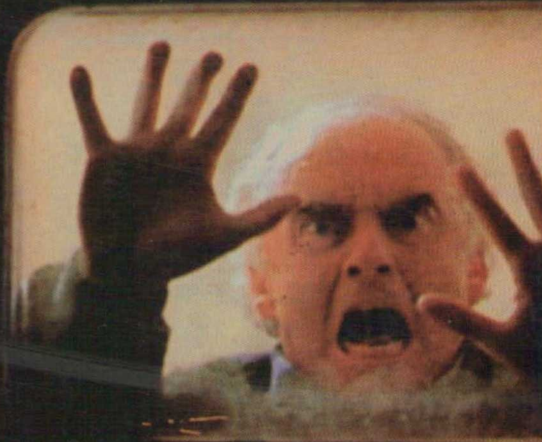
MILLENNIUM

SERIE CREATA DE
CHRIS CARTER

GHEENA

ROMAN DE
LEWIS GANNETT
DUPĂ EPISODUL TV SCRIS DE CHRIS CARTER,
CREATORUL DOSARELOR X

MILLENNIUM
GHEENA

Frank Black spuse:

— *L-ai văzut, nu-i aşa*?

Întrebarea îl făcu pe băiat să întoarcă încet capul.

Frank fu răsplătit cu o privire obosită, înspăimântată.

Dincolo de oglinda unidirecţională, restul membrilor Grupului Millennium schimbau pliviri alarmate.

— *Şi eu l-am văzut, continuă Frank încet, cu calm*.

Cu ochii minţii îl zări din nou pe ultimul dintre ei, zvârcolindu-se, dând violent din mâini şi din picioare. *Plin de sânge*…

— *Ştiu de ce ţi-e teamă*. *Dar acum eşti în siguranţă*.

Buzele puştiului se schimonosiră încet, într-un rânjet neîncrezător.

— *Nimeni nu e în siguranţă, declară el, amestecând disperarea cu certitudinea*. *Nu ştiu despre ce vorbiţi*.

Titlurile seriei:

The Frenchman (*Francezul*)

Gehenna (*Gheena*)

Weeds – în curs de apariţie

MILLENNIUM

GHEENA

Serie creată de Chris Carter

Roman de LEWIS GANNETT după episodul TV scris de Chris Carter, creatorul DOSARELOR X

Editura Fahrenheit Grupul Editorial RAO PO. Box 2 – 124 Bucureşti, ROMÂNIA

LEWIS GANNETT *Millennium / Gehenna*

Traducere din limba engleză CORNELIA BUCUR

Ediţia I

Tiparul executat de ALFOLDI NYOMDA AG Debrecen, Ungaria

Iulie 1998

ISBN 973 – 98626 – 4-O

Îmi miroase a sânge şi a nebuni geniali.

W. H. Auden

PROLOG

Noaptea se lasă asupra oraşului de pe malul golfului. Dealurile îşi ridică lin cocoaşele în întuneric. Văile îmbrăţişează întunericul. Apa, imensă şi plată, linge întunericul. Zgârie-norii cu birouri din centrul oraşului se zbârlesc la el, printre ei o piramidă mai înaltă decât oricare alta pe pământ, o piramidă ca un ac strălucitor. Clădirea aceasta împunge întunericul – un simbol, pentru aceia care preţuiesc aceste lucruri, al capacităţii omului de a sfida noaptea.

Oraşul este San Francisco. Aici, în această noapte, întunericul are o dimensiune în plus.

În această noapte, Gheena va lovi.

CAPITOLUL 1

Cele două BMW-uri goneau pe Haight, pe lângă Golden Gate Park.

În prima maşină bubuia un frat-rock industrial, cu başii tunând prin ferestre, prin scaune, prin podele, prin cei cinci tineri cu părul tuns perie. Lars conducea. Ralph şedea pe locul din dreapta.

În spate, înghesuit între Dylan şi Nick, Eedo se întreba încotro se îndreptau. Ce urmau să facă. Nimeni nu-i comunicase agenda serii. „Mergem la plimbare cu maşina, poate ceva droguri”, fusese tot ce-i spusese Ralph. Pe Eedo nu-l încânta ieşirea. Dincolo de buna dispoziţie zgomotoasă a tovarăşilor săi, simţea o încrâncenare care contrazicea ideea unei simple distracţii în oraş. Din cauza ei, Eedo era tot mai puţin în largul lui.

Îi cunoştea de şapte luni, de când îşi abandonase existenţa de fiu al unei familii simple, de imigranţi ceceni. De când făcuse pasul fatal de a intra în organizaţia căreia toată lumea îi spunea, în termeni generali şi vagi, Enterprise. Ca orice alt tânăr care, la douăzeci de ani, avea brusc certitudinea că îşi descoperise un drum în viaţă – un drum glorios, pe care îl împarte cu cei de-o vârstă cu el – avusese încredere în noii săi camarazi, îi considerase aliaţii, prietenii săi.

Asta la început. Acum, Eedo nu mai era la fel de sigur.

Ba chiar nu era deloc sigur. Se întrebă, în timp ce simţea nodul strângându-i-se în stomac, dacă toate astea aveau vreo legătură cu rezultatele sale în muncă. Şi cu rezultatele slabe din ultima vreme.

Credinţă. Disciplină. Rămânea în urmă? Era oare făcut pentru Enterprise? Şi, mai presus de toate, putea face faţă numerelor?

Toate aceste întrebări şi implicaţiile lor îl înfricoşau pe Eedo.

Luminile felinarelor loveau intermitent parbrizul maşinii. Eedo privea curbele descendente ale şoselei, nedorind să se uite în ochii lui Dylan, în stânga lui, sau în

cei ai lui Nick, în dreapta. În oglinda retrovizoare zărea din când în când, scurt, farurile BMW-ului din urma lor. Ca şi acesta, era nou – ca şi acesta, plin cu membri Enterprise. Tipi devotaţi şi disciplinaţi. Tipi care stăpâneau lumea numerelor cu o eficienţă brutală.

E-n regulă, îşi spuse Eedo. *E-n regulă*…

Lars încetini şi opri maşina la bordură. Cea de-a doua maşină opri în spate. Eedo îşi aruncă ochii pe deasupra întinderii de iarbă întunecată, a pâlcurilor negre de copaci. Opriseră lângă un parc. Eedo zări pancarta slab luminată, la capătul aleii. Nu era prea multă lume în jur.

Ralph deschise portiera, coborî şi pomi pe alee, intrând în parc. Eedo îl văzu contopindu-se cu frunzişul şi dispărând. *Şi acum*? se întrebă el.

Nick deschise două sticle brobonite cu bere *Anchor Steam* şi îi întinse una lui Dylan. Ciocniră peste picioarele lui Eedo, închinând unul în sănătatea celuilalt, şi sorbiră prudenţi câte o înghiţitură. Nu se făcea să fie văzuţi de poliţişti, dacă se întâmpla să fie vreunul prin preajmă. Nick se aplecă la urechea lui Eedo.

Eedo se încordă. Ştia ce avea să urmeze.

— *Ham*! exclamă Nick. *Ham-ham*!

— Potoleşte-te, mormăi Eedo.

Jocul ăsta de-a câinele şi lătratul îl cam călca pe nervi. O ţineau aşa de când plecaseră din barăci. Ce-o fi vrut să însemne?

Dar realiză brusc că nici nu dorea să afle. Nick îl împunse în braţ, întinzându-i o bere.

— Hai, Eedo, îl îmbie el. Azi o facem lată.

Eedo sorbi pe furiş, mulţumit să descopere efectul calmant al berii şi sperând că Nick spunea adevărul. Se concentră asupra melodiei care răzbătea din boxele puternice ale maşinii: „Vreau să m-ameţesc, să m-ameţesc…”

Lars se întoarse către cei din spate. Eedo îi studie

chipul neted de bebeluş şi asprimea ochilor, care nu aveau nimic de copil.

— Se-ntoarce Prinţul Negru, spuse viclean Lars.

Eedo ridică ochii. Ralph, care se rematerializase din negura parcului, se îndrepta cu paşi mari spre ei. Într-o mână îi sclipea un pachet mic, învelit în folie de aluminiu.

Prinţul Negru, îşi spuse Eedo. *Bună poreclă*. Nu demult, Ralph fusese numit şef la supravegherea numerelor. Tip cu credinţă şi disciplină, Ralph îşi conducea oamenii cu o mână de fier. Se aplecă pe fereastra din dreapta-faţă, îi întinse lui Lars pachetul învelit în folie şi spuse pe un ton calculat, ciudat de alb:

— Bilete la spectacolul de groază.

Minunat, îşi spuse Eedo.

Lars desfăcu pachetul. Înăuntru era o fâşie de hârtie. Hârtie perforată – găurile formau o grilă în pătrate, ca o folie cu timbre în miniatură. Dar pătratele nu reprezentau imagini. Erau goale, de un alb murdar, parcă mânjit.

„*Vreau să m-ameţesc, să m-ameţesc*.

— Asta aşa-i, declară Lars.

Detaşă patru pătrăţele şi i le dădu lui Ralph, care se îndreptă către cea de-a doua maşină. Livrează marfa, comentă Eedo pentru sine, urmărindu-l prin geamul din spate. Ralph se întoarse în grabă, deschise portiera, se trânti în scaun şi o trase puternic în urma lui. Apoi recupera de la Lars ce mai rămăsese din fâşia de hârtie perforată.

Lars băgă în viteză şi demară maşina de lângă bordură.

Automobilul din spate îi urmă. Ralph se întoarse cu faţa spre Eedo. Încet, cu grijă, în aşa fel încât Eedo să vadă bine ce făcea, rupse hârtia în bucăţelele componente.

Acid, îşi spuse Eedo, în stomacul căruia nodul se strângea tot mai tare. *Sugativă LSD, cu concentraţie necunoscută, procurată de la un comerciant oarecare, în*

grădina publică. În stânga lui Eedo, Dylan tresări. La dreapta, Nick se foi. Eedo se întrebă dacă erau la fel de stânjeniţi ca şi el. Dacă se temeau de efectul drogului asupra misiunii lor misterioase. Asupra a orice îi aştepta de-acum încolo.

Ralph întinse către Eedo un deget pe al cărui vârf era aşezat un pătrăţel.

Eedo îl privi drept în ochi. Ai lui Ralph sclipeau amuzaţi. Dar în ei mai era ceva. Poate milă. Sau dispreţ.

Ralph zise:

— Ia hârtia, Eedo.

Deşi nu avea încotro şi trebuia să facă aşa cum i se poruncise, căci cuvântul lui Ralph era ordin, Eedo ezită. Degetul cu pătrăţelul se apropie. Eedo clipi. Apoi luă pătrăţelul şi îl băgă în gură. Mestecă.

Avea un gust prăfos. Amar.

— *Ham*, lătră Nick în urechea lui dreaptă.

— *Mnmr*! îi mârâi Dylan în stânga.

Eedo închise ochii. Nu mai suporta privirea lui Ralph. Zâmbetul vag de pe buze. Sclipirea rece a ochilor.

— Bravo, Eedo, spuse Ralph moale. Eşti un băiat cuminte, da, bravo.

Douăzeci de minute mai târziu, Eedo începu să simtă arsurile. Bâzâitul coroziv. Stomacul, mai strâns acum ca niciodată, parcă se digera pe sine. Parcă se autodevora.

Trăseseră într-o zonă a portului necirculată nici măcar ziua, tăcută ca Stonehenge în toiul nopţii. Digurile şi depozitele rămâneau în urmă pe lături, întunecate, pustii; gunoiul rătăcea fantomatic pe străzi, ca o spumă urbană de litere tipărite, ambalaje de mâncare, pungi de plastic zdrenţuite.

Eedo era acum mult mai conştient de trupurile care îl flancau. De picioarele şi umerii care îl ţintuiau locului. De la bun început puternică, presiunea începuse să fie opresivă. Actul respiraţiei îi cerea efort; până şi spătarul

scaunului părea să-l împingă, zdrobindu-l, din spate. Eedo își imagină cum trebuie să fi fost să fii prins într-un compactor de gunoi. Imaginea nu-i prii. Încercă s-o gonească, dar îi rămase încleștată în minte, arătându-i că spațiul strâmt era din ce în ce mai strâmt, strivindu-l.

Senzația deveni de nesuportat. Eedo încercă să spună ceva, poate să-l avertizeze pe Lars, să-i strige să scape de compactor, să apese pe buton... orice. *Orice*...

Dar vorbele nu-i ieșeau din gură. Nimic nu putea scăpa presiunii...

Mașina luă o curbă strânsă la stânga. Băieții din spate se înclinară, redistribuindu-și punctele de contact, slăbind puțin senzația de închistare a lui Eedo. Constată că putea respira iar.

Apoi își dădu seama că, afară din mașină, lumea se învârtea. De la stânga la dreapta. De jur-împrejur...

Nu, *mașina* se învârtea, căci încă nu se oprise. Lars conducea în cerc. Zidurile clădirilor industriale zburau pe lângă ei, vărgate de lumina farurilor care căzură pieziș pe o reclamă murdară pe care scria: ACME curățătorie chimică; farurile învârteau toate aceste obiecte în jurul mașinii. Farurile unei alte mașini făceau același lucru: se învârteau, iar și iar, luminând un cerc de fațade dărăpănate. Eedo simți din nou presiunea. Învârtitul nu se mai termina. Și îl prinsese într-o încleștare nouă, la fel de oribilă.

Pe neașteptate, mișcarea încetă. Băieții din spate fură azvârliți în față, înclinați într-un unghi diferit. Eedo putu din nou să respire.

Dar era extrem de amețit. Iar parbrizul strălucea mult prea tare. Sticla se albise, părând a se topi ca într-un film științifico-fantastic...

Eedo constată că mașinile se opriseră față în față. La o distanță de trei metri, se vaporizau una pe cealaltă cu faza mare a farurilor.

În lumină, capetele lui Ralph şi Lars apărură ca nişte pete întunecate, cu contururi neclare, incerte. Pata care era Ralph spuse rar, ameninţător, cu toată căldura unui invadator dintr-o altă lume:

— Căţeilor, e vremea de joacă.

De pe acoperişul dărăpănatei Curăţătorii Chimice Acme… Cu ajutorul unui binoclu cu viziune de noapte… La pândă… Pândindu-i pe tinerii ce se rostogoleau afară din maşini… Urmărindu-i cum se revărsau în flăcările farurilor aşezate ochi în ochi… Urmărindu-i cum se împleticeau ameţiţi, prin flăcări…

Pe chipul din spatele binoclului căzu o rază de lumină… O rază stinsă, reflectată de geamul unei uşi trântite… Stinsă, dar suficientă pentru a arunca umbre peste semnele de vărsat… Peste cratere… Suficientă pentru a lumina, doar pentru o clipă, albeaţa cenuşiu-gălbuie, nepământeană…

Eedo nu se simţea deloc în siguranţă. Lumina combinată a farurilor strălucea destul de puternic, destul ca să vezi pe unde calci, dar ceea ce vedea Eedo îşi schimba permanent forma. Trotuarul se mişca, părând înşelător, ici nisipos, colo clisos. Firma luminoasă a Curăţătoriei Chimice Acme avea un aer inconsistent, gazos, ca şi cum s-ar fi compus din bule minuscule, mişcătoare. Aerul însuşi era mişcător. Schimbător. Eedo înţelese un lucru care îl cutremură. Aerul conţinea numeroase substanţe schimbătoare pe care nu le observase până atunci – acum însă le vedea, le gusta, *se contopea cu ele*… pentru prima oară…

* – Eedo! strigă cineva al cărui glas făcu aerul să se vălurească, lăsând unde de substanţă care pulsau ici, sau se zvârcoleau dincolo. Modele antice – un covor cecen, care îşi modifica nuanţele în aer. Mişcându-se. Mai adânc, tot mai adânc. Dar dincolo… Eedo clipi. Clătină din cap, cu ochii aţintiţi asupra cuptorului de lumină dintre maşini.

Tovarăşii lui se stropeau prin ea ca nişte copii care se jucau. Ţipând. Râzând de orice şi de nimic.

Îl strigau:

— Eedo, haide! Hai în foc…

Focul, îşi spuse Eedo în sinea lui. *Focul purifi câtor…* Focul care îi aştepta pe cei slabi, pe cei infirmi. Care avea să incinereze această lume coruptă şi stupidă… Se apropie clătinându-se de el, intră în el cu mâinile întinse pentru a-şi păstra echilibrul. Dogoarea incandescenţei la alb – mănunchiurile mişcătoare de lumină – focul părea rece. Nu ardea – Eedo trecu prin el nevătămat. Mai prinse curaj. Se simţea uşurat, căci răceala îi părea de bun augur. îl asigura că, la fel ca şi tovarăşii săi, era puternic. Demn. Un bărbat loial şi disciplinat…

Dar stai. Tovarăşii săi… Eedo rămase cu gura căscată. Urlau. Lătrau. Schelălăiau ca nişte câini de vânătoare… *Jocul de-a clinii,* îşi spuse el cu un fior panicat. Iar panica făcu loc pentru altceva. Ceva care semăna cu groaza.

Căci capetele lor… luau forme neomeneşti. Eedo le văzu cum se preschimbau în capete de câine. Câini ai iadului, câini urlâtori ai iadului, cu fălci care plescăiau. Cu colţi ce străluceau…

Or să mă mănânce, îşi spuse Eedo. *Or să mă devoreze de viu* – unul dintre capete trecu pe lângă el. Eedo îi simţi răsuflarea unt mirositoare, simţi stropii fierbinţi de salivă şi, deodată, nu mai fu decât un câine care se repezea să-l ucidă.

Era doar unul dintre băieţi. Dylan. Prietenul lui, Dylan, care îi apropia de ureche o gură omenească. Şi şoptea:

— Hei, amice, fugi. Fugi cât mai poţi.

Eedo zări adevărul în ochii lui Dylan, adevărul disperat al unui avertisment. Şopti:

— Ce?

Dylan nu-i răspunse. Se îndepărtă. Ceilalţi se îndepărtau la rândul lor de lumină – forme umane acum, cu un aer de finalitate în mişcări. Eedo îl urmări pe Lars golind p sticlă de bere, azvârlind-o într-o grămadă de gunoi şi urcând în maşină. Apoi toţi ceilalţi se urcară la rândul lor în maşini. *E timpul să plecăm*, constată Eedo în sinea lui. *Plec cu ei*.

Dar portierele se trânteau.

— Staţi, spuse Eedo tremurat.

Şapte chipuri se întoarseră spre el, privindu-l prin geamuri cu ochi împietriţi, ştiutori. Motoarele maşinilor porniră. Apoi se auziră casetofoanele, azvârlind în întuneric zvâcnetul başilor.

— Hei! exclamă Eedo.

Ambele maşini porniră în marşarier cu un scrâşnet de cauciucuri.

Eedo stătea transfigurat în razele tot mai lungi ale farurilor, înconjurat de valurile başilor ce se răsfrângeau în zidurile dimprejur. Maşinile se opriră, oferindu-i un pic de speranţă.

Dar una făcu un salt înainte, direct spre el. În ultima clipă viră, ratându-l de puţin. Se simţi acoperit brusc de o sudoare metalică, râncedă. Acum şi cealaltă maşină venea spre el – ratându-l, tot de puţin, lăsându-l cu genunchii moi, paralizat de frică. Maşinile purceseră să-i dea ocol în tandem, ca lupii care îşi coordonează vânătoarea, şi din ele băieţii se aplecau în afară ţipând, urlând. Eedo cedă; mintea îi pierdu contactul cu realitatea, scăpând frâiele. Farurile şi stopurile lăsau dâre tulburi de lumină, într-un vârtej care ştia că însemna moartea – trebuia să urmeze sfatul lui Dylan. Trebuia să fugă.

Şi fugi. Într-o direcţie pe care nu şi-o alesese el, ci pe care i-o impuneau maşinile urmăritoare, îl goneau spre Curăţătoria Chimică Acme. Eedo se repezi înspre ea, iar apoi intră printr-o spărtură în perete, căutându-şi refugiu

în întuneric. Inima îi bătea. Scânci, încercând să-şi păstreze măcar o umbră de luciditate. În urma lui, maşinile demonice urlau tot mai tare – luând cu asalt locul, Eedo era convins. Scrutând umbrele în care se ascunsese.

O rupse la fugă, în adânc.

Pe o podişcă, aproape de tavanul înalt… Prin binoclul cu viziune de noapte… Urmărindu-l pe băiatul care fugea îngrozit de maşini… Urmărindu-l cum îşi găsea drumul în lumina lunii ce se prelingea prin cărămizile de sticlă, prin ferestrele sparte… urmărindu-l cum se îndrepta împleticit în întâmpinarea destinului… Cum se apropia de locul unde apa cu rugină se scurgea pe podea…

Eedo fugea dând orbeşte din mâini, izbindu-se de lucruri, alunecând pe murdărie şi resturi. Ceva mai în fund, strălucea stins o luminiţă. Se simţea mai în siguranţă acum, dar numai un pic. Muzica din maşini se îndepărta… Dădu un colţ şi se trezi într-un spaţiu imens, gol.

La douăzeci de metri deasupra capului atârna un bec gol, care, nu se ştia de ce, era aprins. Pe jos, mai încolo, strălucea ceva. Prudent, Eedo se apropie. Descoperi o băltoacă de apă decolorată în care erau împrăştiate cioburi de sticlă, fragmentele unei oglinzi. Un firicel constant de apă picura peste ele. Eedo ridică privirile, căutând sursa. Firicelul se scurgea dintr-o ţeavă spartă. Ceva îi picură pe cămaşă. Un strop rătăcit. De culoarea ruginii, constată Eedo tresărind.

Ploaia roşie, îşi spuse el cu o teamă înteţită.

Un zgomot se răsfrânse în întunericul de deasupra lui. Apa picurând îl acoperea. Dar Eedo era sigur că auzise ceva. Un zgomot ca un fâlfâit slab.

Lilieci? Ridică ochii şi se cutremură. Ceva care plutea acolo? Care plana?

Urmărindu-l pe băiatul de dedesubtul lui… Urmărindu-l cum scrutează întunericul… Cu chipul răsturnat, palid, înfricoşat… Neajutorat, slab… Foarte

speriat…

Ceva mişca acolo sus, acum Eedo era sigur. Ceva de dimensiuni mari. Zări nişte aripi. Nu, erau mult prea mari. Şi totuşi, aripi. Membrane ca de liliac, fluturând în întuneric. Un cap aşezat între ele. Un cap cu bot, un cap de câine. Eedo zări sclipirea ochilor galbeni.

Pe neaşteptate, creatura se repezi asupra lui cu ghearele întinse. Cu ochii strălucind, cu botul cu colţii rânjiţi, planând tot mai rapid…

Eedo lăsă să-i scape un urlet gâtuit.

Mai aproape… Mai aproape… Ochii băiatului sticloşi de spaimă… Gura ce se deschide mai mare, urlând mai tare…

Eedo se prăbuşi în băltoacă în clipa în care creatura îl atacă, dând din mâini ca să se apere de gheare şi de botul monstruos al dulăului. În zadar, căci maxilarul avea o forţă infernală, la fel ca şi ghearele – una dintre ele i se înfipse în piept, lăsându-l fără răsuflare. Ochii galbeni, strălucitori, îl fixau fără milă – porţi către damnare, uşi ale unui suflet blestemat. Botul se încreţi, tremurând şi dezgolind colţii; dintr-o singură lovitură, îi sfârtecă lui Eedo buza de sus. Acesta scoase un strigăt, împroşcând botul cu sânge. Botul continua să muşte din el, iar Eedo se zvârcolea, în timp ce urletele sale umpleau fiecare colţ umbros.

Ochii strălucitori se apropiară. Eedo îşi ţinu răsuflarea în timp ce ei îi inspectau capul şi ce îi mai rămăsese din gură. Gheare ca nişte cleşti îi descleştară fălcile.

Eedo pătrunse într-o zonă a concentrării care pârjolea. Un loc unde luciditatea şi oroarea se întâlneau; unde luciditatea şi oroarea deveneau acelaşi lucru. Două gheare îi pătrunseră în gură. Vârfurile lor cercetau cu precizie, ca şi cum ar fi căutat ceva, un lucru pe care îl găsiră. Cu o forţă extraordinară, smulseră. Smuciră.

Se întoarseră iar. Şi iar.

În timp ce ghearele îşi făceau de lucru în gura lui, pe care o transformaseră într-un teren de joacă, unul însângerat şi moale, înţelese un lucru care îl azvârli în locul acela al spaimei. Fiara nu se grăbea. Lucra cu metodă, ca un chirurg. Fără grabă. Nu avea niciun motiv să termine prea repede.

Eedo avea să moară cu o încetineală înspăimântătoare.

Credinţă, îşi spuse el în gând. *Disciplină*. *Le-am pierdut*… *Acum plătesc*.

Fiara continua să smulgă neobosită.

Din întunericul de deasupra, picurii cădeau în apa ce se înroşea.

CAPITOLUL 2

Soarele de vară umplea grădina casei galbene, în stil Craftsman. Frank Black cobori treptele verandei, ducând o pereche de cleşti şi două becuri mari. Traversă curtea acoperită cu iarbă tunsă egal, până la scara proptită de peretele casei. Urcă pe ea până la senzorul de mişcare al sistemului de siguranţă pe care îl instalase pe acoperişul de şindrilă.

Era o zi potrivită pentru astfel de activităţi. Caldă, cu aer proaspăt. Nori ca nişte gheme de puf punctau cerul, alb de vată pe fondul albastru – nicio ameninţare dinspre norii aceia, cel puţin nu încă. O vreme frumoasă. Mai ales pentru Seattle, oraşul negurilor, al ceţii şi al furtunilor sălbatice.

— Salut! strigă un glas de dedesubt.

Surprins, Frank se întoarse. Jack Meredith, vecinul lui Frank, stătea pe pajişte, cu un zâmbet întins pe faţa lătăreaţă.

— Te-am văzut lucrând acolo sus, îl informă el pe Frank. Mai pui nişte becuri de siguranţă, ai?

Frank zâmbi stins. Faptul că se pensionase la cerere nu-l convinsese pe Jack Meredith să încetinească motoarele. Dimpotrivă, îi deschisese porţile unei noi cariere, ca băgător de seamă cu normă întreagă.

— Mda, răspunse Frank, a cărui voce era blândă, dar penetrantă, pe când începea să înşurubeze unul dintre becuri. Zilele încep să se scurteze, continuă el. Lumina o să fie plăcută pentru Catherine, dacă se întoarce târziu de la serviciu.

— A, spuse Jack interesat. Nevastă-ta şi-a reluat slujba?

— Mda, răspunse Frank, înşurubând al doilea bec.

— Grozav! exclamă Jack. Şi cum ziceai că se cheamă ce face?

— E asistent social clinic, răspunse Frank răbdător, folosindu-se de cleşti ca să ajusteze firele.

Îi plăcea să facă lucrurile bine şi cu grijă, până la ultimul detaliu. Schimbă puţin înclinaţia becurilor. Cam aşa. Nu mai avea de lucru decât la fire, puţin.

— A, da, spuse Jack. Da, sigur, asistent social clinic. Hei, Frank, ai toate uneltele de care ai nevoie?

Frank îi aruncă o privire prietenoasă.

— Jack, spuse el, cred că am tot ce-mi trebuie.

Uşa din faţă a casei se deschise, împinsă cu putere. Două gheme de energie se rostogoliră afară: Jordan, fiica în vârstă de şase ani a lui Frank, şi Bennie, căţelul lui Jordan. Catherine îi urma ceva mai încet, cu chipul oval, plăcut şi neted, cu ochii strălucitori înconjuraţi de valurile de păr castaniu. Frank îi zâmbi. Pe chipul lui auster, asprit de vreme, ridurile se adânciră.

— Frank, spuse ea.

— Mda? îi răspunse.

— La telefon, zise Catherine.

O spusese că pe o banalitate, dar cu o nuanţă tăioasă. Într-un fel, tocmai aceasta îi indica lui Frank că telefonul

era important.

— Taţi! strigă Jordan în timp ce Frank cobora scara. Le-ai făcut să meargă?

— Aproape, iubito, îi spuse el, păşind pe iarbă şi aplecându-se să o ia în braţe. Tu ce-ai mai făcut?

— M-am jucat cu Bennie, răspunse Jordan încântată, cu fetişoara radioasă în soare. L-am dresat!

— L-ai dresat?

Frank o purtă înapoi până pe verandă. Bennie îi urmă, amuşinând incitat.

— Şi ce l-ai învăţat să facă?

— E secret, replică Jordan cu convingere gravă.

— Aha, spuse Frank. Atunci mai bine nu-mi spune, dacă e secret.

Îi făcu cu ochiul lui Catherine, îi predă copilul şi intră în casă.

Catherine îl măsură pe Jack Meredith, care se uita la ea cu o expresie avidă pe chip.

— Bună, îi spuse ea cu un zâmbet nedumerit.

Jack surâse larg, mulţumit că absenţa lui Frank nu punea capăt conversaţiei între vecini.

— Bună, îi răspunse el vesel.

Telefonul era pe poliţa care despărţea holul de bucătărie. Frank îl ridică şi spuse:

— Alo?

Un glas familiar se auzi în receptor.

— Alo, Frank? Sunt Peter Watts.

Mâna lui Frank se încleşta mai tare pe telefon. Watts era unul dintre membrii Grupului Millennium, organizaţie pentru care Frank lucra din când în când ca anchetator.

— Da, Peter, spune.

Watts continuă:

— Sunt în San Francisco. Am un caz care ar putea fi o omucidere multiplă, sau poate ceva mai mult.

Sau poate ceva mai mult. Frank inspiră adânc.

z!

În spatele lui, Catherine tocmai intra în casă. Nu voia să spună sau să facă nimic care să-i dea motiv să se alarmeze. În acelaşi timp însă, ştia că „ceva”-ul la care se referise Watts trebuia să fie un motiv grav de alarmă. Lui Watts îi spuse:

— Vrei să-mi trimiţi detaliile?

— Aş putea face şi asta, Frank, replică Watts. Dar tocmai lipsa detaliilor ne îngrijorează cel mai tare. Ne-ai fi de mare ajutor aici.

Frank o auzi pe Catherine apropiindu-se în spatele lui. Nu mai încăpea îndoială. Watts se confrunta cu ceva grav. Ceva cu care, în ciuda gustului amar pe care îl simţea deja, Frank ştia că trebuia să dea ochii.

— Bine, spuse el. O să fac toate demersurile, închise şi se întoarse. Catherine îl urmărea din priviri. îi răspunse susţinându-i privirea timp de câteva clipe îndelungate, ca şi cum ar fi dorit să-i comunice că totul era în regulă. Dar, desigur, nu era. Conştiinţa acestui fapt trecu de la unul la celălalt, o înţelegere fără cuvinte, născută din onestitate, tandreţe şi multe experienţe înfricoşătoare.

Catherine nu se clinti. Învăţase cum trebuia să se poarte în asemenea situaţii.

— Era cineva din Grup? îl întrebă ea.

Frank dădu din cap.

— Am un caz care mă aşteaptă la San Francisco.

— Urgent? rosti ea precaut.

Frank se apropie de uşă şi rămase lângă ea.

— Mda, răspunse el, iar apoi se întoarse şi privi din nou în ochii deschişi şi limpezi ai lui Catherine. De îndată ce termin cu lumina aia.

*

CAPITOLUL 3

*

Frank Black coborî din avionul de Seattle pe

Aeroportul Internaţional San Francisco la unu şi cincizeci şi trei de minute după-amiază, la nici trei ore de la conversaţia telefonică avută cu Peter Watts. Îşi croi drum prin mulţimea de turişti, oameni de afaceri şi puncte de control – acestea din urmă erau în ultima vreme peste tot, mulţumită lui Unibomber şi altor atentatori la liniştea vieţii de zi cu zi – până la ghişeul firmei de unde închinase automobilul. Nu avea bagaje de ridicat. Călătorea fără prea multe lucruri după el, aşa cum îi era obiceiul. Maşina îl aştepta la bordură.

Intră în oraş dinspre autostradă şi îşi continuă drumul trecând pe lângă Golden Gate Park, spre cel mai apropiat teren care aparţinea municipalităţii şi care îi era şi destinaţie, Auburn Memorial Park and Gardens.

Din ghidul turistic şifonat al oraşului San Francisco aflase că Auburn Park fusese înfiinţat în anii treizeci, fiind un monument întârziat închinat memoriei pompierilor care îşi pierduseră vieţile în infernul care urmase marelui cutremur din 1906 şi care cuprinsese întregul oraş. Deşi modest prin comparaţie cu Golden Gate – un petic, nimic mai mult – Auburn primise un fond de întreţinere considerabil, de administrarea căruia se ocupau Departamentul-Parcurilor şi o fundaţie memorială semiprivată. De aceea, locul îşi păstrase caracterul originar, în ciuda celor câtorva etape de reducere a fondurilor din ultimele decenii. Farmecul său se datora şi zonelor plantate, pe care publicul, curtat intens de către un comitet activ, deschis şi plin de idei, era îndemnat să le întreţină prin înscrierea în cluburi, prin donaţii financiare sau contribuţii în timp şi muncă voluntară.

Cea mai aleasă astfel de insulă era o grădină de trandafiri, de dimensiunile unei jumătăţi dintr-un teren de fotbal, care, atunci când era înflorită, oferea spectacolul unei mări roşii. Culoarea fusese aleasă pentru a evoca maşinile de pompieri şi, vai, flăcările care mistuiseră

bucăţile de oraş pe care nu le dărâmase cutremurul.

Cercetând şi alte surse, mai puţin cunoscute decât ghidul turistic, Frank aflase că Auburn Park adăpostea şi alte activităţi decât horticultura sau cinstirea memoriei eroilor pompieri. Noaptea, el era scena potrivită pentru tinerii îndrăgostiţi, împerecherile anonime şi traficul de droguri. În general, poliţia nu se amesteca în aceste activităţi. Nimeni dintre aceia interesaţi de reputaţia diurnă a locului nu dorea o astfel de publicitate. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, acesta era principiul călăuzitor; locuitorii nocturni puteau ajunge liniştiţi în iad, dacă doreau, cu condiţia să nu distrugă grădinile.

Dar apăruse o schimbare.

Peter Watts îi transmisese prin fax lui Frank o parte din detalii, pentru ca acesta să aibă un document de lectură pe timpul zborului. Materialele nu aveau prea multă logică.

Dar Frank Black, Peter Watts şi colegii lor se specializaseră în cazuri care nu aveau logică.

Urmând instrucţiunile lui Watts, Frank trase în parcarea centrului administrativ de la Auburn. În parcare se mai aflau deja trei automobile ale poliţiei, fără marcaj, şi patru maşini alb cu negru. Spre stânga, în spatele unei magazii de lemn, se întindea grădina cu boboci de un roşu strălucitor – grădina de trandafiri, rând după rând de tufe şi straturi atent îngrijite. Oficiali în uniformă şi în civil se mişcau încet prin grădină, oglindind în înfăţişarea lor culorile maşinilor din parcare. Căutau ceva printre straturile de flori. Întreaga circumferinţă a grădinii era marcată cu banda galbenă de avertisment a poliţiei. Dincolo de ea, din loc în loc, se zăreau grupuri de privitori. Unii dintre ei păreau nervoşi, observă Frank.

Grădinari voluntari, presupuse el. Da. Aveau toate motivele să se enerveze.

Se aplecă şi trecu pe sub bandă, apoi se îndreptă

către un bărbat înalt şi chel, bine făcut, cu o mustaţă tunsă îngrijit: Peter Watts. Alături de el erau alţi doi bărbaţi, unul solid, celălalt lung şi slab, amândoi în haine civile. Ochiul exersat al lui Frank îi catalogă drept detectivi de la Departamentul de Poliţie al oraşului San Francisco – SFPD. îi spuse lui Watts:

— Peter.

Watts se întoarse.

— Frank, zise el, cu un licăr de uşurare în ochi. Îşi strânseră mâinile.

— Cum ai călătorit? întrebă Watts.

— Bine.

Dincolo de acest unic cuvânt, nu încercă să-i descrie stările de spirit prin care trecuse. El şi Watts nu pierdeau niciodată timpul cu amabilităţi, mai ales pe locul unde se petrecuse o crimă demnă de atenţia lor. Cei doi detectivi locali, care îi urmăreau cu priviri impasibile, profesionale, nu făcură niciun gest să se prezinte. Era tipic. Poliţiştii, atunci când ştiau despre existenţa Grupului Millennium, se ţineau de obicei la distanţă de membrii lui – indiferent câtă invidie sau teamă era la mijloc. Poliţia recunoştea seriozitatea şi concentrarea care caracterizau activitatea Grupului. Erau calităţi care ieşeau în evidenţă. Şi care stârneau un respect apropiat de veneraţie.

— Ce-avem aici? îl întrebă Frank pe Watts.

Watts intră mai adânc în grădina de trandafiri şi se lăsă în genunchi la rădăcina unei tufe. Frank îl urmă. Watts îi spuse:

— Membrii clubului de grădinărit au constatat că, în ultimele câteva săptămâni, cineva depozitează cenuşă peste straturile de trandafiri.

— Cenuşă, murmură Frank.

Watts încuviinţă din cap.

— Azi-dimineaţă, continuă el, o tânără s-a prezentat între şapte şi-un sfert şi şapte şi jumătate, ca să-şi facă

datoria săptămânală. A găsit asta şi a chemat poliţia.

Watts scoase un pix din buzunarul canadienei. Cu el depărta frunzele unui tufiş decorativ care mărginea stratul de trandafiri. Frank se aplecă să privească obiectul ascuns în frunziş.

Pământul era acoperit cu o cenuşă fină, de culoare gri, proaspăt depozitată acolo, după cum arăta. Cuibărită în cenuşă, parţial îngropată, se afla o ureche omenească. Doar o ureche. Fără cap, fără piele, fără păr – nimic de care acest fragment anatomic să fi fost ataşat.

Frank se lăsă în genunchi ca să o examineze mai îndeaproape. Obiectul era învelit în cenuşa care îi masca textura şi culoarea, ca un fond de ten. Dar, sub cenuşă, Frank zări marginile înnegrite. Urechea aceasta fusese arsă. Pârjolită, mai exact. Nu rămăsese întreagă din ea decât porţiunea încreţită din mijloc.

O pereche de păianjeni trecu iute peste ea. Înăuntru, cu mandibulele mişcându-se frenetic, furnicile se ospătau din carnea rămasă.

Frank o privi timp de câteva secunde.

— Pare de adult, spuse Watts. O bună bucată din urechea internă e intactă. Cred că putem obţine un mulaj după ce-a rămas din auricul.

— Mda, şopti Frank.

Watts continuă:

— Cantitatea de cenuşă aruncată aici e mare, Frank.

— Cât? întrebă Frank, cu mintea în altă parte.

— Încă nu ştim, îi răspunse Watts. Dar estimările preliminare… ce să mai. Multă.

— De ce aici? murmură Frank.

— Ce? spuse Watts.

— Cenuşă, spuse Frank foarte încet. Foc…

Watts se strâmbă la el. Frank fixa urechea cu o asemenea intensitate, încât părea că pierduse legătura cu restul lumii. Aceasta nu-l miră pe Watts. Dimpotrivă, se

aşteptase, căci mai văzuse acest lucru şi altă dată. Ştia din experienţă că Frank avea acces la o realitate pe care niciunul dintre cei prezenţi nu putea nădăjdui să o vadă. Pe care poate că nu o vedea nimeni, nicăieri. Şi cu toate acestea, concentrarea lui Frank – fixă, aproape ca o stare de transă – îi dădea fiori lui

Peter Watts. Întotdeauna îi dăduse. Şi întotdeauna îi va da.

— Frică, spuse Frank aproape neauzit.

Watts aruncă o privire spre cei doi detectivi. Cel mai masiv înghiţi în sec, cu ochii un pic măriţi. Celălalt se prefăcea că verifica ce se întâmpla cu mulţimea de dincolo de banda galbenă.

Foc…

Căldură intensă… Căldură care dogoreşte prin sticlă… Lipită de sticlă, privind în afară, o faţă omenească înnebunită… Un tânăr cu părul tuns scurt… O gură strâmbă… O gură însângerată, cu bucăţi din buze lipsă… Băiatul ţipă… E în agonie, îngrozit, zgârie sticla cu unghiile… închis într-un iad arzând… Arde de viu…

Ucigaşul îl priveşte cum arde…

— Frank, spuse Watts.

Black clipi, inspirând adânc.

Watts spuse:

— Poliţia a crezut că cenuşa ar putea fi aruncată ilegal de la crematoriu. Dar, când au examinat-o mai atent, au constatat că totul fusese făcut cu minuţie. Ceea ce nu are sens. Doar dacă e aruncată la întâmplare.

— Nu, spuse Frank. El…

— Care el? întrebă repezit Watts.

— Ucigaşul. Ucigaşul e…

Băiatul care urlă şi bate, bate cu pumnii în sticlă…

Dar imaginea se schimbă. Nu mai e concentrată asupra băiatului. Pe suprafaţa de sticlă, tremurând întunecat…

Sticla reflectă o imagine…

Imaginea contorsionată a ucigaşului, care îl priveşte pe băiat…

Îl aţinteşte cu privirile…

Watts spuse:

— Ce e, Frank?

Frank închise ochii, iar apoi îi deschise. Se întoarse către Watts şi rosti pe un ton blând, egal:

— Ucigaşul îşi cunoaşte victima. Vrea s-o vadă suferind.

— Suferind? întrebă Watts sec.

Frank dădu din cap.

— Eşti sigur? îl chestiona Watts.

— Da, da, întări Frank. Sunt sigur.

Watts cântări chestiunea.

— Cred că avem mai multe cadavre aici, observă el. Mai multe victime.

— Mda, spuse Frank, privind cenuşa care acoperea stratul de trandafiri şi observând că pudra cenuşie acoperea rădăcinile tufelor cât vedea cu ochii.

Watts întrebă arătând către cenuşă:

— Ce foloseşte? Un cuptor de crematoriu? Ce poate provoca incinerarea până într-o asemenea măsură?

— Poate un crematoriu, răspunse Frank. Nu ştiu. Ce ştiu e că pentru ucigaş e important să-i ardă de vii.

Watts inspiră scurt.

— De ce? întrebă el.

Frank clătină din cap.

— Nu ştiu, replică el, ridicându-se din genunchi.

Oftând adânc, Watts se ridică la rândul său.

Amândoi realizară că cei doi poliţişti îi priveau şi îi ascultau de câteva minute.

— Hei, rosti Frank în semn de recunoaştere.

Poliţiştii dădură din cap, fără să spună nimic.

Watts le spuse:

— Va trebui să-l chem pe unul dintre membrii Grupului, un tip pe nume Penseyres. Dacă îi puteţi da o mână de ajutor cu partea de medicină legală, s-ar putea să avem ceva rezultate pentru voi în scurtă vreme.

— O să facem tot posibilul, spuse detectivul mai voinic, aruncând o privire cetăţenilor adunaţi dincolo de banda galbenă. Ar trebui să ştiţi, continuă el, că administraţia parcului ăstuia e semiprivată. Nu e numai proprietatea municipalităţii. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să ne aştepte complicaţii în ce priveşte extinderea lucrărilor de excavaţie…

Făcu un gest care îmbrăţişa întreaga zonă aflată în discuţie.

— Multă mândrie civică, înţelegeţi, adăugă el. Şi istorie. Oamenii de-aici vor să-şi păstreze vii amintirile.

— Ce amintiri? întrebă Watts.

— Focul cel mare din 1906, spuse detectivul cel slab. Incendiul care a început cu spargerea conductelor de combustibil ale oraşului în timpul cutremurului celui mare. Întreg locul acesta, dacă vreţi, e un monument al pompierilor. Sindicatul pompierilor e interesat. Politicienii sunt interesaţi. Ce vreau să zic e că o grămadă de lume o să vrea să ştie cine dracu’ aruncă aici resturi incinerate ca la… – poliţistul inspiră adânc, clătinând din cap … ca la o înmormântare sinistră.

Watts întrebă:

— Or să se facă presiuni?

Amândoi poliţiştii ridicară din umeri, parcă vrând să spună: Da, or să se facă.

— Atunci trebuie să ne mişcăm repede, decretă Watts. îl puteţi ajuta pe Penseyres?

Poliţiştii aprobară din cap. Cel mai voinic întrebă:

— Vă întâlniţi cu chestii din astea tot timpul?

— Nu, răspunse încet Frank, cu o convingere care îi atrase priviri mirate. Nu ca asta.

Se lăsă tăcerea. Atârna în aer, palpabilă, amestecându-se cu mirosul bobocilor de trandafir, cu izul mai umed de pământ răscolit, de îngrăşământ, prin care foiau insectele.

Frank rupse tăcerea. îi spuse lui Watts:

— S-ar putea să fie o legătură, Peter.

— Ucigaşul ne trimite un mesaj? specul Watts.

— Ne trimite ceva, spuse Frank. Ce, sau de ce, nu ştiu.

Pomi înapoi către maşină.

— Păstrăm legătura, le spuse Watts celor doi poliţişti.

Apoi pomi după Frank.

Poliţiştii rămaseră pe loc, uitându-se după Frank şi Watts, care se îndepărtau.

— Te ia cu fiori, comentă cel mai slab.

— Nici nu pot să-mi închipui cum e, replică voinicul.

— Nu, spuse tovarăşul lui.

Se aplecă, dând la o parte frunzele care acopereau urechea.

— Ce-a zis? Că e important pentru ucigaş…?

— A zis, cită detectivul mai masiv, că e important să-şi vadă victima suferind. Că o arde de vie.

Cei doi stăteau cu privirile aţintite asupra urechii pârjolite din cenuşă. Un păianjen o traversă grăbit. Amândoi, veterani înăspriţi de zeci de ani de serviciu, se cutremurară.

A *

CAPITOLUL 4

Jordan Black chicotea nestăpânit în pat. Bennie, căţelul, o pupa pe ureche. Pupa urechiuşa copilei de cinci anişori spălând-o cu limba lui udă.

— Aaah! chiţăi Jordan fericită. Bennie, te iubesc!

— Grrrmpf! răspunse Bennie, lingându-i urechea cu şi mai mult sârg.

— Gata! se auzi un glas cunoscut, sonor şi autoritar.

Mama lui Jordan stătea în prag, cu mâinile în şold şi o expresie de falsă asprime pe chip.

— Ce se-ntâmplă aici?

Bennie îşi întrerupse dovezile de amor. Collie-ul aproape matur o privi pe Catherine cu un zâmbet şi cu limba atârnându-i afară din gură; pata neagră, descentrată, de pe frunte accentua aspectul neglijent al căţelului. Pe Catherine aproape că o pufni râsul. Pentru orice copil, câinele acesta af şi fost prietenul ideal. Şi nu avea niciun sentiment de vinovăţie.

— Bennie mă pupă, îi explică Jordan încântată.

— Văd, spuse Catherine. Oricum, scandalul e cam mare aici. E vremea de culcare. Tu, jos, îi porunci lui Bennie, alungându-l din pat.

Bennie se îndreptă spre uşă, cu coada fluturând în vânt.

— Pa, Bennie! strigă Jordan.

Catherine se întoarse să-i aşeze plapuma. Reluându-şi tonul fals autoritar, spuse:

— Iar dumneata…

— Mami, o întrerupse Jordan, cu un glas subţire şi serios de data aceasta.

— Da, iubito, spuse Catherine, recunoscând tonul.

— Când se întoarce tati acasă?

Catherine o bătu uşor pe mână.

— Nu ştiu, draga mea. Sunt sigură că nu mai stă mult. Poate mâine.

— E la serviciu?

— Da, îi răspunse Catherine.

Jordan întrebă:

— Îl prinde pe omul rău?

Inima lui Catherine păru că stă în loc. îi răspunse, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Dacă vreun om e rău, sunt sigură că tati o să-l prindă. Acum vreau să închizi ochii şi să numeri până la

cât poţi tu. Bine?

— Bine, spuse Jordan.

Închise ochii şi numără cu o concentrare conştiincioasă:

— Unu, doi, trei…

Catherine se uită la ea „copleşită din nou de sentimente care se suprapuneau. O fetiţă dulce, devotată părinţilor ei, căţelului. Lumii ei mici şi fericite.

— Şapte, opt, nouă, intonă mai departe Jordan.

Inocenţa, îşi spuse Catherine. *Aş putea-o ajuta să şi-o păstreze*?

— Doisprezece, treisprezece, paisprezece…

Catherine se lupta cu lacrimile. Nici nu voia să se gândească la păstrarea inocenţei. Nu acum, când vedea adevărul iradiind dinspre copilul ei. Stinse lampa de pe noptieră, care constituia principala sursă de lumină a încăperii, şi se îndreptă spre uşă. Tocmai trecea pragul când semiîntunericul din spatele ei se lumină.

Catherine se opri încremenită. Ştia ce făcuse lumină în cameră. Strălucirea venea de la ferestre. De la becurile sistemului de siguranţă de afară.

Se apropie rapid de prima fereastră. Uite-l, becul de lângă acoperiş, de la colţul casei, ardea, aruncând o lumină fantomatică asupra curţii laterale de dedesubt. Catherine studie curtea, în căutarea obiectului mobil care alertase senzorul de mişcare. Nu văzu nimic. În orice caz, nimic care să mişte. Trăsurica lui Jordan, neclintită. Uneltele de grădinărit, neclintite. Plantele, o masă, tot felul de alte obiecte – toate neclintite.

Zău aşa, se admonesta Catherine. Nu era nimic. Se simţea un pic caraghioasă. Dornică să coboare la parter înainte de a o trezi pe Jordan, a cărei numărătoare lăsase locul unei respiraţii blânde, liniştite, începu să întoarcă spatele ferestrei. Cu coada ochiului, zări ceva, ceva aproape nevăzut, traversând în goană curtea. Îngheţă.

Se uită din nou pe geam. Văzuse ceva. Ştia sigur – o umbră traversase grădina. Umbra aruncată de ceva lung şi subţire. Orice va fi fost, se mişca foarte repede. Şi precis. Cu un scop.

Catherine ieşi din cameră, închise uşa şi, grăbită, în tăcere, coborî la parter. Trecu în revistă posibilităţile. Ceva trebuia să fi aruncat umbra aia.

Bennie o privea de la piciorul scărilor, cu capul săltat şi coada ţeapănă. Catherine îngenunche, îi puse palma pe spinare şi şopti:

— Se întâmplă ceva aici?

Bennie o privi cu o seriozitate neclintită.

— Ei? vru Catherine să ştie. Da sau nu?

Privirea lui Bennie căpătă o nuanţă demnă de milă.

— Haide, murmură Catherine.

Se duse la o fereastră care dădea înspre curtea laterală. Becul de siguranţă continua să ardă, dând o lumină argintie, care putea fi înşelătoare, îşi spuse Catherine. Fiindcă Frank nu era acasă, imaginaţia îi juca feste. Mai inspecta o dată curtea. Văzu din nou obiectele familiare, nemişcate.

— Inventez, îi mărturisi ea lui Bennie.

— Ham, spuse Bennie încet, ca şi cum ar fi aprobat-o.

Catherine trase jaluzelele la fereastră.

Apoi, foarte tare, sună telefonul.

Catherine aproape că sări din papuci.

Se reculese cum putu mai bine, traversă încăperea şi ridică receptorul.

— Alo? spuse ea prudentă.

Vocea lui Frank zise:

— Bună, eu sunt.

— Ah, Frank, spuse Catherine cu un început de suspin.

— Ce e? o întrebă el, auzindu-i oftatul. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, replică ea. M-am speriat de becurile noi de siguranţă.

— Ce s-a întâmplat? vru Frank să ştie. Eşti bine?

— Sunt foarte bine, spuse apăsat Catherine. S-a aprins şi… Sunt sigură că n-a fost decât o pisică. Sau cine ştie ce altceva.

Frank zise:

— Sigur că doar asta a fost, draga mea. E perioada de acomodare. Aţi încuiat bine uşile?

— Zău că suntem bine, Frank. Serios. Cartierul e perfect sigur.

— Bineînţeles că e, îi răspunse Frank încurajator.

Catherine auzi pe cineva, în fundal, strigându-l. El spuse:

— Poţi să aştepţi puţin?

— Da, îi răspunse ea, nădăjduind că bătăile inimii i se vor mai linişti puţin.

Câteva clipe mai târziu, Frank zise:

— A apărut ceva nou şi trebuie să plec. Vrei să te sun mai târziu?

— Nu, îi spuse ea.

— Eşti sigură? Mai ai vreo două ceasuri până să te culci.

— Da. Sunt sigură. Frank?

— Mda?

— L-ai prins pe omul râu?

Se scurse o secundă sau două. Apoi Frank spuse:

— Nu încă. Dar o să-l prindem.

— Ştiu.

— La revedere, Catherine. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse ea.

— Te sun mâine, mai adăugă el, cu un glas în care se citea preocuparea. Încearcă să dormi, da?

— Bine. Pa.

Catherine închise, simţindu-i acut lipsa. Bennie o

ţintuia cu o privire uşor îngrijorată.

CAPITOLUL 5

Era ora zece fără un sfert în dormitorul de la Enterprise. Încă un sfert de oră până la stingere. Dylan stătea întins în pat, cu ochii închişi, încercând să ignore gălăgia care umplea încăperea lungă, cu tavanul înalt.

Până nu de mult, lui Dylan îi plăcuse partea aceasta a serii. Erau singurele momente care nu trebuiau dedicate muncii de vreun fel sau altul. Munca era, de fapt, de trei feluri. Activitatea fizică de la antrenamente. Efortul mintal al sesiunilor educative. Şi, de departe cea mai epuizantă, activitatea mecanică a numerelor.

Mai exista şi o a patra categorie, care le includea pe toate celelalte. Dylan o numise efortul de a supravieţui: ce trebuia să faci ca să rămâi în viaţă când te aflai aici.

Una peste alta, avea mult de muncă. Şi numai o oră în care să se descarce de toată tensiunea, de la nouă la zece. O oră în care puteai face ce doreai, înainte de culcare. Să faci un duş, să citeşti nişte reviste sau să meditezi, pur şi simplu; dar, fireşte, fără televizor. Nu avea importanţă; la ora nouă erau toţi frânţi de oboseală, oricum. Nu mai avea nimeni nevoie de televizor.

Dylan ascultă conversaţiile din jur, murmurul dinspre paturile mai apropiate, cele câteva glasuri pe care le recunoştea pe fondul sonor general al încăperii. Mai auzise totul de atâtea ori până acum, identic sau sub formă de variaţiuni. Lars descriind în detaliu motoarele cu combustie internă. Nick dondănind despre concertul de jazz la care asistase în ultima seară liberă. Dylan auzise fiecare amănunt al acestui concert de cel puţin cinci ori. La fel ca toţi ceilalţi care se găseau în apropierea patului lui Nick. Nimănui nu i se părea ciudat?

Cuprins de disperare, Dylan se temea că nu. Se temea însă şi mai tare de neliniştea care îl cuprindea în dormitor, în ceasul acesta dinaintea stingerii. Se

accentuase în ultimele câteva zile neliniştea aceasta. De când ieşiseră ultima dată în oraş.

De la ultima seară cu Eedo Bolow.

Dylan deschise ochii şi îi aţinti asupra arcurilor patului de deasupra sa. Acum, patul era gol. În el, nimeni nu mai citea reviste, nu mai făcea bancuri şi nu-l mai folosea ca rampă de lansare pentru proiecte de viitor. Nu acum, în ceasul de relaxare de la nouă la zece.

Un pat gol. Al lui Eedo Bolow.

— Să te ia naiba, murmură Dylan către arcurile ruginite.

Se frecă la ochi, cu gândul cel mai normal în minte, în acelaşi timp detestându-se pentru el: nu mai era nevoie să-l blesteme pe Eedo. Partea aceasta fusese asigurată.

Dylan se uită la ceas. Nouă şi patruzeci şi opt. Încă douăsprezece minute.

Trei băieţi, toţi noi, adolescenţi, trecură pe lângă el, goi, înveliţi doar în prosoape, veniţi de la duşuri. Dylan nu ştia cum îi chema. Se întrebă când va primi cineva patul gol de deasupra lui. Un recrut proaspăt, cu visuri despre maşini grozave, bogăţie, un viitor fără oprelişti. Încă un adolescent rupt de trecutul său, iremediabil despărţit de tot ceea ce cunoscuse până atunci. *Ca mine*, constată Dylan. *Ca noi toţi cei de-aici*. Şi, ca noi toţi, confruntat cu riscul de a nu reuşi. De a da greş. De a-şi pierde credinţa, disciplina.

Asta i se întâmplase lui Eedo. Şi mi s-ar putea întâmpla şi mie, îşi spuse Dylan mohorât.

Nouă şi cincizeci şi două de minute. Dylan băgă mâna sub saltea, după flaconul în care îşi ţinea provizia de pastile. Le folosea cu prudenţă, fiindcă teoretic erau interzise. În vremea din urmă însă îi fuseseră de mare ajutor, căci îi asiguraseră un somn fără vise. Cu alte cuvinte, şapte ceasuri în şir fără Eedo Bolow.

Dylan medita la ce avea să urmeze, odată cu

începutul unei zile noi.

La ora cinci fix se va trezi în ţârâitul soneriei, care dădea semnalul zecilor de tineri că era vremea să îmbrace uniformele de lucru. Un alt loc plăcut, dimineaţa devreme, un vârtej de mic dejun şi exerciţii fizice viguroase. Prea ocupat pentru a se lăsa bântuit de Eedo.

Urmau orele de clasă dinaintea prânzului. Un loc minunat, această perioadă. Un loc zgomotos, sălbatic, înfricoşător şi dătător de inspiraţie, unde nu rămânea spaţiu pentru nimic altceva, umplut până la refuz cu imagini în care flăcările iadului mistuiau planeta. Eedo nu avea nici cea mai mică şansă de a pătrunde aici.

Apoi prânzul. Indivizi asudaţi, care le azvârleau în faţă tot felul de porcării arzânde, minţi în amurgul Apocalipsei, în cenuşa încă fumegândă. Sfârşitul. Alt loc unde Eedo nu putea intra.

După aceea, orele de clasă de după-amiază: poveşti despre bogăţie şi glorie! Prada smulsă civilizaţiei zdrobite, scurgându-se către cei drepţi. Către cei virili, puri, tineri – cu alte cuvinte, către membrii lui Enterprise. Băieţii erau încântaţi. Iar Dylan nu făcea excepţie. Aşa că, Eedo, mai du-te dracului, nu-i loc de tine aici. Ai pierdut şi averile, şi puterea. *Fiindcă eşti mort*. Exact, mort!

Apoi, imediat după averi şi putere, duşul obligatoriu, care venea întotdeauna ca o binecuvântare. Şampon şi săpun din belşug, prosoape pufoase şi curate, feţele vesele prin aburii care umpleau baia, capetele înfierbântate de imagini erotice. Goliciunea în masă, camaraderia generală.

Pe urmă o perioadă mai sobră, tricourile şi jeanşii curaţi îmbrăcaţi în grabă, uşile trântite ale vestiarelor, fâsâitul deodorantelor, fără vorbărie prea multă. Timpul concentrării. Preludiul celei mai importante părţi a zilei, sesiunea din camera cazanelor. Arena supremă în care îţi dovedeai credinţa şi disciplina.

Lucrând la telefon. Lucrând cu numerele.

Numerele, îşi spuse Dylan în gând, tensionat. Pe vremuri excela. În ultimele câteva zile, însă… când şi când, Dylan se surprinsese în camera cazanelor, cu mintea rătăcind în cu totul altă parte. Nu se concentra aşa cum ar fi trebuit.

Apoi, după cină şi după casetele video care îi urmau, timp liber. De la nouă la zece: punctul de depresiune pentru Dylan. Spre deosebire de oricare altă parte a zilei, aceasta nu oferea prea multe posibilităţi de apărare împotriva gândurilor negre. Fără o structură impusă, fără concentrare, fără nimic special de făcut. Atunci se deschideau zăgazurile.

— Lua-te-ar dracu’! şuieră el patului de deasupra.

Nouă cincizeci şi şase. Era timpul să înghită somniferul, aşteptând ca amorţeala să izgonească misterul care nu-i dădea pace:

Urechea lui Eedo.

N-ar fi trebuit să supravieţuiască. Ar fi trebuit să se preschimbe în cenuşă fină, la fel ca restul trupului. Dar nu se întâmplase aşa. De ce?

Dylan îşi repeta această întrebare de cu două zile înainte, când, împreună cu alţi doi băieţi, la adăpostul primelor ore ale dimineţii, împrăştiaseră ceea ce rămăsese din Eedo Bolow peste straturile de trandafiri din Auburn Memorial Park and Gardens.

În timpul ritualului, Dylan vârâse mâna în sacul de pânză căptuşit cu plastic, neaşteptându-se să găsească acolo nimic altceva decât pudra fină. Mâna i se încleştase pe ceva care, la pipăit, semăna cu o jumătate de pară uscată. O scosese şi văzuse ce era. Ceilalţi doi, dornici să o întindă mai repede, nu îl văzuseră făcând descoperirea.

Iar Dylan nu spusese nimic despre ea. Avea motivele lui. Între care cel mai important era că găsise urechea stângă.

Nu dreapta. Stânga.

Dylan avea o teorie a semnificaţiei acestui lucru. Dar abia dacă îndrăznea să se gândească la ea. Oare înnebunea, inventa lucruri inexistente – făcându-se vinovat de aceeaşi prostie pe care o văzuse odată la Eedo? Sau Eedo descoperise ceva?

Toată porcăria începuse cu câteva poveşti pe care Eedo i le spusese cu câteva luni în urmă.

În Cecenia, acea parte a Rusiei unde Eedo se născuse şi crescuse până la vârsta adolescenţei, religia avea un rol important în viaţa de zi cu zi. Dumnezeu avea şi el un rol important. Pe vremea aceea, Eedo era credincios. Ba chiar participa la slujbele care se ţineau în biserica ortodoxă din sat, înveşmântat în sutană şi tot restul straielor rituale. În consecinţă, fusese un eveniment important în viaţa lui atunci când mitropolitul, care slujea în mica biserică a lui Eedo într-o duminică a Paştelui, îi dăruise copilului un crucifix de aur, pe un lanţ. Eedo îl purtase la gât – „cu religiozitate”, comenta el surâzând – timp de doi sau trei ani.

Apoi părinţii se mutaseră în Statele Unite şi totul se schimbase. Eedo îşi pierduse rapid interesul pentru biserică. Spre nemulţumirea mamei şi a tatălui său, prinsese gustul drogului, al fetelor uşuratice şi al banului nemuncit. Se întovărăşea cu gâşti din ce în ce mai sălbatice.

Modul în care se îmbrăca evoluase în conformitate. Rupsese lanţul, transformase crucifixul într-un cercel şi îl purtase până împlinise douăzeci şi unu de ani.

În urechea stângă.

Desigur, intrarea în Enterprise însemnase un adio spus cerceilor, hainelor din piele şi lanţurilor cromate, tuturor accesoriilor adolescenţei întârziate a lui Eedo. La Enterprise se cerea o ţinută ordonată – organizarea era de tip militar, atât ca stil, cât şi în obiectivele stabilite. Când intrai aici, parcă mergeai în armată: te râdeau în cap, îţi

lăsai la poartă vechea identitate şi adoptai o modă nouă. Era o experienţă a schimbării. Şi nu una a lucrurilor făcute pe jumătate, căci ţi se cerea să mergi până la capăt.

În consecinţă, din mai multe motive, cercelul lui Eedo trebuise să dispară. Nu mai trebuia spus că asta nu-l deranjase, avea o atitudine pozitivă – dacă trebuia să se convertească, atunci se va converti, ce naiba. Şi cu asta basta. Fără să pună întrebări. Fără să privească în urmă.

Şi totuşi, unele dintre remarcile lui Eedo îi rămăseseră lui Dylan în minte. Doar unele, dar sunau extrem de ciudat. Acum, Dylan ar fi dorit să nu le fi auzit niciodată. Ştia că ele erau motivul pentru care activitatea lui cu numerele începuse să scadă în randament. Şi pentru starea de nelinişte din timpul orei libere de la nouă la zece.

Dormitorul se liniştea. Dylan îşi privi ceasul. Zece fix. La capătul celălalt al încăperii, Ralph făcea numărătoarea, trecând de la un pat la altul. Dylan îşi luă o faţă senină, încercând să alunge spaimele de pe ea; în ultima vreme, Ralph fusese cu ochii pe el. Mai ales în camera cazanelor.

Din fericire, pastila îşi făcea efectul.

Ralph ajunse în dreptul patului lui.

— Eşti bine? îl întrebă el.

— Excelent, îi răspunse Dylan somnoros.

Ralph trecu mai departe. Dylan îşi căută o poziţie confortabilă în pat, simţind tentaculele amorţelii răspândindu-i-se prin creier. Ralph ştie că se întâmplă ceva cu mine, îşi spuse el. Da. Dar nu ştie de ureche.

Începea să se relaxeze. Avea chiar timp să cântărească, în cele câteva minute care îi rămăseseră până când întunericul avea să-l înghită, amintirile care îi tulburaseră într-o asemenea măsură existenţa.

El şi Eedo intraseră în Enterprise în acelaşi timp. Dormiseră în paturile suprapuse încă de la început, Eedo în cel de sus, Dylan jos. Uneori, în ceasul de odihnă, schimbau impresii despre lumea palpitantă, dar

înfricoşătoare, în care se iniţiau amândoi – o experienţă comună pe care o pierduseră repede, dar care o vreme îi ţinuse strâns legaţi. În decursul unei astfel de discuţii, Eedo îi povestise lui Dylan despre crucifixul devenit cercel.

Eedo i-l pomenise pentru că urechea rămasă goală îi dădea o senzaţie stranie. Cercelul părea să revină… să crească la loc în ea. Desigur, aşa ceva nu se întâmpla cu adevărat. Dar senzaţia nu voia să dispară.

Dimpotrivă, ea devenea tot mai puternică. Eedo o atribuia vreunui efect pe creierul său, asemănător membrelor-fantomă pe care le simţeau victimele unor amputări. Încercase să o ignore.

Dar îl speria. Atât de tare, încât nu mai fusese în stare să o păstreze pentru sine. Şi îi povestise lui Dylan despre ea.

— Senzaţia se acutizează când stau în vecinătatea Conducătorului. Când e el prin preajmă, e extrem de reală. Iar dacă se uită la mine – sau, şi mai rău, dacă mi se adresează – mă doare. Pe cuvânt, Dylan. Nenorocitul de cercel e realmente în urechea mea şi mă doare.

Dylan nu-l luase în serios.

— Inventezi, îi replicase el râzând. Te sperii singur. Încearcă să-l uiţi.

Acum însă, Dylan nu mai reuşea să uite. Nu şi după ce descoperise exact urechea cu pricina. Urechea, în mod straniu, inexplicabil, intactă.

Un semn? Un semn pentru ce?

Sau îşi pierdea pur şi simplu minţile? întins în pat, Dylan îşi repeta aceste întrebări, dar fără groaza pe care i-o stârneau când se afla în camera cazanelor sau în timpul liber. În creierul lui, tentaculele amorţelii se îngroşau confortabil – ocupând tot mai mult spaţiu, unindu-se în mănunchiuri groase, prin care nimic nu mai ticăia, nimic nu mai pâcănea.

Ajuns în punctul acesta, spre imensa lui uşurare,

Dylan nu mai simţea mare lucru.

CAPITOLUL *6*

Divizia judiciară a Departamentului de Poliţie din oraş San Francisco ocupa câteva încăperi în clădirea din centru a Tribunalului. Punctul central, un laborator spaţios, conţinea aparatură de ultimă oră, instrumente capabile să detecteze compoziţia, gradul de integritate şi istoria oricărui obiect de natură fizică. Tehnicieni cu pregătire specială lucrau în laborator în timpul zilei, umplându-l cu forfota lor profesională şi cu o varietate de sunete *hi-tech*: murmure, zumzete şi bâzâituri scoase de maşinăriile curioase. Noaptea, în schimb, laboratorul era în general tăcut. Aşa <4 im era la ora zece şi douăzeci şi trei de minute, când Frank Black, aşezat la o masă din mijlocul încăperii, se surprinse din nou uitându-se la telefon.

Nu-şi putea lua gândul de la soţia şi fiica sa. Nici nu voia să-şi ia gândul de la ele. Cum era posibil ca noul sistem de siguranţă s-o fi speriat atât de tare pe Catherine? Nu era decât un bec. Auzise sau văzuse ceva despre care nu voia să-i pomenească? Ceva alarmant – dar nu destul de alarmant pentru a i-l pomeni şi soţului ei? Dar nu era felul lui Catherine. Ea şi Frank îşi ascundeau foarte puţine lucruri. Frank bănuia însă că va ezita să-i împărtăşească o experienţă datorată mai degrabă fricii decât unui eveniment real. Pe de altă parte, dacă se întâmplase cu adevărat ceva, ceva despre care el ar trebui să ştie, dar despre care Catherine nu era convinsă că fusese ceva real? Poate că tăcuse pentru că nu voia să-l sperie cu alarme false. Când de fapt nu fusese o alarmă falsă…

Gândeşti în cerc, îşi spuse Frank. Se întorcea veşnic de unde plecase, fără niciun rezultat. Probabil că Jack Meredith declanşase becul. Şi oricum, Catherine îl avea pe

Bennie ca să o apere, pe ea şi pe Jordan. Frank surâse ideii. Bennie, câinele de pază fioros. Cineva bătu la uşa dinspre coridor. Peter Watts, care, aşezat la o măsuţă, examina fotografiile făcute în grădina de trandafiri de la Auburn Park, se duse la uşă şi o deschise. Un bărbat între două vârste intră împingând un cărucior încărcat cu cutii de carton sigilate. Frank se ridică şi se apropie de el.

Watts spuse:

— Frank, el e Jim Penseyres. A început să lucreze pentru VICAP imediat după ce ai plecat tu. Nu ştiu dacă v-aţi cunoscut.

Strângându-i mâna lui Penseyres, Frank zise:

— Nu. Salut.

Penseyres avea faţa rotundă şi bonomă a celui născut în Midwest, lipsită de austeritatea chipului lui Frank sau de regularitatea trăsăturilor lui Peter, cu mustaţa lui perfect tunsă. Lui Frank i se părea că semăna cu Gerald Ford în tinereţe – prezenţă solidă, dar banală. Şi totuşi, Penseyres degaja o autoritate calmă, inteligentă. Frank nu se îndoia că poseda realmente aceste calităţi, ca şi altele pe lângă ele. Grupul Millennium îşi alegea cu mare grijă membrii.

— Ce-ai descoperit? întrebă el, cu ochii la cutiile de carton.

Penseyres spuse:

— Lucrările de excavaţie sunt incomplete, aşteptăm aprobarea Departamentului Parcurilor, dar cred că am reuşit să colectăm aproape tot ce se afla printre straturile de trandafiri.

Cu un cuţit, tăie sigiliile cutiei de deasupra. Desfăcu capacul, scoţând la iveală o cantitate substanţială de cenuşă fină, închisă la culoare.

— Optsprezece kilograme de rămăşiţe omeneşti carbonizate, spuse Penseyres. *Grosso modo*, echivalentul a şapte persoane adulte. O datare e dificilă, dar cenuşa era

stratificată, ceea ce pare să indice depozitarea succesivă.

— Şapte oameni prefăcuţi în cenuşă, comentă Watts.

— Cel puţin şapte, spuse Penseyres. Cum vă spuneam, avem o problemă cu Departamentul Parcurilor. Şi se pare că ei, la rândul lor, au o problemă cu societatea de istorie care administrează Auburn Park. Societatea vrea o investigaţie specială. În consecinţă, s-a iscat o dispută asupra jurisdicţiei, care întârzie colectarea a ceea ce a mai rămas la locul faptei.

— Altceva? întrebă Frank.

— Resturile sunt curate, replică Penseyres. Adică uniforme, fără fragmente mari, cu excepţia bucăţii de ureche. Ceea ce indică temperaturi extrem de ridicate.

— Mda, spuse Frank cu ochii aţintiţi asupra cenuşii.

Într-adevăr, ridicate, îşi spuse el. Mai ridicate decât atât nu se poate.

Chipul lipit de sticlă… Ochii aruncând flăcări de groază, părul *fumegând… Chircindu-se, topindu-se… O mină izbeşte geamul într-un ultim spasm… Chinurile morţii… Fără viaţa, mâna alunecă în jos pe geam…*

Frank clipi, iar apoi expiră adânc. Penseyres şi Watts îl urmăreau cu interes. îl întrebă pe Penseyres:

— Cam despre ce fel de temperaturi e vorba?

— Oasele se carbonizează la opt sute de grade, răspunse egal Penseyres. Dar eu aş zice o mie o sută, o mie două sute de grade.

Frank dădu din cap. Ceva nu-i dădea pace. Îşi aminti:

— Şi urechea?

Penseyres ridică din umeri.

— N-ar fi trebuit să reziste, spuse el.

— Dar a rezistat, remarcă Frank, pe jumătate pentru sine.

— Şi foarte bine a făcut, adăugă Penseyres cu un mormăit de mulţumire.

Din buzunar, extrase o sticluţă de laborator din

plastic. Era plină cu o soluţie limpede, care oferea un mediu de conservare urechii semicarbonizate, acum curăţate de cenuşă.

— Nu ştiu cum de-a rămas întreagă, continuă Penseyres. Dar am făcut un mulaj şi… – se opri, cu ochii strălucind de satisfacţie, dar şi de o anume perplexitate … şi încă ceva. Tot un noroc.

— Ce? vru să ştie Watts.

— Ţesuturile conţineau urme de acid lisergic, spuse încet Penseyres. LSD. De asemenea, de fosgen, un gaz puţin cunoscut, care se găseşte mai ales ca produs secundar la locul unor accidente. Şi în special în instalaţiile chimice care folosesc tetraclorură de carbon.

Frank spuse:

— Lichidul utilizat de curăţătoriile chimice.

Penseyres încuviinţă din cap.

— Cu şapte ani în urmă, a avut loc un accident la una dintre marile curăţătorii chimice. A rămas un întreg cvartal de clădiri abandonate, lângă digul 23.

Frank se uită scurt la Watts.

— Vrei să aruncăm o privire?

Watts îşi privi ceasul.

— E zece şi jumătate, Frank. Ce putem descoperi acum din ce n-am putea descoperi şi mâine?

Frank ridică din umeri.

— Cine ştie? Am o presimţire.

Îşi înşfăcă haina şi se îndreptă spre uşă.

CAPITOLUL 7

Frank conducea, iar Watts stătea pe locul din dreapta. Cădea o ploaie deasă, alungind lumina lunii de deasupra oraşului şi făcând ca noaptea să fie groasă şi umedă. Condiţiile cele mai potrivite, îşi spuse Watts, pentru a vizita o curăţătorie chimică defunctă.

Cei doi nu vorbiră prea mult în cele cincisprezece minute cât le luă drumul până în cartierul industrial,

murdar, care se întindea în jurul digului 23. Amândoi cântăreau datele adunate, referitoare la minimum şapte fiinţe umane incinerate. Până acum, datele nu spuneau mare lucru. Judecate la rece, dacă nu luai în considerare imaginile pe care le evocase cenuşa în mintea lui Frank, ele nu ofereau nici măcar certitudinea omuciderii sau a vreunui alt delict grav. Dar nici Frank şi nici Watts nu se îndoiau că aveau de-a face cu unul dintre cele mai dificile cazuri din cariera lor. Frank întrucât, cu ochii minţii, zărise cruzimea dementă; Watts pentru că avea încredere în darul lui Frank şi pentru că găsea că decorarea unui monument dedicat pompierilor cu cenuşa victimelor unor asasinate era un gest de o profundă perversiune.

— Uite-o, zise Frank, arătându-i firma prăpădită de pe calcanul unei clădiri mari, părăginite.

— Curăţătoria Chimică Acme, citi Watts de pe firmă. Mătăsuri foşnitoare şi costume bine călcate.

— A fost odată ca niciodată, murmură Frank, întoarse într-o alee care ducea până într-o curte mare, prost pavată, departe de stradă. Depozite dărăpănate, garduri de sârmă, docuri de încărcare şi clădirea curăţătoriei încadrau curtea. Singura lumină era aceea a becurilor de siguranţă, amplasate pieziş pe unul dintre depozite. Celelalte clădiri, aproape tot atât de negre ca noaptea însăşi, păreau de mult abandonate.

Frank parcă în mijlocul curţii şi stinse farurile, întunericul se adânci; ploaia bătea darabana pe capota maşinii, pe pavaj, pe clădirile fără viaţă.

Coborâră amândoi din maşină, cu lanternele aprinse. Cele două raze se încrucişară ca nişte săbii, cercetând faţada din care căzuseră bucăţi întregi. Frank şi Watts se îndreptară spre ea, aduşi de umeri, încercând să se ferească de ploaie.

Nu aveau nevoie de uşă ca să intre; o porţiune a peretelui frontal era căzută. Frank se opri imediat

înăuntrul clădirii, se întoarse şi, cu ajutorul lanternei, cercetă bucata de pavaj pe care tocmai o străbătuseră. Raza se opri o clipă asupra unei sticle de bere, aşezată pe o pagină de ziar murată, iar apoi îşi continuă drumul mai departe. Raza lui Watts scrută podeaua. Aici avusese loc un accident, asta se vedea limpede. Locul arăta ca după război. La şapte ani de când clădirea fusese distrusă de incendiu, mirosul de metal şi lemn ars încă plutea în aer.

Frank intră cu mişcări încete, ocolind băltoacele, petele de ulei înnegrit, bucăţile de mortar şi maşinile. Watts îl urmă. Razele lanternelor îi precedau, descoperind prea puţine semne ale unei activităţi umane recente. Câteva mucuri vechi de ţigară, un pulover murdar, agăţat surprinzător de clanţa unei uşi care nu ducea nicăieri, şi un miros slab de urină. Foarte slab. Dacă vagabonzii îşi aveau sălaşul aici, atunci niciunul nu mai trecuse pe-aici de curând. Pereţii prăbuşiţi dăduseră naştere unor rampe de moloz. Grămezi de conducte ruginite şi ţevi de plastic indicau o încercare de a mai recupera câte ceva, dar fără prea mare tragere de inimă. Ploaia intra prin lucarnele înalte, sparte.

— N-a mai rămas mare lucru, comentă Watts.

Din tonul lui reieşea că nu credea că aveau să descopere ceva aici.

— Nu, recunoscu Frank.

Dar îşi înălţă capul, ca şi cum ar fi simţit ceva. Proiectă lumina lanternei înainte, mai adânc, şi îşi continuă drumul.

Watts ezită, iar apoi îl urmă.

Frank spuse:

— Peter, ştim cui aparţin clădirile astea?

— Primăriei, replică Watts. Sunt de vânzare de ani de zile. Dar nu s-au găsit cumpărători.

Trecură pe lângă un grup de transformatoare electrice carbonizate; sticla le scârţâia sub tălpi. Un

animal mic o tuli la apropierea lor – un şobolan, sau un şoarece.

— Văd lumină, anunţă Frank. După colţ, drept înainte.

Watts alunecă pe ceva, înjurând.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Frank.

— Îmi lustruiesc pantofii, răspunse Watts. Pe un animal mort. Cred că-i o pisică.

Privi în direcţia indicată de Frank. O lumină nu prea puternică se scurgea pe sub un paravan despărţitor, înalt până în tavan.

— De unde dracu' are energie să ardă? murmură Watts. Să nu-mi spui că epava asta mai are surse electrice.

— S-ar putea ca lumina să vină de la o fereastră, zise Frank, apropiindu-se de paravan.

Dincolo de el se întindea un spaţiu mare, deschis. La paisprezece – cincisprezece metri deasupra solului ardea un bec gol. Alături, un şuvoi de apă se scurgea de undeva, de sus, dintr-o ţeavă spartă sau o crăpătură în tavan; cădea pleoscâind în atmosfera tot mai întunecată pe măsură ce te apropiai de podea, formând băltoace în care străluceau cioburi de sticlă. Băltoace ruginii, constată Frank. Cu o evidentă tentă roşiatică. Cioburi sclipitoare, împrăştiate în jur.

Cercetă tavanul cu lanterna, încercând să depisteze sursa de apă. Picăturile fine din aer făceau ca lumina becului să fie difuză, creând un halo pâclos care se opunea razei lanternei lui Frank. Dincolo de bec nu se vedea mare lucru. Podişti cu o pânză de păianjen sus, aproape de tavan. Grinzi, traverse, eşafodaje pentru maşini…

Podişcă din colţul întunecat… o prezenţă acolo, sus? *Cineva sau ceva care privea de acolo*?

— Nu ştiu, Frank, spuse Watts. Ce crezi că au făcut aici?

Frank privi în jos la apa ce cădea în băltoacele

roşietice. Stropii mai mici picurau; cei mari pleoscăiau. Un ciob de sticlă pe jumătate acoperit de apă îi atrase atenţia. Ca o oglindă, reflecta lumina înceţoşată de deasupra capetelor lor, penumbra neclară de dincolo de ea. Frank spuse încet:

— Poate aici…

Se opri. Simţea că se întâmpla ceva. *Vedea* întâmplându-se ceva, în ciobul de sticlă reflectorizantă.

Se arunca în jos purtat de aripi, cu un chip neomenesc… Cu fălcile căscate… Sfâşia din tânărul îngrozit… Mutilând faţa băiatului… Sfârtecându-i buzele, gura…

Frank realiză un lucru. Mai văzuse chipul acela. Arzând în spatele sticlei groase.

— Aici ce au făcut? întrebă Watts.

Frank zise:

— Poate că aici au fost supuse victimele.

Privi la apa care cădea, la podişca întunecată de dincolo de ea. Ascultă stropii căzând, burniţa roşiatică picurând, pleoscâind. Ploaie însângerată, îşi spuse el. Gândul îl izbi.

Omul îngrozit de pe podea… Zvârcolindu-se în băltoaca roşie, acelaşi tânăr care ardea în spatele unui geam… încerca să se apere de fiară… Care îi sfâşia faţa, gura… Colţi nepământeni într-un bot nepământean, ca de câine… Ploaia roşie cade asupra băiatului, a fiarei, a bălţilor… Un potop al iadului…

Frank îşi plimbă raza lanternei pe podea. Făcu câţiva paşi, simţind o altă prezenţă. În stânga, zări o picătură de alb. Un obiect mic şi alb. Mai multe obiecte mici şi albe, răspândite în apa nu prea adâncă.

— Peter, spuse el, îndreptându-se spre baltă.

Se aplecă să privească mai de aproape. Watts i se alătură.

Ceea ce priveau erau cinci dinţi omeneşti.

— Proaspăt smulşi, aş zice, reflectă Watts, indicând un fragment subţire de ţesut care plutea la suprafaţa apei. În ultimele câteva zile.

Frank dădu din cap, mohorât.

— Eficientă metodă de a supune o victimă, continuă Watts.

Un strop greu îi căzu cu un pleoscâit pe creştetul gol al capului. Se şterse cu mâna şi rămase cu privirile aţintite la umezeala roşcată de pe degete.

— Fir-ar să fie, şopti el. Sânge diluat?

— Rugină, zise Frank. Dar culoarea ei evocă sângele.

Arătă cu un gest burniţa care plutea în jurul lor şi adăugă, pe un ton mai aspru:

— Victima a avut de suferit o perioadă îndelungată. Aşa a vrut ucigaşul, aşa şi-a dus la îndeplinire planurile. Arderea n-a fost decât punctul culminant.

Watts scoase din buzunarul hainei o pensetă cu care culese dinţii şi îi puse într-o pungă de plastic. Apoi zise:

— O ploaie roşie pe locul unui incendiu catastrofal. Al cui ritual poate fi ăsta?

Frank se gândi la aripile de liliac. La imaginea botului puternic, la colţii ucigaşi, supranaturali.

— Habar n-am, răspunse el. E un ritual cum n-am mai văzut până acum, Peter. Ceva neomenesc.

— Un psihopat?

— Nu. Asta nu e inumanitatea unui om nebun. E ceva dincolo de uman. Ceva care nu e uman.

Watts se ridică icnind, semn că terminase cu adunatul dinţilor.

— Cei din SFPD or să fie extaziaţi, declară el. Frank nu comentă. Asculta picurăturile şi pleoscâiturile sângelui care cădea.

— Mai stai? îl întrebă Watts.

— Nu. Vreau să ies de-aici.

CAPITOLUL 8

La cinci fix, soneriile începură să sune violent în dormitorul de la Enterprise. Ca o alarmă automată, la fel de sigur ca venirea zorilor, sunetul se pornea brusc în fiecare zi, aducând zeci de tineri din starea de somn la cea de trezie în mai puţin de şase secunde în medie. Nici ziua de astăzi nu era altfel; picioarele goale lipăiau la unison pe podele. Nu era altfel, cu o singură excepţie. Patrulând printre paturi, Ralph o observă numaidecât.

Cine ştie cum, soneria nu pătrunsese şi în Creierul lui Dylan. Ralph îl scutură de umăr.

— Haide! spuse el tare, atrăgând priviri uimite de la cei din jur.

Pantalonii traşi se opriră la jumătatea drumului; nasturii cămăşilor rămaseră doar pe jumătate încheiaţi.

— Dylan! urlă Ralph.

Murmurele începură să se întindă pe culoarul dintre paturi, pe culoarele învecinate, în timp ce tot mai mulţi dintre ei înţelegeau că se întâmpla ceva neobişnuit.

Ralph arse o palmă chipului lipsit de reacţie. Ochii lui Dylan se deschiseră brusc. Spuse limpede, fără ezitare:

— Doare.

— Doare?! se răsti Ralph.

Dylan dădu viguros din cap.

— Scoală-te, îi ordonă Ralph. Imediat!

Dylan se ridică în şezut, apoi în picioare.

— Îmi pare rău, murmură el, bâjbâind după pantaloni. Am… am impresia că am visat.

— Toată lumea se uită, îl repezi Ralph. Se uită la tine.

— Mda. Îmi pare rău.

— Ce crezi că-i în capul lor, Dylan?

— Nu ştiu. Nu ştiu.

— În capul lor e că ai dat-o-n bară, asta-i. Ăsta nu-i un vis. Pricepi? Nu-i vis.

— Sigur, Ralph, am priceput. Nu-i deloc un vis.

Chipul lui Ralph se apropie şi mai tare. îl întrebă pe

un ton scăzut:

— Ce-i cu tine?

— Nimic, murmură Dylan. N-am nimic. Zău, nimic.

Dar ceva avea. Dispreţul din ochii lui Ralph i-o spunea. Ca şi frica acră din propriul stomac. Fir-ar a dracului de treabă, îşi spuse. Nici în somn nu mai era în siguranţă. Într-adevăr, visase – cu o intensitate care îl împiedicase să audă soneria. îl împiedicase să audă orice, ca şi cum s-ar fi aflat într-o încăpere izolată fonic.

La ora opt şi unsprezece minute, Frank şedea într-un local unde se servea micul dejun, sorbind dintr-o cafea şi citind ziarul *Chronicle*. Descoperirea din grădina de trandafiri era pe prima pagină:

RĂMĂŞIŢE UMANE CARBONIZATE GĂSITE ÎN PARC PROBELE UNUI ASASINAT ÎN MASĂ? COMITETUL CERE INVESTIGAREA CU PRIORITATE

Articolul nu menţiona Grupul Millennium. Asta nu era surprinzător. Grupul făcea mari eforturi să limiteze publicitatea în jurul activităţii sale. La fel şi celelalte organisme împreună cu care lucra Grupul; în general, poliţia nu avea nimic împotrivă să îşi asume laudele pentru rezolvarea cazurilor complicate, mai ales atunci când rolul principal îl juca un om cu talentul lui

Frank. Procedurile de manual dădeau o aparenţă de profesionalism mai mare decât detecţia paranormală, hotărât lucru.

Ceea ce lui Frank îi convenea de minune. Cu cât opinia publică ştia mai puţin despre ceea ce făcea el, cu atât mai puţine necazuri va avea familia lui. Şi el, şi Catherine avuseseră deja parte de o atenţie nedorită. Şi chiar de mai mult decât atât. Frank se surprinse cu gândul la urmăritor. La fotografiile polaroid. La coşmarul care îi pusese capăt carierei la FBI. Şi care aproape că pusese capăt şi căsniciei care era centrul existenţei lui.

Se ridică, se îndreptă către telefonul public şi sună

acasă. îi răspunse Jordan.

— Alo? zise ea, cu un glas limpede de dimineaţă.

Frank surâse. Îngroşându-şi vocea, spuse:

— Aici e detectivul Dulău, de la Grădina Zoologică din Seattle. Tocmai ni s-a semnalat că o tânără domnişoară îşi dresează câinele…

— Tati, tati, tati! ţipă Jordan.

— Ce mai faci, iubito? o întrebă el cu căldură.

— Excelent, îi răspunse Jordan. Unde eşti?

— La San Francisco, draga mea. Nu prea departe.

— Tocmai acolo e? vru să ştie Jordan.

— Cine? întrebă Frank. Despre cine e vorba, Jordan?

— Despre omul rău.

Frank se crispa. Nu se aşteptase la o astfel de întrebare.

— De fapt, îi spuse el fetiţei, acum caut un om bun. Unul care să mă ajute.

— Ca să ce? întrebă Jordan cu interes.

— Ca să găsesc un cadou pentru o fetiţă care locuieşte la Seattle.

— Ah! exclamă ea, continuând mustrător: Şi nu eşti în stare să-l găseşti singur?

Frank râse.

— Ba presupun că sunt. Pot să vorbesc cu mami?

— Da, spuse Jordan. Tati… când vii acasă?

— Sper că mâine. Pa, iubito.

Pe fir se auzi vocea lui Catherine:

— Mâine, presupun?

— Mda, zise Frank. Probabil că mâine. Totul e-n regulă?

— Sigur, spuse Catherine calmă. Sperietura de aseară… nu eram obişnuită cu lumina, asta-i tot. Frank, îmi pare rău pentru ştii tu ce.

— Întrebarea lui Jordan despre…

— Îhî.

Frank zise:

— Te anunţ oficial, draga mea, că sunt în căutarea unui om bun. Dacă iese ceva.

— Aţi avansat ceva, Frank?

— Ceva. Merge. Nu atât de repede cum aş fi vrut, dar facem progrese.

— Foarte bine, spuse Catherine veselă, atât pentru urechile lui Jordan, Frank era convins, cât şi pentru ale lui. Ei, trebuie să ne terminăm micul dejun şi să ne vedem de treburi. Mulţumesc că ai sunat, Frank. Te iubesc.

— Şi eu! chirâi Jordan în fundal.

— Şi eu vă iubesc pe amândouă.

Închise şi se întoarse în separeul său. La ziar, la articolul despre parc, la cana de cafea acum lâncedă.

La ora nouă fix, intră pe uşa laboratorului de expertize legale. Aici îl găsi pe Peter Watts privind prin obiectivul unui aparat de mărit voluminos, cu beculeţe aprinse.

— Frank, spuse Watts în chip de salut.

— 'Neaţa, zise Frank. Ce-ai găsit, Peter?

Cu un gest, Watts îl invită să privească la microscop. Frank se uită prin obiectivul luminat. Acesta era focalizat asupra unui dinte cu coroană, puţin decolorat.

Watts zise:

— Molarul şaisprezece are o coroană făcută mai recent decât restul.

Cu un bisturiu stomatologic, îi arătă coroana. Frank studie dintele şi întrebă:

— Vreo indicaţie asupra modului în care a fost scos?

— După zgârieturile lăsate pe smalţ, probabil cu un instrument primitiv de metal, îi răspunse Watts.

Frank dădu din cap, încruntat.

— Unul dintre canini are o plombă care e o adevărată operă de artă, continuă Watts. Restul plombelor sunt dintr-un amalgam de calitate inferioară, ceea ce reprezintă un

indicator important.

Watts se apropie de o masă cu tăblia de sticlă luminată, pe care erau întinse câteva radiografii alb-negru mărite.

— Au fost făcute în altă parte, spuse Frank, apropiindu-se de masă.

Watts aprobă din cap.

— Două extracţii de nerv sunt făcute printr-un procedeu denumit N2. Se vede din radiografii că llnt altfel.

Frank privi miezul cenuşiu al dinţilor din Imagini. Se vedeau, într-adevăr, diferenţe minuscule de textură.

Watts zise:

— Genul ăsta de plombe le vezi în ţările din estul Europei şi în Rusia. Cred că starea generală proastă a dinţilor trimite la a doua variantă.

— Cine se ocupă de verificarea lor în arhive?

— Penseyres, replică Watts. În colaborare cu poliţia.

Uşa laboratorului se deschise şi Penseyres Intră spunând:

— Am o surpriză pentru voi.

Frank şi Watts îl cunoşteau pe cel care intrase pe uşă în urma lui Penseyres. Numele lui era Mike Atkins. Era ceva mai în vârstă decât ceilalţi, CU o coamă de păr alb şi relativ mic de statură, dar cu o prezenţă nu mai puţin impunătoare. Atmosfera antiseptică a laboratorului se îmbogăţi cu un curent nou, în timp ce Atkins cântărea încăperea şi pe ocupanţii ei. Frank şi Watts se apropiară de el cu zâmbete de întâmpinare.

— Ia te uită cine-a coborât de pe munte, zise Watts, strângându-i mâna lui Atkins. Ce cauţi aici, Mike?

Atkins spuse poznaş:

— Am prins acelaşi peşte trei zile la rând. Mare, cafeniu. Două kile jumate, dacă nu trei. M-am gândit că şi el şi eu merităm o zi de pauză.

Colegii din Grupul Millennium izbucniră în râs. îi

întinse mâna lui Frank şi i-o strânse cu putere.

— Salut, Mike, spuse Frank din inimă.

— Mă bucur să te văd, îi replică Atkins. Îţi mulţumesc că ai venit aşa din scurt.

— E un caz dat naibii, remarcă Frank.

El şi Atkins se priviră drept în ochi.

— Mda, îi răspunse Atkins.

O scurtă tăcere se aşternu peste laborator.

Penseyres îşi drese glasul şi zise:

— Avem nevoie de un indiciu de la dinţii ăştia.

— Frank, spuse Atkins, ai o secundă?

— Sigur.

Cei doi părăsiră încăperea.

CAPITOLUL 9

Frank Black şi Mike Atkins ieşiră fără grabă din clădirea tribunalului şi porniră pe jos, ocolind un grup de copii gălăgioşi, ieşiţi de la şcoală. Niciunul dintre ei nu simţea nevoia să deschidă imediat conversaţia. Frank ştia ce era în capul lui Atkins. Dar nu cunoşteaa detaliile, pe care le aştepta cu un amestec de interes şi teamă.

Atkins se opri lângă o arteziană umbrită. Din buzunar scoase un plic. Timp de o clipă, rămase cu ochii la maşinile care treceau pe lângă el. Apoi privi drept în ochii lui Frank şi spuse:

— N-am spus nimănui despre ele, aşa cum m-ai rugat. Dar vreau să ştii că m-au întors pe dos când am deschis pachetul şi le-am văzut. Îmi închipui ce trebuie să fi simţit tu.

— Aşa e, spuse Frank alb.

Luă plicul de la Atkins, îl deschise şi scoase dinăuntru câteva fotografii polaroid. Se uită la ele pe rând, rapid: toate le înfăţişau pe Catherine şi pe Jordan. În parcarea unui magazin alimentar, încărcând în maşină pungi mari cu cumpărături, în faţa grădiniţei lui Jordan, când Catherine o lăsa şi o lua de la grădiniţă. Intrând în

casa galbenă.

— Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine, spuse Atkins.

Aproape imperceptibil, Frank oftă.

— Tu eşti motivul pentru care am putut să mă mai întorc la meserie, Mike. Pentru care fac acum parte din Grup.

Atkins dădu din cap, urmărind fiecare nuanţă de pe chipul expresiv al lui Frank. îl întrebă:

— Catherine ştie de fotografiile astea noi?

Frank clătină din cap.

— Nu-mi place să-i ascund lucruri…

Se opri, neştiind cum să continue. Apoi zise:

— Abia ne-am mai liniştit.

— Ai făcut bine că nu i-ai spus, zise Atkins.

— Asta e părerea ta despre ameninţări?

Cu o autoritate calmă, Atkins continuă:

— Riscul ca fotograful să se transforme în urmăritor nu e mare. Au trecut trei ani de când a trimis primul set şi de atunci se ţine la distanţă. Nu se vrea descoperit.

— Chiar dacă ne-a urmat până la Seattle, sublime Frank.

— Aş fi ceva mai liniştit dacă aş putea crede că ţinta e cu adevărat Catherine, sau chiar Jordan, spuse Atkins.

— Cum adică? întrebă Frank surprins.

— Ţie îţi trimite fotografiile, Frank. Numele tău e pe ele.

Frank rămase cu ochii la Atkins, cu sprâncenele încruntate.

— Care e obiectivul unui act de terorism? întrebă Atkins pe un ton de prelegere teoretică.

— Teroarea, spuse Frank.

— Asta-i tot ce doreşte în clipa asta.

— Şi îi reuşeşte, declară Frank. Ai mai obţinut şi altceva, Mike?

Atkins clătină din cap.

— Filmul a fost cumpărat în statul Washington, în afară de asta, a fost foarte atent să nu lase niciO urmă identificabilă pe film sau pe pachet.

Umerii lui Frank se aplecară imperceptibil. Observând, Atkins îi susţinu privirea. Frank rosti pe un ton nesigur:

— Şi ai venit tocmai până aici numai ca să-mi alungi spaimele, Mike?

Fără să îi ascundă nimic, Atkins spuse scurt:

— Ar fi cel mai uşor lucru din lume să pleci acum acasă, la familia ta, Frank. Dar avem nevoie de tine în cazul ăsta. Avem nevoie de capacităţile tale. Cazul ăsta îmi dă presimţiri sumbre.

Atkins îşi săltă bărbia şi adăugă:

— Şi văd că şi ţie.

Ochii lui Frank sclipiră scurt.

— Cred că nu seamănă cu niciun caz pe care l-am văzut vreodată.

Atkins îşi lăsă capul pe-o parte.

— Iar asta, spuse el apăsat, e părerea mea despre ameninţări.

Frank privi o fetiţă care îşi astâmpăra cu poftă setea la fântâna arteziană. Şi înţelese un lucru. Mike venise într-adevăr până la San Francisco pentru a-l linişti, bineînţeles. Şi pentru asta îi era recunoscător. Dar nu era singurul motiv pentru prezenţa lui aici. Venise cu misiunea de a proteja resursele Grupului Millennium. Şi anume pe Frank Black. Atkins se temea să nu-l piardă. Să nu-l piardă în faţa stării de paralizie emoţională şi aproape de nebunie pe care i-o indusese prima experienţă cu fotografiile polaroid, care aproape că îl terminase pentru totdeauna. Fetiţa continua să bea apă cu înghiţituri mari, cu o simplitate care îl ajuta pe Frank să înţeleagă de ce nu-şi putea permite să se întoarcă la neputinţa, la apatia încercată cu

trei ani înainte. O lume întreagă avea nevoie de protecţie – un mod de viaţă aflat în primejdie, care reducea microcosmosul familiei sale, al tragediei sale, la dimensiuni minuscule.

Atkins venise până aici ca să-i amintească de toate acestea. Din acest motiv, Frank îi era de două ori mai îndatorat.

— Îţi mulţumesc, Mike, spuse el.

Atkins ridică din umeri. Spuse:

— Povesteşte-mi ce-ai descoperit, Frank. Penseyres mi-a prezentat detaliile aşa cum le vede el. Dar eu vreau perspectiva ta.

Frank inspiră adânc. Şi îi descrise lui Atkins cea mai mare parte a lucrurilor pe care le văzuse până atunci.

Frank luă prânzul împreună cu Watts, într-un restaurant thailandez, nu departe de tribunal. Lăsaseră vorbă poliţiei unde se găseau, în caz că apărea ceva interesant. Între timp, Jim Penseyres colabora cu contactele poliţiei din San Francisco în comunitatea de expatriaţi ruşi. Cât despre Mike Atkins, acesta refuzase invitaţia de a mânca împreună cu Frank şi cu Watts, invocând afaceri ale Grupului Millennium independente de cazul din Auburn Park.

La supa acră şi fierbinte de crevete, Watts întrebă:

— Ai idee la ce lucrează Mike?

— Nu mi-a spus. Şi nici nu l-am întrebat.

Timp de un minut, îşi mâncară supa în linişte.

Apoi Watts spuse:

— Frank, ce-ai zice să cerem poliţiei să supravegheze Curăţătoria Acme? Să vedem dacă nu-l prindem pe dentist în acţiune?

— Aş zice că ar fi o idee bună, spuse Frank, dacă împrejurările ar fi ceva mai normale. Dar nu sunt. Am sentimentul că dentistul nostru e un tip viclean. Că îi va detecta pe pândari şi se va ţine deoparte.

Frank îşi termină supa şi atacă ultima crevetă rămasă.

— Dar ai dreptate. S-ar putea să se folosească din nou de curăţătorie. Ar trebui să ţinem minte asta.

— Ai vreo idee? îl întrebă Watts.

Frank clătină din cap.

— Încă nu. Avem extrem de puţine indicii, Peter. Tare ne trebuie un amănunt revelator.

Watts îl zări pe Penseyres intrând în restaurant şi îndreptându-se direct spre ei. Spuse:

— Poate că ăsta e.

Penseyres nu se aşeză. Şi nici nu spuse nimic, în schimb, aruncă pe masă un document de identitate învelit în folie.

Frank îl luă să-l privească. Un carnet de elev la Colegiul de stat Petaluma, cu fotografia color a unui tânăr cu o expresie uşor bosumflată. Frank se încruntă, adâncind ridurile care îi străbăteau obrajii.

— El e, spuse apoi. Victima incinerată, în şoaptă, Penseyres exclamă mulţumit:

— Perfect!

— Eedo Bolow, rosti Frank, citind numele tipărit şi adăugând pentru Watts: Sună a nume rusesc, Peter. Cred că se potriveşte.

Watts lăsă lingura de supă jos.

— Mai ai şi altele? îl întrebă el pe Penseyres.

Acesta clătină din cap. Watts îi făcu semn chelnerului. Prânzul se încheiase.

CAPITOLUL 10

Maşina închiriată îşi făcea loc în zigzag prin traficul din miezul zilei. Watts era la volan. Frank şedea pe locul din dreapta, studiind conţinutul unui dosar – formulare ale poliţiei şi declaraţii scrise de mână, documente diverse. Penseyres ocupa bancheta din spate. De acolo, spuse:

— Fişa stomatologică corespunde unui raport care

reclama o persoană dispărută acum şase luni. Completat de părinţii puştiului.

— Mama şi tatăl sunt cetăţeni naturalizaţi, remarcă Frank, studiind dosarul. Au venit aici din Cecenia în 1990, când fiul avea cincisprezece ani. Puştiul are un cazier frumuşel. Intrare prin efracţie, agresiuni minore, posesie de droguri. Adresa părinţilor e Liberty Avenue, 13235.

Watts spuse cinic:

— Daţi-mi libertatea, sau daţi-mi moartea.

Frank se răsuci către Penseyres şi îl întrebă:

— Părinţii au fost anunţaţi?

Penseyres dădu din cap.

— Poliţia e chiar acum acolo.

Unsprezece minute mai târziu, pe Liberty Avenue, Watts trăgea la bordură, în spatele a doua maşini de poliţie, vopsite în alb cu negru. Într-o curticică se ridica o casă modestă, în stil Craftsman. Uşa principală era deschisă. Un poliţist în uniformă aştepta afară. Alţi doi erau în holul de la intrare.

Frank, Watts şi Penseyres se apropiară de ofiţerul de afară, cu care schimbară saluturi. Penseyres avea ceva de discutat cu el. Frank şi Watts pătrunseră în casă.

Cei doi ofiţeri îi îndreptară către sufragerie. Aici găsiră un bărbat masiv, în jur de cincizeci de ani, aşezat la masă. Era îmbrăcat simplu, dar îngrijit. Pe chipul lui lat se citeau durerea, deruta şi o profundă suspiciune.

— Domnul Bolow? spuse Frank.

— Da, răspunse bărbatul cu un accent pronunţat.

— Sunt Frank Black. Iar acesta este Peter Watts.

Domnul Bolow dădu din cap fără entuziasm.

Frank spuse politicos:

— Ne pare extrem de râu pentru fiul dumneavoastră.

Domnul Bolow nu se clinti. Watts zise:

— Încercăm să aflăm cum de i s-a întâmplat aşa ceva.

Bolow rosti cu o tristeţe neîncrezătoare:

— Timp de şase luni n-aţi fost în stare să-l găsiţi pe Eedo şi acum vreţi să vă ajut?

— Noi nu suntem poliţia, domnule Bolow, preciza Frank pe un ton blând şi în acelaşi timp grav, un ton care rareori dădea greş. Avem motive să credem că fiul dumneavoastră ar putea fi una dintr-un şir de victime.

Bolow oftă exploziv, ca şi cum şi-ar fi înghiţit un blestem. Sau lacrimile.

— N-a vrut să ne asculte, spuse el cu o mânie îndurerată. Eedo îşi avea ideile lui. Toţi prietenii ăia ai lui i le-au băgat în cap.

Watts întrebă:

— Ce prieteni, domnule Bolow?

— Ăia care conduc maşinile alea nemţeşti, replică Bolow pe un ton în care i se citea dezgustul. Nici nu mai vorbea despre altceva decât despre maşini. Şi pe urmă, într-o zi, a venit şi el acasă cu una.

— Ştiţi cumva unde lucra? întrebă Frank.

— Ne-a spus că nu ne poate dezvălui, se răsti Bolow. Zicea că o să fie bogat.

Omul îl fixă pe Frank cu o privire amară, neconsolată.

— De-aia am venit în America.

Dregându-şi glasul, Watts întrebă:

— Aţi primit veşti de la el în ultima vreme?

Timp de o clipă, Bolow rămase privind în gol. Parcă în silă, spuse:

— Acum şase luni ne-a trimis o scrisoare. O scrisoare oribilă. Atunci am chemat poliţia.

Se ridică sprijinindu-se de braţele scaunului, cu degetele albite.

— Nevastă-mea, continuă el, aruncând o privire neliniştită spre hol, nevastă-mea a vrut s-o ardă, atât de ruşine i-a fost de ea.

Bolow pomi cu paşi nesiguri pe hol. În spatele uşii, în afara razei vizuale a lui Frank, stătea cineva. Soţia, desigur. Bolow schimbă câteva vorbe şoptite cu ea. Un chip speriat se iţi în prag, privindu-i pe Frank şi pe Watts cu o curiozitate neîncrezătoare, amestecată cu disperare. Apoi doamna Bolow îi întinse soţului ei un obiect.

Bolow se întoarse greoi la Frank şi la Watts, ţinând în mână un plic. Din el scoase o scrisoare de o pagină, pe care i-o întinse lui Frank.

— E în ruseşte, spuse el. Dacă vreţi să v-o traduc…

— Nu vrem să vă supunem unui asemenea efort acum, îi răspunse Frank. Dar vă mulţumesc că ne permiteţi să o citim.

— Domnule Bolow, adăugă Watts, ne-ar fi de mare ajutor dacă am putea să aruncăm o privire şi asupra plicului.

Bolow clipi, aparent nedumerit. îi dădu plicul lui Watts.

— Vă mulţumesc, spuse Watts.

— Vă mulţumim foarte mult, adăugă Frank. Vă rog să-i transmiteţi condoleanţele noastre şi soţiei.

O oră mai târziu, într-o sală de şedinţe întunecată din vecinătatea laboratorului de expertiză legală al poliţiei, Peter Watts aprinse un retroproiector. Scrisoarea lui Eedo Bolow, scrisă în ruseşte de o mână nesigură, apăru proiectată pe un ecran montat în perete. Watts se apropie de imagine, consultându-şi notiţele din carnet. Apoi se întoarse pentru a li se adresa lui Frank şi lui Mike Atkins. Aceştia ocupau două scaune aşezate cu faţa la ecran, în aşteptare.

— Scrisoarea se adresează mamei, explică Watts. O dezmoşteneşte, retezând orice legătură care i-ar putea împiedica ascensiunea către niveluri mai înalte.

Watts se întrerupse, accentuând ceea ce avea să urmeze.

— Scrie că drepturile dobândite prin naştere şi toate posesiunile sale lumeşti de până acum au fost arse ca un sacrificiu adus noii sale credinţe.

Atkins comentă scurt:

— Îndoctrinare de cult.

Watts dădu din cap.

— E aici o referire, continuă el, la fidelitate şi datorie. Şi la flăcările Gheenei, care îl vor arde dacă se va dezonora pe el sau pe noii lui fraţi.

Frank se foi în scaun.

— Gheena? întrebă el.

— Termenul în ebraică pentru „iad”, preciza Atkins.

Watts continuă:

— Scrie că l-a văzut pe Cel Atotputernic în ploaia roşie şi că nu se teme de nimic, în afară de mânia şi de răzbunarea lui.

Frank se gândi la şuvoiul din Curăţătoria Chimică Acme. Apa picurând în băltoace roşietice…

Botul înfometat, colţii care sfârtecau chipul însângerat al lui Eedo Bolow…

— Se apropie sfârşitul, traduse mai departe Watts. Numerele au fost greşit calculate. Zice că cincisprezece ori douăzeci şi patru fac trei sute şaizeci şi cinci. Ajustabil cu…

— Două sute optzeci şi şase virgulă unu, îl întrerupse Atkins.

Frank şi Watts îl măsurară surprinşi. Bărbatul cu părul alb inspiră adânc, iar apoi expiră lent. Spuse pe un ton de dispreţ calm.

— În marea piramidă de la Gizeh s-a comis o eroare deliberată. O anomalie arhitecturală, pe care unii profeţi o citează ca pe o eroare în calcularea anului nostru calendaristic real, spuse Atkins, zâmbind strâmb. Sunt oameni care cred că asta situează Apocalipsa în anul 1998.

Din uşă, Penseyres interveni:

— Aveţi grijă cum vă planificaţi investiţiile.

Watts reveni la traducere.

— Scrie că cei slabi şi indolenţi vor pieri. Că el e acum cu noua lui familie şi că trebuie să se lepede de părinţi, aşa cum se leapădă de credinţa în orice altceva decât în puterea curajului.

Watts stinse retroproiectorul. În semiîntunericul care se lăsase brusc, rosti hotărât:

— Iar puterea curajului stă în inimile celor credincioşi.

— Şi, adăugă Frank, în cenuşa morţilor.

Penseyres apăsă pe întrerupătorul din perete.

Încăperea se lumină.

— Cineva a pătruns adânc în mintea puştiului ăstuia, declară Watts.

Atkins îşi schimbă poziţia scaunului, pentru a-l vedea mai bine pe Frank.

— Nu sunt sigur că tot ceea ce scrie izvorăşte dintr-o credinţă adevărată, comentă el.

Frank spuse:

— Părerea mea e că scrie de frică.

— Poate că a fost silit să scrie scrisoarea, îşi dădu Watts cu părerea.

Atkins clătină din cap.

P – Prea multe verbe intranzitive.

— Şi imaginile, murmură Frank. Foarte sugestive. Foarte personale.

Atkins spuse, încruntându-se îngândurat:

— Utilizarea cuvântului Gheena e ciudată. E un cuvânt arhaic, care se găseşte doar în câteva traduceri ale Vechiului Testament.

Se uită la Frank. Şi adăugă:

— Cineva foarte puternic a pus stăpânire pe puştiul ăsta. De asta sunt sigur.

— Sau *ceva*, spuse Frank, cu pleoapele lăsate.

Ceilalţi schimbară priviri întrebătoare.

— Vrei să fii mai explicit? îi propuse Watts.

Frank spuse evaziv:

— Avem de-a face cu un cult. Psihologie de grup, manipulare, îndoctrinare. Oameni vulnerabili, separaţi de familii, de mediul lor, de trecut. Nu o persoană a pus gheara pe Eedo Bolow, ci o organizaţie.

— Orice cult are un conducător suprem, spuse Penseyres, arătând către scrisoarea lui Eedo Bolow. Un Jim Jones, un David Koresh. Puştiul face o referire la Cel Atotputernic.

— În ploaia roşie, adăugă Watts. Nu-ţi sună cunoscut, Frank?

Frank dădu din cap. Ba da, îi suna foarte cunoscut. Adresându-i o privire scurtă lui Mike Atkins, spuse:

— Nu pot să fac niciun fel de speculaţie despre conducător. Dar nu m-ar mira dacă acest cult ar cere o oarecare uniformitate în ţinuta membrilor lui: părul tuns scurt, de exemplu. Şi cred că trebuie să fim pregătiţi pentru posibilitatea ca organizaţia să aibă la dispoziţie resurse considerabile.

— Unde baţi? întrebă Watts.

Frank clătină din cap. Nu dorea să mai adauge nimic la ceea ce spusese deja.

CAPITOLUL 11

Dylan abia dacă auzea ce se vorbea la cursurile de după-amiază. La prânz îl auzise pe Ralph spunându-i lui Lars că intenţiona să iasă în oraş în seara aceea. Pentru Dylan, asta nu putea însemna decât unul din două lucruri. Ralph voia într-adevăr să meargă undeva, să se mai relaxeze. Sau cineva fusese programat pentru lichidare.

Adică pentru o întâlnire incandescentă cu Atotputernicul. În curăţătoria abandonată de pe chei.

Dylan bănuia că asta trebuia să fie. Simplele seri în oraş erau evenimente rare, atent coordonate. Iar Ralph şi

Lars fuseseră la bowling doar cu câteva seri înainte. În aceeaşi seară în care Dylan participase la împrăştierea rămăşiţelor imperfect carbonizate ale trupului lui Eedo, de fapt. Mai mult, Ralph nu spusese clar ce planuri avea. Un motiv suficient de îngrijorare. Spusese atât de puţin, că era greu de crezut că totul era curat.

În consecinţă, pentru Dylan, întrebarea cea mai importantă era: Cine? Cine fusese ales pentru noaptea aceea?

Poate că nici Ralph însuşi nu ştia. Dintre nenumăratele mistere care învăluiau Enterprise, hotărârile asupra lichidărilor erau printre cele mai secrete şi mai imprevizibile. Cei mai mulţi dintre băieţi nu ştiau mare lucru despre ele. Eedo, de exemplu. La fel ca toţi ceilalţi recruţi care trecuseră de perioada de probă, văzuse ploaia roşie şi chipul Atotputernicului. Dar, înainte de lichidare, nu ştiuse ce însemnau toate aceste lucruri. Nu mai fusese în curăţătoria abandonată, nu mai zărise şuvoiul de apă. Şi nici nu se mai bucurase de cinstea supremă, în acelaşi timp şi suprema oroare – chipul adevărat. Atotputernicul fără de mască.

Eedo nu învăţase nici măcar semnificaţia simbolică a drogului cumpărat în Auburn Park. Prostul. Mersese în întâmpinarea sorţii aproape fără să-şi dea seama.

Doar cei favorizaţi, cei mai de încredere, erau iniţiaţi în astfel de lucruri. Teoretic, Dylan aparţinea acestei elite. Participase la patru lichidări, ce naiba! Acum însă era nevoit să se întrebe: Sunt oare chiar eu următorul?

De aici şi lipsa lui de atenţie la cursuri. Dylan petrecu o oră întreagă concentrându-se asupra unui singur subiect: speranţa că Ralph nu avea să-l invite în oraş în seara aceea.

Îngrijorarea nu-l părăsi nici la duş, după ore. Zecile de duşuri stropind zgomotos, strigătele băieţilor incitaţi, ale căror ecouri se loveau de pereţii îmbrăcaţi în faianţă,

nebunia generală înecată în apă, săpun şi aburi, toate i se păreau de pe altă lume. Răspunzând entuziasmului lui Nick pentru „ierarhia sclavilor, un întreg *sistem cazuistic*”, Dylan zâmbi în gol. La auzul dorinţei pătimaşe a lui Lars de a avea „maşini care să zboare, fir-ar ale dracului”, ochii i se măriră de o admiraţie pe care nu o simţea. De Ralph se ţinu cât mai departe putu. Ar fi vrut ca aburul să fie mai gros. Ar fi vrut să se poată evapora odată cu el.

Urma lucrul în camera cazanelor.

Dylan se îmbrăcă rapid, încercând să se încurajeze singur. Haine curate, o piele curată, o minte curată – azi trebuia să strălucească. Trebuia să pună lucrurile în mişcare.

Intră cu toţi ceilalţi, în şir indian, în camera cazanelor, o încăpere spaţioasă, cu pereţi de beton, în care erau peste optzeci de locuri. Ele constau în mese aliniate ordonat, cu trei scaune la fiecare masă. În faţa fiecărui scaun erau un caiet, creioane ascuţite şi un telefon. Toate scaunele erau aşezate cu faţa în aceeaşi direcţie, spre capătul încăperii.

Deasupra sclipeau trei emisfere acoperite cu oglinzi, aşezate pe tavan la intervale regulate, până în fundul camerei. Ochiul din cer. Aparatele de supraveghere video.

În capăt era aşezat un ecran video de dimensiuni mari. Pe el ardeau două cuvinte:

CREAŢI DORINŢA

Şi exact asta avea să facă, îşi spuse Dylan, aşezându-se la locul lui. Pentru binele lui Enterprise, voi crea dorinţa.

În încăpere se auzea doar foşnetul creioanelor şi al foilor de hârtie care se pregăteau de activitate. Ralph stătea în picioare, lângă ecran, cu ochii lipiţi de cadranul unui ceas de perete. Când secundarul ajunse cu cinci secunde înainte de ora trei, inhală profund. Când acesta ajunse în dreptul cifrei doisprezece, strigă răstit:

— La lucru!

Şaptezeci de mâini tinere apucară căştile şi le instalară pe şaptezeci de perechi de urechi tinere. Şaptezeci de degete apăsară pe butoanele de formare automată, iniţiind apeluri coordonate prin computer dintr-un grup de numere preselectate. Apelurile aveau nevoie de perioade variabile de timp pentru a face legăturile. De aceea varia şi timpul acordat tirului blând de cuvinte pe care glasurile stilate îl îndreptau asupra zecilor de receptoare, creând disjuncţii în murmurul repetitiv, ca o mantra:

— Bună ziua, mă numesc Bob Smith. Sper că aveţi câteva minute la dispoziţie, fiindcă am pentru dumneavoastră o ofertă unică, un şampon pe care cred că n-o să vreţi să-l rataţi. Aţi fi dispus să testaţi produsul nostru, absolut gratis? Excelent. Tot ce-mi trebuie e numele şi adresa dumneavoastră. A, şi un număr de carte de credit, pentru viitoarele achiziţii…

Dylan îmbrăcă straiele lui „Bob Smith”, hotărât să împartă tone de şampon şi balsam de păr. Poate chiar un întreg camion. Vorbele îi curgeau uşor, fără urmă din ezitarea şi disperarea care îl marcaseră ieri. Nu, sesiunea de astăzi avea să fie perfectă. Dylan nu avea nicio îndoială. Avea să completeze nenumărate formulare de comandă cu informaţii ordonat scrise cu creionul. Cu *numere* ordonat scrise cu creionul.

Aruncă o privire celui mai apropiat „ochi”, fără să schimbe tonul de comis-voiajor. Camera avea să înregistreze o activitate de calitate excelentă la poziţia 64, asta era sigur.

Un nou enunţ apăru pe ecran:

TOATĂ LUMEA VREA UN PÂR FRUMOS

*

După trei ore în camera cazanelor, când limbile ceasului ajunseră la ora şase, Dylan nu se mai simţea

tocmai stăpân pe situaţie. Completase câteva formulare. Dar nu destule pentru a-l ridica în ochii lui Ralph. Şi nici pentru a impresiona emisferele strălucitoare de deasupra capului. Nu ştia de ce, dar cei care răspundeau la apelurile lui nu muşcau momeala. De ce?

Dylan se întrebă dacă nu cumva îşi exagerase competenţa ceva mai devreme, când intrase în schimb. Crezuse oare că se va descurca şi se înşelase?

Apăsă pe buton, declanşând un alt apel automat. *Ţâr*. *Ţâr*. *Ţâr*. Pe locul de alături, Lars necheza în telefon:

— Bună ziua, mă numesc Bob Smith. Sper că aveţi câteva minute la dispoziţie, fiindcă am pentru dumneavoastră o ofertă unică, un şampon pe care cred…

Dylan aruncă o privire furioasă spre chipul neted, ca de bebeluş. Spre ochii care nu cunoşteau grija. Spre gura care repeta numerele. Spre n-îna care nota numerele.

Pe neaşteptate, cineva se opri lângă el. Şi spuse:

— Nicio comandă nouă?

Dylan ridică ochii. Era Ralph. Bineînţeles. Dylan murmură către el:

— Nu încă.

Ralph se uită în jos, cu o expresie albă, dar acuzatoare.

Dylan îi întoarse privirea, simţindu-şi propriul chip cum cade. Trăsăturile parcă i se topeau. Se descompuneau. Ardeau.

Ralph trecu mai departe.

Fără să mai rostească nimic, Dylan medită: *Doar s-a uitat la mine*.

— Excelent, spunea Nick, două locuri mai la dreapta lui. Tot ce-mi trebuie e numele şi adresa dumneavoastră. A, şi un număr de carte de credit, pentru viitoarele achiziţii…

Dylan realiză că telefonul nu mai suna. Pentru că răspunsese cineva. O voce certăreaţă spunea:

— Aloo? Cine e acolo?

Dylan mormăi:

— Bună ziua, mă numesc Bob Smith. Sper că aveţi câteva minute la dispoziţie…

Amurgul se lăsase când Catherine intra cu maşina pe aleea reşedinţei familiei Black. Sesizând masa mişcătoare a automobilului, noul bec de siguranţă se aprinse.

Catherine coborî şi ocoli maşina, până la portiera cealaltă. Înăuntru, Jordan dormea.

— Trezeşte-te, iubirea mea, spuse Catherine deschizând portiera. Am ajuns acasă.

Jordan se mişcă, dar fără să se trezească. Catherine o luă în braţe şi închise portiera. Îşi duse fiica până la uşa din spate a casei, iar de acolo înăuntru.

Pe partea cealaltă a străzii, un bărbat stătea într-o maşină parcată, urmărind luminile aprinzându-se la parter. Apoi la etaj.

Câteva minute mai târziu, Bennie o supraveghea pe Catherine, care o culca pe Jordan. Pentru că era evident că Jordan nu avea chef de joacă astâseară – continuând să doarmă dusă – Bennie se hotărî să coboare la parter.

Intenţionase să ajungă la vasul cu apă din bucătărie. Dar, în loc să cotească la stânga pentru a ajunge acolo, se opri în holul de la intrare.

Câteva clipe mai târziu, Catherine coborî scările. îl văzu pe Bennie încremenit în hol.

— Pe mine m-aştepţi? îl întrebă ea.

Bennie nu se clinti. Catherine observă că privea concentrat la uşă; se aplecă să culeagă corespondenţa de pe jos şi spuse:

— Vrei afară?

Bennie continuă să ţintuiască cu privirea uşa şi tăblia ei mare de sticlă întunecată.

Catherine se uită la uşă.

Afară, lipită de sticlă, era o siluetă întunecată.

Contururile unui bărbat masiv, tăcut. Un bărbat care se uita drept la ea.

Catherine îşi acoperi gura cu mâna, înăbuşindu-şi un ţipăt de spaimă.

MILLENNIUM

CAPITOLUL 12

Catherine rămase încremenită locului, cu inima bătându-i în ritmul sacadat al unei mitraliere şi mintea făcând un salt dincolo de uşă, în întâmpinarea ameninţării de care încercase să fugă ani de zile. Toate primejdiile pe care ea şi Frank le înfruntaseră atâţia ani – urmăritorul, fotografiile, campania teroristă anonimă – se condensau brusc în silueta aceea.

O străbătu un gând care o îngheţă. Care dintre vecini ar fi putut-o ajuta? Pe cine cunoştea? Jack Meredith? Nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. *Sunt cu desăvârşire singură*, îşi spuse ea. *Cu Jordan*.

Făcu câţiva paşi lenţi înapoi, trecând în revistă în gând obiectele cu care s-ar fi putut apăra. Umbrela din colţ? Nu, nu era destul de grea. Ceva de la bucătărie? O mulţime de lucruri, dar care?

Bennie? Nici gând, câinele dădea din coadă. Telefonul – va suna la 911 şi se va ruga ca poliţia să ajungă înainte ca individul să intre în casă…

Din spatele uşii, vocea mormăi:

— Catherine?

Îngheţă din nou. Timp de câteva secunde, rămase neclintită, incapabilă să răspundă.

Bărbatul bătu în uşă şi spuse:

— Catherine, sunt Bob Bletcher.

Catherine expiră întretăiat. Făcu câţiva paşi ezitanţi către uşă.

— Bob? întrebă ea tremurat.

— Da.

Silueta întunecată îşi pierdu aerul ameninţător.

Catherine se apropie de uşă, întinzând o mână să apuce zgarda câinelui. O parte din ea rămânea în stare de alarmă; partea aceea simţea nevoia să ţină câinele, care s-ar fi putut repezi la beregata lui Bob. Deschise uşa.

Locotenentul Bob Bletcher de la Departamentul de Poliţie al oraşului Seattle stătea cu picioarele uşor depărtate pe verandă, îmbrăcat în civil.

— Totul în regulă? întrebă el, cu o voce în care se citea îngrijorarea.

— Da, îi răspunse Catherine aproape cu un oftat.

Se uită la chipul aspru, direct şi complet lipsit de ameninţare al lui Bletcher.

— Adevărul e, îi mărturisi ea, că m-ai speriat de moarte.

Bletcher clipi către ea.

— Iartă-mă, se scuză el sincer. Eram…

Ezitarea îi umbri privirile, lăsând să se vadă că nu se aşteptase să aibă nevoie să se justifice, iar acum căuta o modalitate mai diplomată de a o face.

— M-a sunat Frank şi m-a rugat să trec pe-aici, zise el. Cred că era puţin îngrijorat de soarta ta şi-a lui Jordan.

Catherine ascultă cu atenţie scuzele lui Bletcher.

— O, Doamne! izbucni ea în cele din urmă. Bob… tu trebuie să mă ierţi. Îţi mulţumesc. Suntem bine.

— Eşti sigură? o întrebă el cu îndoială în glas.

Catherine dădu din cap.

— Doar că nu mă aşteptam la vizite, continuă ea, stânjenită de propria reacţie, deplasată, după care îi zâmbi larg: Nu vrei să intri, Bob?

— Nu, nu, răspunse el grăbit. Ştiu că trebuie s-o culci pe fetiţă…

— Stai aşa, îl întrerupse Catherine cu o fermitate care nu admitea comentarii. Mă duc să fac nişte cafea. Bine?

Bletcher ridică din umeri, resemnându-se să accepte

inevitabilul.

— Bine, răspunse el, întinzându-se să-l mângâie pe cap pe Bennie, care aştepta nerăbdător.

Dylan stătea la rând la cantina de la Enterprise. Nu-i era foame, dar încerca, pe cât putea, să păstreze aparenţele. Era la fel ca toţi ceilalţi. Obosit, ca şi ei, după o nouă partidă de numere. Uitându-te la el, n-ai fi zis că nu tânjea după hrana, oricare va fi fost ea, care li se oferea în seara aceea – friptură înăbuşită de pui, cârnaţi de curcan sau ghiveci londonez, felurile obişnuite, însoţite de munţi de paste făinoase şi cartofi piure. Da, Dylan arăta ca de obicei. Ca şi cum ar fi aşteptat nu numai cina, ci şi un pic de odihnă, după aceea – casetele educaţionale, apoi ora liberă, de la nouă la zece. Şi pe urmă, desigur, patul. Somnul. Somnul fără vise.

Dar Dylan nu se bucura la gândul nici uneia dintre toate acestea. De-acum ştia toate capcanele. Nici măcar în somn nu mai era în siguranţă. Nicăieri nu era, după prestaţia jalnică de astăzi, din camera cazanelor. Stătea la rând, rugându-se ca nu cumva Ralph să vină şi să-i spună – pe un ton lejer? Sau poate nu chiar aşa de lejer? – că diseară îi aştepta o mică plimbare.

Cineva îl bătu pe umăr. Dylan se întoarse pe călcâie. Era Ralph, care îl aţintea cu o privire fixă. Fără expresie.

Dylan se strădui să-şi stăpânească un fior.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Ralph, punându-i o mână pe cot.

Dylan se împiedică puţin, iar Ralph îl susţinu, scoţându-l din rând. împreună, traversară cantina până la una dintre ieşirile de serviciu. Dylan ieşi pe uşă, conştient de privirile nedumerite care îi urmăreau, întrebându-se ce s-o fi petrecând.

Uşa de metal se închise în urma lor şi fâsâitul arcului pneumatic umplu aerul rece al casei scărilor, cu pereţii ei de beton. Cu un clinchet ascuţit care se auzi până jos, la

subsol, şi sus, la etajul al doilea, unde erau dormitoarele, uşa îi închise afară pe Ralph şi pe Dylan, în cel mai retras spaţiu pe care îl puteau găsi la ora aceea. Toţi ceilalţi erau în sala de mese.

Aparent, Dylan şi Ralph nu aveau să mănânce cu ei. Dylan nu putea spune ce se petrecea. Dar, orice ar fi fost, era probabil înfiorător. Nu cunoştea niciun precedent asemănător acestei discuţii ad-hoc. Nici măcar lichidările nu încălcau rutina…

Apoi Dylan pricepu.

Sigur, era pe cale de a fi lichidat. Şi, desigur, lichidarea lui nu va urma procedura obişnuită. De ce? Pentru că Dylan cunoştea procedura. Participase la ea de patru ori până acum. Spre deosebire de Eedo şi de ceilalţi, pe el nu-l putea mira o vizită nocturnă în Auburn Park. Şi nici drogul, nici ritualul de abandonare din faţa curăţătoriei dărăpănate. Dylan cunoştea fiecare etapă a procesului. Ceea ce însemna, desigur, că era nevoie de altceva. E simplu, conchise Dylan. Conducătorul îi ceruse lui Ralph să scape de Dylan prin alte mijloace decât cele obişnuite.

Poate chiar aici, pe scări.

Ralph îi puse o mână în piept şi împinse. Dylan nu se opuse; se împletici pe spate, până se lovi cu spatele de perete. Mâna continuă să apese. Spinarea lui Dylan se lipi de perete, la fel ca picioarele, braţele şi palmele deschise – Ralph îl lipise cu totul de betonul rece.

Mâna îşi opri apăsarea. Ralph îşi puse palmele pe perete, de ambele părţi ale capului lui Dylan. Se aplecă, aproape, şi mai aproape, până când nasurile mai că li se atinseră. În ochi avea o lucire stranie. Spuse:

— Avem o problemă.

Dylan vru să dea din cap. Se abţinu, pentru că ar fi însemnat să atingă capul lui Ralph.

Ochii lucitori se fixaseră într-ai lui Dylan. Colţurile

gurii se ridicară într-un zâmbet lipsit de veselie. Gura zise:

— Cum facem să lichidăm un camarad care i-a lichidat pe alţii?

Dylan începu să clipească şi nu se mai putu opri. Chipul lui Ralph se pierdu în ceaţă. Totul se destrămă. Dylan crezu că o să leşine.

— Îţi spun eu cum facem, şopti Ralph. îl păcălim. îi comunicăm că altcineva trebuie lichidat. Şi că el, care e adevăratul obiectiv, va participa.

Ah, îşi spuse Dylan. *Şi de ce îmi spune toate astea*? *Tocmai* mie?

— La noapte, şopti Ralph. La noapte avem o lichidare. Iar tu eşti în echipă, Dylan. Ai vreo obiecţie?

Curiozitatea şi o limpezime ciudată se răspândiră prin creierul lui Dylan. Deşi ştia foarte bine care era răspunsul, întrebă:

— Cine e?

Buzele lui Ralph se lăţiră într-un rânjet. Gura spuse:

— Crezi că eşti tu, nu?

Dylan nu-şi putea lua ochii de la dinţii lui Ralph. Nişte dinţi perfecţi. Obţinuţi, probabil, şi cu ajutorul ortodontistului.

— Nu eşti tu. E Nick.

— Nick? murmură Dylan.

— Da. Amicul nostru care retrăieşte acelaşi concert de jazz la nesfârşit. Sau poate n-ai observat?

— Am observat, şopti Dylan. Mi s-a părut şi mie straniu.

— Da. Mă rog. Faptul că-i straniu nu-l deranjează pe Conducător. Dar faptul că-i nebun, da. N-avem nevoie de nebuni aici, nu-i aşa, Dylan?

— Nu, Ralph. Sigur că nu.

— Tu nu eşti nebun, Dylan, nu?

— Sigur că nu, spuse Dylan stins.

— Bineînţeles că nu.

Dezlipindu-şi mâna dreaptă de pe zid, Ralph îl ciupi de obraz. Dylan se crispă; ochii lui Ralph îl sfredeleau.

— Plecarea e la nouă şi jumătate. Două maşini. Tu şi cu mine, Lars şi Nick în aceeaşi maşină – ca în seara în care i-am făcut de petrecanie lui Eedo.

— Bine, spuse Dylan, simţindu-şi capul cum se învârte. Ăă… şi Nick cine crede că o s-o-ncaşeze?

Ralph chicoti.

— Păi cum, bineînţeles că tu, Dylan. Nick e convins că despre tine e vorba.

Catherine se lăsă să cadă pe un scaun la masa din sufragerie, atentă să nu-şi verse cana cu cafeaua proaspăt făcută. Bob Bletcher ocupa un al doilea scaun la masă, savurând aburii ce i se ridicau din cană, a căror aromă fusese îmbogăţită cu nişte lapte şi patru linguriţe de zahăr. Deşi atât el, cât şi Catherine bănuiau discuţia care avea să urmeze curând, niciunul nu ştia cum să deschidă conversaţia. Se scurseră douăzeci de secunde, în timp ce amândoi sorbeau primele înghiţituri din băutura care avea să le mai dea măcar un pic de energie. Catherine o culcase pe Jordan – lucru făcut rapid în această seară, căci fetiţa adormise încă din maşină.

Şansele ca Jordan să audă ce nu trebuia erau mici.

În fine, Catherine întrebă:

— Cât ţi-a spus?

Bletcher îşi studie cana.

— Despre căderea nervoasă? întrebă la rândul lui.

Catherine aprobă din cap.

— Doar cu puţin mai mult decât ştiam deja, zise Bletcher încet. Mi-a vorbit despre amorţeala cu care înveţi să te obişnuieşti. Cum cruzimea şi crimele abominabile te depersonalizează – după o vreme, mi-a spus, nici nu mai simţi. Totul rămâne în afara ta. Şi eşti ca sub efectul unui soi de novocaină mintală.

Bletcher se uită la Catherine, aşteptând permisiunea

să continue.

Catherine îi susţinu senină privirea.

— Pe urmă mi-a povestit despre fotografiile polaroid pe care cineva ţi le-a făcut ţie şi lui Jordan, continuă Bletcher. Şi pe care i le-a trimis anonim, la un an după ce rezolvase un caz deosebit de brutal – în care era implicat un criminal în serie care măcelărea la întâmplare familii întregi şi pe urmă trimitea poliţiei fotografii ale victimelor, făcute cu aparatul polaroid. Astfel încât, când a văzut fotografiile tale, Frank le-a interpretat ca pe o ameninţare. Şi brusc, n-a mai putut să plece de acasă. Novocaina mintală şi-a încetat efectul. îi era teamă să te lase singură.

— Era ca paralizat, Bob, spuse Catherine cu căldură. Dar nu numai de teamă. De ceva mult mai profund. De faptul că înţelegea.

Bletcher îşi examină mâinile aspre.

— Mi-a vorbit şi despre asta, continuă el, alegându-şi atent cuvintele. Despre cum a început să vadă pe întuneric. Şi despre faptul că a început să vadă ceea ce vede şi ucigaşul.

Catherine se lăsă pe spate în scaun. Spuse încet:

— Oricât de bine l-ai cunoaşte, Bob. Oricât de mult aţi fi lucrat împreună... nu cred că cineva poate înţelege exact ce înseamnă asta.

— Nu, spuse simplu Bletcher şi adăugă zâmbind: Dar sunt sigur că tu ştii mai bine decât oricine altcineva.

Catherine îi întoarse un zâmbet subţire.

— E interesant, zise ea. În profesia mea, am de-a face cu mulţi oameni cu probleme. Victime, cei mai mulţi. Datorită tipului meu de activitate, terapia clinică, am posibilitatea să schimb şi să influenţez vieţile oamenilor. Dar Frank nu poate face asta.

Bletcher ridică din sprâncene.

— Nu sunt sigur că înţeleg. Ce vrei să spui?

— Cei mai mulţi dintre noi, spuse Catherine, ne

desfăşurăm activitatea dintr-un soi de optimism, cu speranţa că ce facem contează. Uneori, mi se pare că Frank seamănă cu personajul din *De veghe în lanul de secară*, stând pe marginea stâncii şi încercând să salveze lumea. Dar el nu poate schimba nimic. Tot ce poate face este să-i prindă pe oamenii aceştia oribili înainte să omoare din nou.

Bletcher murmură:

— Frank mi-a spus că ăsta e pentru el un dar. Şi un blestem.

Catherine dădu din cap.

— La început n-am înţeles cum de a putut. Cum de a fost în stare să se întoarcă la lucru.

Aplecat puţin înainte, Bletcher ridică o mână într-un gest moale. Poate prea moale; nu ştia cum să facă să-şi ascundă fascinaţia pe care o simţea faţă de natura exactă a activităţii lui Frank. După cum nu era sigur dacă avea dreptul să încerce să afle mai multe de la Catherine. Spuse pe un ton lipsit de interes:

— Organizaţia asta… Grupul Millennium l-a contactat.

— Da, spuse Catherine. Dar Frank s-a întors pentru că trebuia să o facă. Pentru că aşa e el. Şi de aceea nu pot să-l las să creadă vreodată că eu şi Jordan n-am fi în siguranţă în această casă minunată, în această lume minunată pe care încearcă să ne-o ofere. Pentru că ştiu că, data viitoare, nu va mai fi în stare să iasă din casă.

Bletcher o privi, încercând să găsească o modalitate de a o încuraja, contrazicând-o. Dar nu reuşi. Şi, din privirea ei, înţelese că ştia că el îşi dăduse seama că nu putea.

Catherine îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, Bob, îi spuse ea. Îţi mulţumesc că ai trecut pe-aici. Dincolo de orice altceva… îţi sunt recunoscătoare.

MILLENNIUM

CAPITOLUL 13

Cele două BMW-uri goneau pe Haight, pe lângă Golden Gate Park.

În prima maşină bubuia un frat-rock industrial, cu başii tunând prin ferestre, prin scaune, prin podele, prin cei patru tineri cu părul tuns perie. Lars conducea. Ralph şedea pe locul din dreapta.

Dylan şi Nick stăteau pe bancheta din spate. Muzica dată tare îngreuia conversaţia, ceea ce, atât pentru Dylan, cât şi pentru Nick, era cu atât mai bine. Niciunul dintre ei nu avea chef să vorbească. Şi cu atât mai puţin unul cu celălalt.

Dylan se gândise mult la scopul misiunii din seara aceea. Pe tot timpul mesei de seară scurtate, al sesiunii de vizionare de casete video şi al orei libere care urmase – ca şi cina, scurtată – se luptase cu gândul că el şi nu Nick era acela care va arde în noaptea aceea.

Ce motiv ar fi avut să creadă ce-i spusese Ralph? Era posibil ca Ralph să-l fi indicat pe Nick pentru că Dylan ştia ce presupunea o lichidare? Şi ar putea să opună rezistenţă? Cu alte cuvinte, discuţia de pe scări fusese doar o modalitate de a-l face pe Dylan să creadă, în mod greşit, că era în siguranţă?

Poate. Dar Dylan nu putea nega că tipul care stătea lângă el era într-adevăr cam ţicnit. Faptul că repeta la nesfârşit povestirea despre concertul de jazz mirosea a scrânteală. Dar, după părerea lui Dylan, niciunul dintre camarazii de la Enterprise nu putea susţine că era pe de-a-ntregul normal. Această opinie nu se formase decât de puţină vreme în mintea lui, într-o perioadă de tensiune neobişnuită – în circumstanţe despre care Dylan ştia că i-ar fi putut afecta cu uşurinţă raţiunea. Se suspectase chiar şi pe sine însuşi că o luase razna. Iar din când în când avusese chiar certitudinea că aşa era.

Şi totuşi, afirmaţia lui Ralph potrivit căreia Conducătorul îi suporta pe „ciudaţi”, dar nu pe „nebuni” îl punea pe gânduri. Dacă Nick era într-adevăr ţicnit, suficient de ţicnit pentru a fi ucis, lui Dylan i s-ar fi părut logic ca cei mai mulţi dintre tovarăşii săi de baracă să-şi merite moartea. Şi, printre ei, bineînţeles, şi el. Mai ales el.

Iar Ralph ştia asta. Ştia că raţionamentul i se aplică tot atât de bine lui Dylan ca şi lui Nick. Desigur, îl văzuse pe Dylan comportându-se neobişnuit, făcând lucruri ciudate, ca dormitul în perioadele de lucru. Da, Ralph avea toate motivele să-l considere pe Dylan nebun. Şi, desigur, Ralph ştia că Dylan era la curent cu toate acestea. Dar atunci ceea ce făcea Ralph era un fel de tortură mintală? Dând naştere unui suspans oribil? Anticipând pedeapsa?

Poate Conducătorul îi ordonase să-i aranjeze şi pe Dylan, şi pe Nick.

Pe de altă parte, Nick părea neliniştit.

Ceea ce îi dădea speranţe lui Dylan.

Farurile din urma lor clipiră în oglinda retrovizoare, trimiţând o pală de lumină pe chipul lui Nick. Privea drept înainte, cu ochii la drum, dar cu gândurile în altă parte; sau cel puţin aşa i se părea lui Dylan, care îl văzuse devenind tot mai absent în seara aceasta.

După cină, după conversaţia de pe scări cu Ralph, Dylan îl studiase atent pe Nick, în căutarea unor semne de frică. Semne ale spaimei. Voia să ştie dacă Nick se gândea la aceleaşi posibilităţi ca şi el: Cine era cel osândit? Eu? Sau el?

De două ori, Nick întâlnise privirea lui Dylan. Prima dată îşi întorsese iute ochii, roşind uşor, jenat – parcă surprins în timp ce făcea ceva ruşinos. De exemplu, ca şi cum s-ar fi gândit că ceva mai târziu, în seara aceea, avea să participe la expedierea cuiva în iad. Lucru care nu-l încurajase prea mult pe Dylan. Cunoştea sentimentul; îl

trăise în patru ocazii diferite, cel mai acut ultima dată, când îl urmărise pe Eedo, inocentul Eedo, mâncându-şi ultima cină. Nu fusese nimic amuzant în asta. Lui Dylan i se făcuse literalmente rău. Aşa că nu, roşeaţa din obrajii lui Nick nu-l încurajase deloc.

Apoi însă, el şi Nick îşi încrucişaseră privirile pentru a doua oară. Nick tocmai ducea la gură o lingură cu cartofi piure. O lingură plină cu vârf, tremurătoare, acoperită cu un sos gras. Cu o fracţiune de secundă înainte de a o băga în gură, cu lingura la doar trei centimetri distanţă, Nick probabil că simţise privirea lui Dylan, căci mâna îi îngheţase în aer şi ochii i se întorseseră, cu mişcarea mecanică a ochilor unei păpuşi, direct către Dylan. De data aceasta însă, Nick îi susţinuse privirea. Şi, în loc să roşească din nou, pălise. Se făcuse alb ca o coală de hârtie, de parcă mintea de dincolo de ochii aceia fusese cuprinsă brusc de panică. Şi, timp de câteva secunde, rămăsese aşa. Era ca paralizat. Aparent copleşit de groază – un cerb prins în capcana farurilor ce se îndreptau spre el.

Văzându-l, Dylan îşi spuse: Nick a văzut moartea cu ochii.

Şi fu rândul lui să roşească. Faţa i se înfierbântă; fierbinţeala crescu la vederea grămăjoarei de cartofi piure alunecând din lingura lui Nick şi căzându-i în poală, în timp ce ochii lui Nick rămâneau aţintiţi, îngheţaţi, nelăsând să se vadă dacă remarcase mâncarea vărsată, ochi în care se citea numai spaima pură a celui care se ştia condamnat.

Dylan îşi întorsese privirile şi nu se mai uitase în direcţia lui Nick tot restul serii.

Dar o făcuse în timpul proiecţiei video. Şi în cele treizeci de minute de timp liber înainte ca Ralph să le poruncească lor, lui Lars şi unui grup de încă cinci băieţi care până atunci nu participaseră niciodată la o lichidare, să se prezinte la garaj.

Dylan nu-l mai privise pe Nick în ochi, iar acum nu mai avea curajul să o facă. Avea doar nevoie de dovezi pentru un lucru pe care dorea cu disperare să-l creadă, şi anume că Nick se temea pentru propria viaţă.

Şi Dylan descoperi dovezile. Nick acţiona din ce în ce mai straniu. Parcă pierduse contactul cu realitatea şi era din ce în ce mai puţin conştient de tot ce se petrecea în jurul lui.

Mortul încă viu? Dylan aşa spera. Nu era nimic personal, desigur. Nu-l ura pe Nick. Chiar deloc.

Dar nici nu dorea ca în seara aceasta să joace rolul de victimă. Iar dacă Nick avea motive să creadă că el, Nick, avea să primească acest rol, atunci Dylan putea să se încreadă un pic mai mult în spusele lui Ralph.

Cine ştie? Poate că Nick făcuse greşeli de care Dylan nici nu auzise.

Spera din toată inima că aşa era. Maşina trase la bordură şi cel de-al doilea BMW opri în spate, trezindu-l din gânduri. Dincolo de geam vedea o porţiune întunecată de şosea. Copaci, tufe, o pancartă care marca o alee slab luminată:

AU8URN MEMORIAL PARK AND GARDENS

În seara asta, locul arăta diferit. Dylan şi însoţitorii lui îşi lungiră gâturile ca să vadă în profunzime. Zona centrală a parcului, dincolo de o perdea deasă de copaci, era scăldată în lumină. Acolo era grădina de trandafiri; dintr-un motiv sau altul, acum ardeau becuri puternice. Un eveniment public? Un festival? Vreo acţiune a poliţiei?

Noaptea? Dylan nu-şi amintea ca în Auburn Park să mai fi avut vreodată loc aşa ceva. Ceea ce nu însemna că era cu neputinţă.

— Straniu, remarcă Lars.

Ralph privi spre zona luminată, cu buzele strânse într-o expresie de iritare.

— Nu cred să fie vreo problemă, murmură el. Nick.

Dylan. Voi doi şi cu Kevin aţi fost ultima oară aici, vă amintiţi?

Nick şi Dylan dădură din cap.

— Aţi văzut ceva neobişnuit?

— Nu, răspunse prea repede Nick.

Ralph se întoarse să-l privească, într-o mişcare bruscă, iar haina din piele întoarsă scârţâi pe tapiţeria de piele a scaunului.

— Eşti sigur? întrebă el.

Nick dădu viguros din cap.

Ralph îl fixă cu privirea pe Dylan.

— Tu? întrebă el.

Dylan văzuse ceva ciudat când fusese aici ultima dată. Dar nu considera că era bine să-i spună şi lui Ralph. Ridică din umeri cât putu mai nonşalant.

— Totul era ca de obicei. N-am văzut lumini. Doar Nick, Kevin şi cu mine. Şi vagabonzii care bântuie în mod normal pe-aici.

Ralph coborî din maşină şi o porni pe alee.

Dylan îl urmări cum dispărea, rugându-se ca luminile din parc să semnaleze într-adevăr o problemă. Un raid al poliţiei, de exemplu. O campanie pentru siguranţa publică. Un efort masiv de a-i goni pe traficanţii de droguri din parc.

Ideea îl fascina pe Dylan. O lichidare fără drogurile care să dea semnalul? Aşa ceva nu se mai auzise.

Drogul era acela care făcea ca lichidările să fie atât de distractive.

Poate că Ralph avea să anuleze totul. Dylan aruncă o privire spre stânga. Nick stătea cu mâinile încleştate între genunchi. Dylan văzu şi de ce. Uşor, dar perceptibil, Nick tremura.

Săracul de el, îşi spuse Dylan, cuprins brusc de un val de simpatie, dar şi de uşurare. Tot mai mult, Nick părea să fie actorul principal al evenimentului din această

seară.

Ar trebui să fugă, se surprinse Dylan gândind. Să deschidă portiera, să sară afară şi să fugă. Se întrebă dacă era bine să-i spună asta lui Nick. Acelaşi lucru pe care i-l spusese şi lui Eedo Bolow, în faţa Curăţătoriei Chimice Acme.

Dar Dylan întâmpina o dificultate în a da un asemenea sfat – el însuşi nu l-ar fi putut urma. Nici dacă ar fi fost sută la sută sigur că îl aştepta moartea.

Îşi aminti nenumăratele dăţi când se gândise să evadeze. De fiecare dată ajunsese la concluzia că nu va reuşi. Că nu putea să reuşească.

Nu exista scăpare. Nu de Gheena.

CAPITOLUL 14

Ralph străbătu parcul cuprins de un sentiment crescând de nedumerire. Parcă era scena unei manifestări de masă, plină de oameni care nu aveau ce căuta aici. Reflectoarele mobile dădeau o lumină ca ziua. Poliţiştii înconjuraseră zona cu cordoane. Camerele TV erau îndreptate către ea, la fel ca şi degetele spectatorilor agitaţi.

Fragmentele de conversaţii între trecători îl ajutară pe Ralph să-şi facă o idee despre ceea ce se petrecea:

— Fără îndoială că sunt omeneşti…

— Camioane de gunoi, aşa am auzit…

— Ai auzit de picior?

— Nu se ştie, dar lumea zice că sunt cu zecile. Incineraţi complet…

Ralph nu avu nevoie să mai audă prea mult. Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre locul unde găsea adeseori ceea ce căuta.

Bătrânul hippie şedea pe banca lui obişnuită, în spatele unui pâlc de rododendroni în floare. Luna vizibilă doar pe jumătate şi reflectoarele filtrate din grădina de trandafiri dădeau chipului său brăzdat, cozii albe de cal şi

traistei brodate, zdrenţuite, de pe umărul lui o lucire argintie. Ralph îl aşteptă să încheie o tranzacţie cu trei adolescenţi cu înfăţişare fioroasă, apoi se aşeză pe bancă.

— Aglomerat astă-seară, comentă el.

4 Bătrânul hippie aprobă din cap.

— Ca de obicei? întrebă el.

— Da, răspunse Ralph.

Din traistă, bătrânul extrase un pacheţel învelit în folie de aluminiu. Ralph îi întinse două hârtii de douăzeci de dolari, se ridică şi întrebă leneş:

— Se ştie cine-a fost în grădină?

— Nu, îi răspunse bătrânul hippie, zâmbind.

— Dar ce-au găsit exact?

— O grămadă de poveşti, spuse omul gânditor. Cea căreia tind să-i dau crezare e despre o roabă sau două de oase omeneşti carbonizate. Cenuşă fină. Mult mai fină decât cea de la crematoriu.

Ochii îi scânteiară amuzaţi.

— Şi o ureche.

— Ce? se răsti Ralph.

— Arsă pe margini, dar intactă în mijloc, murmură bătrânul. O ureche omenească.

— De ce? întrebă Ralph. Vreau să zic… se ştie?

Bătrânul ridică din umeri.

— Vreun psihopat.

Dylan stătea în maşină, întrebându-se de ce întârzia Ralph şi ce naiba se petrecea în parc. Lars oprise casetofonul, ca să nu atragă atenţia. Liniştea relativă aducea cu ea şi un avantaj: comentariile auzite din partea trecătorilor. Până acum, glasurile nu dezvăluiseră nimic important. Dylan constată că asculta cu tot mai multă atenţie sunetul răsuflării scurte şi întretăiate a lui Nick.

O pereche ieşi grăbită din parc, un bărbat şi o femeie între două vârste, discutând aprins. Trecând pe lângă maşină, femeia exclamă:

— Cu desăvârşire sinistru!

Lars îşi întoarse chipul de bebeluş către Dylan:

— Ce-o fi supărat-o? întrebă el pe un ton nevinovat.

Apoi ridică sugestiv din sprâncene. Prefăcut sinistru.

Porcule, îi spuse în gând Dylan. Auzi cum respiraţia lui Nick devenea şi mai rapidă, mai sacadată. Aproape că gâfâia.

— Ah, spuse Lars, acum cu ochii la aleea ce ducea spre parc. Apropo de siniştri, vine Prinţul Negru.

Dylan îl zări pe Ralph revenind în pas săltat pe alee. Ajunse lângă maşină, băgă capul pe portiera din dreapta şi se uită la Dylan şi la Nick.

— N-a mers? îl întrebă Lars.

Ralph nu-i răspunse imediat. Priveliştea lui Nick, gâfâind, şi a lui Dylan, ca de piatră, îl încânta. Dintr-un buzunar scoase pacheţelul învelit în folie. I-l întinse lui Lars; continuând să-şi ţină ochii aţintiţi asupra ocupanţilor banchetei din spate, spuse mohorât:

— Biletele. Pentru spectacol.

Spectacolul de groază, îşi spuse Dylan, tresărind în sinea lui.

Lars desfăcu pachetul, examină fâşia de hârtie perforată dinăuntru, rupse cinci dintre pătrăţelele ca nişte timbre poştale şi, cu un gest înflorit, macabru, le depuse în palma întinsă a lui Ralph.

Acesta se apropie de BMW-ul care aştepta în spatele lor, le înmână dozele şi se întoarse. Urcă în maşină, trântind portiera tare în urmă. Pe un ton de conversaţie banală, îi spuse lui Lars:

— Tocmai am auzit o chestie absolut uluitoare.

— Serios? zise Lars, întinzându-i acidul rămas.

— Da, răspunse Ralph pe acelaşi ton. Oraşul e cu fundul în sus pentru că cineva a făcut o descoperire sinistră în grădina de trandafiri. Mă întreb cum a fost posibil.

Nici Dylan şi nici Nick nu aveau un răspuns la această întrebare. Nick pentru că era stupefiat. Dylan pentru că gâtul i se uscase atât de râu, încât nu era convins că mai putea rosti ceva.

Lars întrebă:

— Cenuşă, vrei să zici?

— Mai mult decât cenuşă, spuse Ralph gânditor, mutându-şi privirile la frâna de mână dintre scaunele din faţă.

În creierul lui Dylan băteau clopote.

Un grup de oameni ieşeau în cârd din parc; glasurile nu li se distingeau, dar tonalitatea generală era aceea de revoltă. Ralph se uită la ei timp de câteva clipe. Apoi zise:

— Cineva a fost neglijent. Şi pot să-ţi spun un lucru: Conducătorul n-o să fie deloc mulţumit.

Dylan simţi un junghi de vinovăţie. Înţelese că făcuse o greşeală. Da, acum Conducătorul avea o problemă de rezolvat. Poate una foarte gravă. Şi era din vina lui Dylan.

Ralph se apropie de tâmpla lui Lars şi începu să şuşotească.

Dylan încercă să prindă ceva din ce spunea. Fără succes, vocea lui Ralph era prea scăzută. Dar, o dată sau de două ori, i se păru că aude cuvântul „ureche”.

N-ar fi trebuit s-o las acolo, îşi reproşa Dylan mut. A fost o tâmpenie. Bineînţeles că cineva trebuia s-o găsească. Bineînţeles că trebuia să urmeze o anchetă. Şi bineînţeles că, în cursul anchetei, cenuşa avea să fie descoperită. Ceea ce, bineînţeles, avea să dea naştere la un scandal public. Bineînţeles… Cum de nu se gândise la toate astea?

De ce nu băgase pur şi simplu urechea în buzunar? Ca s-o fi azvârlit pe urmă undeva, într-un canal?

Dar, la urma urmelor, îşi spuse Dylan, n-a fost vina mea că urechea n-a ars complet. Nu-i aşa?

Ralph şi Lars continuau să şuşotească. Dylan se

întrebă dacă născoceau vreo poveste din care să iasă nevinovaţi în ochii Conducătorului. Sau dacă născoceau o poveste din care Dylan să iasă vinovat – părea probabil. Mai ales că Dylan chiar era vinovat…

— Ascultaţi, băieţi, izbucni deodată Nick către Ralph şi Lars. Eu habar n-am ce-i toată istoria asta. Pe cuvânt că n-am. Şi sper că n-aveţi de gând să mi-o puneţi mie în cârcă.

Pentru urechile lui Dylan, glasul lui Nick avea o încărcătură îngrijorătoare de sinceritate.

Ralph îi aruncă lui Nick o privire impasibilă, apoi una la fel de impasibilă lui Dylan. Acesta începu să asude.

— Nici eu! exclamă el, încercând să adopte acelaşi ton convingător ca şi Nick, după care adăugă stins: La urma urmelor, care-i problema?

Ralph surâse.

— Nu te îngrijora, spuse el cu un calm căutat, aproape macabru. Zâmbeşte.

Studie pătrăţelele de LSD din mână.

— Hei, spuse Nick, cu muşchii fălcilor încleştaţi. Conducătorul vede dincolo de minciuni. Indiferent ce e, o să ştie că n-am fost eu de vină. O să ştie.

— Corect, îl aprobă Dylan. Conducătorul o să ştie că n-am fost eu. El o să-l găsească pe vinovat.

Sunt pierdut, îşi spuse disperat în gând.

— Da, da, zise Ralph. Sigur.

Îşi linse vârful unui deget, puse pe el un pătrăţel de LSD şi i-l întinse lui Nick.

— Poftim, zise el.

Nick se cutremură.

— Bine, spuse el. Să-i dăm drumul.

Prinse pătrăţelul între degetul mare şi arătător, iar apoi îl băgă în gură. Cu ochii strălucindu-i sfidător, mestecă.

Degetul lui Ralph îi întinse o doză şi lui Dylan.

— Mişto, se cutremură Dylan.

— Ia-o, îl îndemnă Ralph.

— Da, spuse Dylan, a cărui minte parcă se golea într-un rezervor de întuneric. Nicio problemă, Ralph.

— Haide, zise Ralph. Ia-o.

— Sigur, zise Dylan. Vreau trei doze.

Ralph ridică uşor din sprâncene.

— Exact, şopti Dylan.

Trebuia să se dovedească demn. Trebuia să se dovedească demn de a face parte din grup.

— Nicio problemă, îi răspunse Ralph, rupând încă două pătrăţele. Fă-te praf.

CAPITOLUL 15

Zece minute mai târziu, Dylan simţea cum aeidul exploda în el. Stomacul îl ardea, întregul trup îi vibra; creierul îi era o spumă corozivă. Nu mai consumase niciodată o cantitate atât de mare dintr-odată. În fine. Ce rost mai avea să dea înapoi?

De ce să mai dea înapoi? Dylan se gândi la frică. Barierele fricii, locurile pe care avea să le vadă curând şi pe care nici nu şi le putea închipui. Deja era mai speriat decât fusese vreodată în viaţa lui; o stare de spirit pură, fără graniţe, promisiunea a atâtor lucruri ce aveau să vină. În plus, inevitabilă. Şi-atunci, ce rost avea să se opună? De ce să nu se lase în voia ei?

Nu era mai bine dacă îşi accentua frica? Dacă o ducea până la limitele suportabilului? Pregătindu-se astfel pentru certitudinea că, la sfârşit, Conducătorul avea să o împingă ani-lumină mai departe?

Pentru aşa ceva nu te puteai pregăti, desigur. Dar Dylan trecea printr-o stare specială numai gândindu-se la ea – un soi de fior rece, dar totuşi incandescent. Odată cineva îi spusese că rădăcina primordială a cuvântului „extaz” era capacitatea „de a sta în afara propriei fiinţe”. Dylan nu înţelesese cum venea asta. Cum să stai în afară?

în afara ta însuţi? Care era hazul? Acum înţelegea, căci, chiar dacă ceea ce stătea dinaintea lui era opusul extazului, polaritatea sa negativă, i se părea într-adevăr că se vedea din afară. Dar nu numai din afara propriei fiinţe. Se simţea afară din tot. Din acest nivel de existenţă, ieşit pe porţile cele mai îndepărtate într-o imensitate care făcea ca maşina, Ralph, Lars la volan, Nick tremurând şi, da, chiar şi el însuşi să arate ca nişte efecte speciale. Ca nişte biete simulări. Legate în timp, irelevante, false.

Pe punctul de a fi întrerupte cu o apăsare pe buton.

Starea aceasta era însă interesantă, în felul ei. În felul ei ciudat, neobişnuit. Dylan simţi junghiul nostalgiei după viaţa aşa cum o cunoscuse. Oricât se simţise de nenorocit, de copleşit de tristeţe, văzându-şi erodate credinţa şi disciplina, rămăsese un tânăr în putere, de douăzeci şi doi de ani. Un om care s-ar fi putut aduna şi deştepta, care şi-ar fi putut regăsi un scop. Dacă lucrurile ar fi mers doar puţin mai bine, ar fi putut avea chiar un viitor strălucit. Bogăţie şi glorie. Solidaritatea camarazilor. Şi tot restul.

Aşa însă, ce avea? Bancheta din spate a unui BMW în care nu va mai urca niciodată. Trei foşti camarazi care acum îl urau şi se temeau de el. O noapte în San Francisco în aerul căreia plutea izul sărat al furtunii, cerul întunecat care promitea apă şi, undeva, un loc pentru cenuşa lui. Tot şi toate având aerul unui joc electronic de proastă calitate – programat să depoziteze halca de carne pe nume Dylan într-o clădire industrială în ruine.

Nici nu era de mirare că se simţea pe dinafară, în plus, drogul accentua senzaţia. Maşina falsă, întunericul fals, mânjit dincolo de ferestre, falşii camarazi la drum cu propriul lui trup fals – un trup pe care Dylan îl percepea tot mai mult ca aşezat *alături* de el – toate aceste lucruri deveneau din ce în ce mai fluide. Nu pierzându-şi din contururi, ca o hologramă ce se dezintegra. Mai degrabă

ca atunci când softul generator ieşea la suprafaţă, zdrenţuind-o, devenind vizibil, revelând artificiul *de dincolo de suprafaţa* – dezvăluind viermuiala digitală care producea iluzia.

Cu alte cuvinte, dezvăluind numerele. Numerele. Esenţa noastră goală, îşi spuse

Dylan. E ceea ce ne face şi ceea ce ne distruge. E ceea ce suntem în marea cameră a cazanelor care este viaţa, adică un mare nimic. O fantasmă ce le părea reală celor flămânzi şi dornici, dar numai o jucărie, o jucărie uriaşă, transparentă, pentru amuzamentul mânuitorului suprem al numerelor. Pentru fiinţa care avea în mână toate numerele. Pentru lucrul care îmi va demonstra curând că numărul meu a ieşit din joc.

Atunci Dylan văzu altceva.

Pe Nick. Care se uita ţintă la el. Cu un efort uriaş, Dylan spuse:

— Nu mă vezi prea bine, Nick.

Vorbele i se auzeau incomplet, ca o transmisie bruiată. Cifre lipsă. Rezoluţie scăzută.

Nick spuse încet:

— Te văd.

Gura i se strâmbă, completând:

— Eşti mort.

— Mort, şopti Dylan.

Nu suna corect. Fals, da; mort, nu. În afară, da; dus, nu. Evaporat, da; cadavru, nu.

Nick întinse un deget către el, rostind, mai tare:

— Mort.

— Dispar, îl informă Dylan pe idiot.

Ralph se răsuci să-i privească pe falşii ocupanţi ai falsei banchete din spate. Luminile farurilor străluceau prin parbrizul din spate, încununându-i creştetul cu o aureolă ca de foc. Era ca şi cum ar fi avut o falsă aureolă din flăcări… Lui Ralph părea să-i placă, fiindcă zâmbi. Apoi

zise:

— Dispari? Nu eşti invizibil, Dylan. Dar Nick are dreptate. Eşti mort.

Cununa de flăcări scăzu, iar apoi se stinse, lăsând în urmă o aură care inspira autoritate, ba chiar realitate, chipului cu priviri fixe al lui Ralph. Înăuntrul lui Dylan, în masa rămasă, ceva se cutremură. O amintire îi trecu iute prin minte – reluarea unui comentariu făcut ceva mai devreme de Lars. Un comentariu la adresa lui Ralph, de fapt. Lars spusese: „Apropo de siniştri, se întoarce Prinţul Negru”.

Sinistru, îşi zise Dylan, cuprins brusc de certitudine. *Asta e*. Chipul lui Ralph se schimbă, aducându-i dovada. Se zbârci, uscându-se, asemenea celui al unei maimuţe. Obrajii i se scobeau.

Arcadele, buzele şi fălcile i se îngroşau. Din nări îi ieşeau fire de păr cârlionţate, lucioase. Ochii aveau o lucire mată, impenetrabilă.

— Mort, repetă strigoiul.

Şi rânji, dând la iveală colţi sângerii.

Lui Dylan nu i se mai părea fals. Maşina avea încă un aer de falsitate, dar Ralph, strigoiul, părea extrem de real şi Dylan înţelese pe loc de ce. Ralph fusese la rândul lui în afară. Ca şi Dylan, trecuse într-o altă dimensiune. Ceea ce însemna ceva îngrozitor. Ceva foarte, foarte rău.

Dylan se îndoia că-l va putea goni pe strigoi, îşi mută ochii de la el şi se uită la Lars. Lars nu conducea. Un alt strigoi şedea la volan – cu colţii pătaţi de sânge şi blana încâlcită. Cu ghearele pe volan. Mirosea oribil a pucioasă… Dylan se întoarse spre Nick. Nici el nu mai era acolo. împărţea bancheta din spate cu un al treilea strigoi. Printre dinţii încleştaţi, mici şi ascuţiţi, acesta şuiera la Dylan.

Nu se putea uita la el. Dincolo de geamuri, întunericul care trecea pe lângă ei rămânea fals, în mod

limpede ireal. Dar lucrurile din maşină nu erau deloc false. Dylan înţelese de ce. Erau însoţitorii lui, porniţi în misiune – îl duceau în locul cel râu.

Şi nu puteau fi opriţi.

— *Mort*! şuieră strigoiul care fusese Nick.

Cel care conducea dădu din cap.

— Mort, confirmă el.

Strigoiul-Ralph, cu ochii lui ficşi, chicoti.

— Foarte mort, declară el.

Dylan săltă un braţ, pentru a se apăra de privirea aceea. Chiar dacă braţul nu-l putea apăra cu adevărat…

Nu se dezintegra. Braţul lui… nu se evapora transformându-se în abur.

În schimb, Dylan văzu carne putredă. Carnea descompusă, putregăită, care lăsa să se vadă osul de dedesubt. Un os acoperit cu mâzgă, lucios, alb. Restul trupului său arăta la fel – pieptul, picioarele, labele scheletice, o masă în oribilă descompunere.

Un hoit, îşi spuse Dylan. *Sunt mort*.

Maşina coti brusc la stânga. Dylan îşi aminti curba; ducea către locul rău. Privi afară şi constată că avea dreptate. O firmă cojită, albicioasă, pe fundalul clădirii întunecate, cu cuvintele pe care le ştia atât de bine:

CURĂŢĂTORIA CHIMICĂ ACME

Dylan studie firma. Pentru un motiv oarecare, i se părea reală.

Apoi maşina, de fapt ambele maşini, începură să se învârtă în cerc, de mai multe ori, cu farurile aruncându-şi razele de-a curmezişul faţadelor clădirilor industriale, parcă făcându-le să se rotească în jurul unui pivot, în jurul miezului visului său, în jurul acestui miez mort – în jurul cărnii putrede care odată purtase numele lui Dylan.

Rotirea încetă. Cele două maşini, faţă în faţă la o distanţă de trei metri, schimbau priviri furioase din faruri.

De pe acoperişul curăţătoriei părăginite… *Prin*

ochelarii cu vedere de noapte... Urmărea... îi urmărea pe tinerii care coborau din maşini... Văzându-l pe Ralph cum le făcea semn celor cinci noi, iniţialilor, celor care urmaseră... Privindu-i pe cei cinci... Se varsă în lumina farurilor ce stau ochi în ochi... Acolo clădesc un cuib... O capcană...

O capcană pentru Dylan...

Dylan coborî din maşină, destul de mobil pentru un cadavru. îl deruta aerul liber, imensitatea întunecată de deasupra lui. Balta de lumină orbitoare a farurilor îl deruta şi ea. Lucrurile nu se desfăşurau conform aşteptărilor. Asta îl încânta, din motive obscure, motive pe care nu le înţelegea, ceea ce ştia că era stupid. Dar ce motiv avea să nu fie stupid?

De ce să nu ducă stupiditatea până la limitele ei cele mai îndepărtate?

În consecinţă, zâmbi. Cât putu de stupid.

Şi zări grupul de băieţi în mişcare.

Tineri. Noi. Boboci la Enterprise. Spre deosebire de Ralph, Lars şi Nick, ei nu arătau deloc ca nişte strigoi.

Arătau ca nişte demoni. Ca nişte demoni tineri şi flămânzi. Mai rău decât strigoii pentru că, din punct de vedere fizic, păreau perfect umani – nişte băieţi cu chipuri aspre şi tunsori foarte scurte.

Dar nu erau ceea ce păreau. Dylan ştia asta foarte bine. O văzuse în atitudinea lor. Aveau aerul unor năluci ale iadului. Năluci boboci, desigur... năluci cădeţi... Dylan ştia că erau cei mai răi dintre toţi.

Fusese şi el la fel odată. O nălucă ce dădea pentru prima dată de gustul sângelui.

Un băietan înalt ridică o mână, încleştată precum o gheară, şi scoase un croncănit care te îngheţa:

— *Crau*!

Crau? îşi repetă Dylan în gând şi ochii i se împăienjeniră.

Apoi toţi începură să strige:

— *Crau*! *Crau*!

Înţelegerea penetră creierul lui Dylan, amintindu-i de ce se afla acolo. Îngheţă, simţind junghiul rece al groazei pure. Croncănelile îi străpungeau voinţa precum colţii pielea, injectând veninul care paraliza fiecare muşchi, stârpindu-i orice dorinţă de a fugi sau de a opune rezistenţă.

Rămase pe loc, ascultând:

— *Crau*! *Crau*!

Şi, pe neaşteptate, strigoii şi nălucile se înghesuiră fiecare în maşina lui. Portierele se trântiră; boxele bubuiră în spaţiul gol dintre fabrici.

Dylan rămase singur în baia de foc.

Cauciucurile scrâşniră şi farurile dădură înapoi cu viteză; maşinile începură să se rotească în tandem, ca lupii încolţindu-şi prada, în timp ce băieţii se aplecau pe geamuri ţipând, răcnind. Înţelegând că intrase în penultima fază a torturii, Dylan se prăbuşi; mintea începu să-i derapeze, secată, pierdută. Farurile şi stopurile lăsau dâre luminoase, neclare, într-un vârtej care nu-i dădea de ales – era obligat să facă pasul ezitant către faza finală. Obligat să urmeze ritualul până la capăt.

Îl urmă. Cu supunerea oarbă a aceluia care alerga către marginea stâncii sau sărea de pe buza vulcanului, alergă către zidul prăbuşit al curăţătoriei. Mai aproape, tot mai aproape, spărtura întunecată, golul imens de dincolo de ea. Adrenalina în cantităţi letale îl împingea, împreună cu o stranie exaltare a groazei – starea de spirit ideală pentru plonjonul în tunelul iadului.

Se azvârli prin spărtura din zid şi chiar avu senzaţia căderii într-un tunel căci, deşi picioarele continuau să-i alerge pe o suprafaţă plană, locul era dominat de o altă geometrie – bucle ale timpului şi spaţiului cum nu întâlneai în lumea muritorilor. Cădea în întuneric, tot mai adânc…

Dylan se izbi de un obiect neaşteptat. Obiectul îl înşfăcă. Şi îl ţinu strâns, cu braţe foarte puternice.

Erau braţele unui bărbat pe care Dylan nu-l mai văzuse în viaţa lui. Braţele unui străin.

Care nu voiau să-i dea drumul. Fără să se poată controla, ca un iepure prins în capcană, Dylan începu să tremure în strânsoarea lor.

CAPITOLUL 16

Frank Black îşi întări strânsoarea în jurul tânărului care tremura din toate încheieturile.

— E bine, îi spuse el blând. Nu-ţi fac nimic. E bine.

Băiatul nu părea la fel de sigur. Cu ochii sticloşi, asudat, se uita la Frank ca şi cum l-ar fi văzut pe diavol însuşi. Părea extrem de derutat, incapabil să gândească. Incapabil să spună ceva. Poate chiar incapabil să asculte.

— Haide, îi spuse Frank cu fermitate. Hai să ieşim de-aici. Asta vrei să faci, nu?

Tânărul continua să tremure. Frank îi simţea spaima profundă, dar şi efectul drogului. Nimic nu-l surprindea prea tare. Era convins că băiatul tocmai retrăise ultimele ore de viaţă ale lui Eedo Bolow. Sau o mare parte a lor. Din fericire pentru el, de data aceasta procesul se încheiase înainte de a ajunge la capăt. Frank aruncă o privire în înaltul întunecat al tavanului clădirii. Cineva sau ceva se ascundea acolo. O fiinţă căreia Frank tocmai îi stricase petrecerea. Venise vremea să plece.

Puse o mână pe braţul stâng al tânărului şi pe jumătate îl conduse, pe jumătate îl târî către porţiunea de zid prăbuşită. După câţiva paşi, băiatul încetă să opună rezistenţă. Dar Frank nu dădu drumul braţului. Încă se mai putea întâmpla orice.

Băiatul ar fi putut-o rupe la fugă, de pildă. Şi apoi, exista posibilitatea, nu chiar atât de îndepărtată, ca fiinţa înaripată să se hotărască să plonjeze.

Ieşiră din clădire. Frank îşi conduse prizonierul abia

capturat de partea cealaltă a curţii, pe o alee unde îşi parcase maşina, într-un colţ mai adăpostit.

De pe acoperişul lui Acme… Prin ochelarii cu vedere de noapte… Urmărea… Urmărea încruntat… Dispreţuitor… îl urmărea pe străin cum îl scotea pe băiat din clădire…

Şi totuşi-Nu era dispus să renunţe… Nu… Nu încă…

Nu încă…

Frank intră în garajul SFPD şi îi făcu semn ofiţerului de serviciu că avea nevoie de ajutor. Femeia suplă se apropie, uitându-se la chipul cenuşiu al băiatului prăbuşit pe scaunul din dreapta al maşinii. Uitându-se la ochii goi, la dâra de salivă care i se scurgea din gură. La cătuşele care îi strângeau mâinile.

— Îl arestezi? întrebă poliţista.

Frank clătină din cap. Citi insigna femeii şi spuse:

— Camera de observaţii, ofiţer Trent. Şi cred că ne-ar prinde bine şi ceva cafea acolo. Am nevoie de Mike Atkins, de Peter Watts şi de Jim Penseyres. Roagă să-i caute.

— Bine, răspunse Trent, deschizând portiera din dreptul pasagerului. E ceva ce-ar trebui să ştie vreunul dintre ei?

Frank se gândi o clipă.

— Mda, răspunse el. Spune-i lui Watts că l-am găsit pe individ la Curăţătoria Chimică Acme, într-o situaţie specială.

Trent dădu din cap. îi spuse băiatului:

— Hai, amice. Avem treabă sus.

Băiatul nu se clinti. Nu lăsă nici măcar să se vadă că îi auzise vorbele.

— E plecat, comentă Trent.

— Are nevoie de încurajare, zise Frank obosit. Apucă-l bine de braţ. Nu cred că o să-ţi facă probleme, dar poate vrei să…

Trent scoase telefonul celular, apăsă pe un buton şi

spuse:

— Garajul. Trent la telefon. Am aici un zombie care are nevoie de escortă.

Băiatul tresări.

— Dă semne de viaţă, zise Trent. Cum te cheamă, amice?

Ca şi mai înainte, nu primi niciun răspuns. Îşi strânse buzele gânditoare. Apoi, cu ambele mâini, îl apucă de reverele hainei şi îl smuci afară din maşină.

Frank îşi încrucişa braţele pe volan, făcându-şi din ele pernă pentru capul care începuse brusc să îl doară. Abia acum începea să priceapă ce făcuse în seara asta. Se bucura că ajunseseră până aici întregi, şi el şi băiatul. Sau mai degrabă uşurat, fiindcă nu avusese niciun fel de idee despre ce avea să găsească la Curăţătoria Acme – iar descoperirile îi întrecuseră orice aşteptări. BMW-urile. Banda de indivizi cu părul tuns scurt. Jocul groazei cu victima. Victima care alergase în întâmpinarea propriei sorţi. Căzând în schimb în braţele lui Frank.

Şi în tot acest timp, ceva nemăsurat de râu pândea dintre grinzile de deasupra capului… Frank avea nevoie de o pauză.

Parcă maşina, ieşi din garaj şi se îndreptă spre un restaurant din apropiere care servea o mâncare oarecare.

Patruzeci de minute mai târziu, intră în galeria de vizionare a camerei de observaţie. Mike Atkins era deja acolo şi îi urmărea prin fereastra mare de sticlă pe Watts şi pe Penseyres, aşezaţi la o masă împreună cu subiectul, chestionându-l. Dintr-o privire, Frank constată că interogatoriul nu mergea prea bine. Subiectul părea deprimat, golit de viaţă. Cu un glas care suna metalic în difuzoarele instalate special, Watts îl întrebă:

— De cât timp eşti în San Francisco?

— Nu ştiu, răspunse tânărul. Tu ce crezi?

Penseyres spuse:

— Haide, zău. Ce căutai acolo astă-seară?

— Mă numesc Bob Smith, murmură băiatul. Frank se întoarse către Atkins şi îi întinse unul dintre cele două pahare de plastic pline cu cafea pe care le adusese cu el.

— Au scos ceva de la el? întrebă el.

— Încă nu, îi răspunse Atkins sec. Singurul nume pe care şi l-a dat e cel de Bob Smith.

Privindu-l pe tânărul de dincolo de geamul de sticlă, murmură:

— Susţine că vorbim cu un mort.

Frank nu comentă.

Atkins îl măsură întrebător, cu priviri pătrunzătoare. îl întrebă:

— Ce căutai acolo, Frank?

Frank îi răspunse încet:

— M-am dus înapoi ca să-mi satisfac o curiozitate. În legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Şi? insistă Atkins.

Frank privi prin geam la băiat, cântărindu-şi răspunsul.

— Cred că ştiu de ce-i e frică.

Atkins studie pleoapele lăsate ale lui Frank. Spuse hotărât:

— Atunci poate că tu ar trebui să stai de vorbă cu el.

Trăgând adânc aer în piept, Frank zise:

— Mda.

La câteva minute după ce Watts şi Penseyres ieşiră din camera de observaţie, intră Frank. „Bob Smith” nu se uită în ochii lui. Frank se aşează la masă. Tânărul îşi răsuci scaunul spre perete, cu umerii căzuţi. Nu voia să se afle acolo. Nu voia să vorbească.

Era un lucru cu care Frank se putea împăca. îl privi, aşteptând. Timpul trecea. Obiectul atenţiei lui Frank începu să fie neliniştit. În cele din urmă, Frank spuse:

— L-ai văzut, nu-i aşa?

Întrebarea îl făcu pe băiat să întoarcă încet capul.

Frank fu răsplătit cu o privire obosită, înspăimântată.

Dincolo de oglinda unidirecţională, restul membrilor Grupului Millennium schimbară priviri alarmate.

— Şi eu l-am văzut, continuă Frank încet, cu calm.

Cu ochii minţii, îl zări din nou pe ultimul dintre ei, zvârcolindu-se, dând violent din mâini şi din picioare. Plin de sânge…

— Ştiu de ce ţi-e teamă. Dar acum eşti în siguranţă.

Băiatul se uită ceva mai atent la el. Frank îi susţinu privirea, cu la fel de multă atenţie.

Îl măcelărea pe Eedo… îi sfârteca faţa, rupându-i buzele… Chipul lui Eedo, îngrozit, în timp ce colţii loveau… Ploaia roşie căzând… Şi încă ceva… Ceva nou… O siluetă omenească… Şi, intermitent, un chip omenesc…

Frank scăpă de această imagine, revenind la băiatul cu chipul ca de ceară din camera de observaţie. Spuse:

— Acum eşti în siguranţă.

Buzele puştiului se schimonosiră încet într-un rânjet neîncrezător.

— Nimeni nu e în siguranţă, declară el, amestecând în priviri disperarea cu certitudinea unui fanatic. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Cum te-ar putea atinge aici? întrebă Frank, întrebarea stârni doar un dispreţ ca de gheaţă.

— Ce ţi-ar putea face cât timp te afli aici? insistă Frank.

— Nu pricepi, murmură băiatul tremurând. El ştie. Ştie totul. Cunoaşte numerele.

— Care numere? întrebă Frank, cu inima bătându-i mai tare.

— Nu există nimic altceva în afară de ele! exclamă tânărul cu patimă. Numere de telefon, cărţi de credit, numere de maşină – tu şi toţi ceilalţi, nu suntem toţi decât nişte numere! Iar el ştie ce număr ai şi te ştie şi pe tine.

Frank medită la tot ce auzise cu o mirare crescândă.

— Şi ce doreşte? întrebă el.

— Supunere! izbucni băiatul cu o vibraţie de disperare în glas. Supunere şi control.

Frank medită.

— În schimb pentru ce? întrebă el.

— Pentru a împărţi puterea, atunci când va sosi sfârşitul, îi răspunse băiatul cu o grimasă care trăda o durere profundă, regret şi furie. Când flăcările veşnice vor pârjoli totul în Anul Destinului, continuă el. Când cei slabi şi indolenţi vor pieri.

Frank rămase tăcut. Dorea să audă mai multe.

Băiatul dădu drumul unui suspin întretăiat; ochii îi erau plini de lacrimi.

— Mi-au spus că vom fi bogaţi, rosti el amar. Că suntem cei aleşi. Că disciplina e singura noastră cale de salvare. Că prosperitatea înseamnă putere.

Lacrimile i se prelinseră pe obraz.

— Ne-au spus că putem pleca oricând dorim, dar a fost o minciună. Nimeni nu poate pleca. Asta ne-a întors pe unii împotriva altora.

Cu ochii minţii, Frank îl revăzu pe Eedo, zvârcolindu-se, zbătându-se. Plin de sânge…

Fiara atacând… Creatura înaripată coborând ca un vultur… Cu botul puternic, cu colţi… Ochelarii cu vedere de noapte… Chipul omenesc se topeşte, făcând iar loc fiarei… înfulecând sălbatică, lacomă… Fără oprire… O forţă în faţa căreia fiinţele omeneşti obişnuite sunt neputincioase… Şi fără speranţă…

Frank inspiră adânc. Deşi ştia răspunsul la următoarea întrebare, o puse:

— El l-a ucis pe Eedo Bolow?

Băiatul dădu din cap.

— Da, spuse el cu o nuanţă nouă în glas, o notă de sfârşeală şi de resemnare.

În ochi avea o strălucire nepământeană. Spuse încet:

— Pentru că era slab. Pentru că şi-a pierdut disciplina, la fel cum au făcut şi alţii. La fel cum am făcut şi eu. Odată pierdute credinţa şi disciplina, el te devoră. Şi nimic nu te mai poate salva.

Frank ar fi vrut să îl contrazică. Dar tânărul avea un aer atât de serios, încât nu admitea contrazicere.

— Nu mă poţi salva de el, conchise băiatul, privindu-l din nou pe Frank drept în ochi.

Dar Frank observă că ochii nu-l priveau pe el. Priveau în direcţia lui, dar vedeau ceva de dincolo de el. Departe. O realitate căreia nici Frank şi nici camera de observaţie nu-i aparţineau.

Apoi acela care îşi spunea Bob Smith se întoarse cu spatele; capul îi tremura ca într-o criză de epilepsie. Frank constată că nici el nu mai respira. Trecură două secunde. Continuă să-şi ţină respiraţia.

Ceva mergea foarte rău. Chipul băiatului se înroşi şi ochii îi ieşiră din orbite. Pe gât, venele îi ieşeau în relief ca nişte sfori.

Frank sări în picioare şi îl apucă de umeri; îi simţi rigizi, paralizaţi. Fălcile îi erau încleştate, gura strânsă. Ochii priveau fix într-un punct îndepărtat. Un loc pe care era bine să-l evite…

— Hei! strigă Frank, întinzând trupul înţepenit pe podea.

Atkins, Watts şi Penseyres dădură buzna în încăpere.

— Chemaţi un doctor! exclamă Atkins.

Penseyres o zbughi afară pe uşă.

Frank încercă să-i deschidă băiatului gura cu forţa. În van; parcă era de piatră. Febril, îi desfăcu cămaşa şi începu să-i dea primul ajutor.

Watts se aplecă şi luă în mâini capul băiatului.

— Drăcia dracului! mormăi el. Ce l-a apucat?

Frank continuă să îi apese pieptul cu palmele,

concentrat, ca şi cum prin simpla forţă a voinţei ar fi putut readuce viaţa în trupul tot mai rigid.

— Hai odată! strigă el. Respiră!

Dar Bob Smith nu voia să respire. Dăduse ochii peste cap, lăsând să i se vadă globii. La gură avea spume. Capul îi căzuse într-o parte, fără viaţă.

— Nu! ţipă Frank. Nu muri!

— Frank, zise Watts scurt.

Dar Black continuă să apese.

— Frank! exclamă Watts.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Frank. Doamne, Dumnezeule.

— E mort, Frank, spuse Watts. Mort.

Frank rămase cu ochii la cadavru, fără să-i vină a crede.

— L-am pierdut, şopti el. L-am salvat. Şi pe urmă l-am pierdut.

Watts îl trase, ridicându-l în picioare.

— Hai să mergem, spuse el sumbru. Ai făcut tot ce-ai putut.

CAPITOLUL 17

A doua zi dimineaţă, Frank ieşi să se plimbe în Victory Park, monumentul dedicat de oraşul San Francisco eroilor căzuţi în război. Era o zi frumoasă şi veselă, aproape fără niciun nor. Oraşul era plin de murmurul şi agitaţia obişnuită de după-amiază: oameni de afaceri care mergeau cu pas iute, copii pe biciclete, turişti umblând la întâmplare, autobuze şi iar autobuze, fluxul şi refluxul traficului.

Frank se opri în faţa monumentului din parc, un obelisc înalt. Se uită la cele patru drapele ale diferitelor arme şi la steagul american care flutura în centru. Simbolul datoriei faţă de patrie; simbolul sacrificiului. Al onoarei. Al cenuşii.

Aici urma să aibă loc, în curând, o întrunire. Pentru

moment însă, Frank era mulţumit că putea sta singur, cu gândurile sale. Timp de câteva minute contemplă monumentul. Departe în zare, o macara se ridica drept pe cer, memento al vieţii care continua în umbra celor morţi.

— Du-te acasă, Frank, spuse un glas cunoscut.

Frank se întoarse şi zări coama albă ca zăpada a lui Mike Atkins. Acesta îl privea cu o îngrijorare blândă, combinată cu autoritatea neînfrântă şi aproape părintească pe care Frank o aprecia atât de mult la colegul său. Un prieten drag.

— Cred că ar trebui să te duci acasă, continuă Atkins, şi să-ţi vezi familia. Şi să te odihneşti puţin.

Pe chipul lui Frank se vedea limpede ce-l măcina. Murmură:

— Puştiul ăla a murit de frică, Mike.

— Era atât de încărcat cu LSD, că n-o să ştim niciodată de ce a murit, îi răspunse Atkins.

— N-a putut să scape, murmură Frank pe un ton întrebător. Indiferent ce-a fost… ce poate fi atât de puternic, încât să nu ai scăpare?

Atkins spuse iritat:

— Ce ne-ai descris aseară, acolo… chipul fiarei…

— L-am văzut, declară Frank pe un ton încet, în care se amestecau nedumerirea şi certitudinea. În ziua în care am venit aici.

Atkins afirmă:

— Am văzut chipul răului, Frank. Am privit în ochii lui şi. I-am văzut uitându-se la mine. Dar chipul acesta a fost întotdeauna chipul unui om. Un chip omenesc.

Frank rămase tăcut. Nu dorea să dezbată acum acest subiect.

— Întotdeauna am avut convingerea, continuă Atkins, că răul se naşte dintr-o inimă îngheţată şi o minte slabă.

— Şi eu, replică ferm Frank.

Cei doi se priviră. Niciunul nu găsea cuvintele care ar

fi putut descrie acel ceva cu care se confruntaseră în ultimele câteva zile. Dar fiecare vedea în ochii celuilalt recunoaşterea unui fapt esenţial: cazul acesta nu. semăna cu nimic din tot ce văzuseră până acum.

Câteva ceasuri mai târziu, Frank era înapoi acasă, căţărat pe scara lungă de metal, ajustând noul sistem de siguranţă, cu intenţia de a preveni alarmele false.

— Hei, Frank! se auzi glasul subţire şi insistent al lui Jack Meredith.

Frank se uită în jos la faţa lătăreaţă a vecinului său. Ca de obicei, aceasta era luminată de un zâmbet şi de o curiozitate fără margini.

— Ai fost plecat câteva zile, nu? zise Meredith pe un ton piţigăiat, întrebător. Cu treabă?

— Salut, Jack, spuse răbdător Frank. Mda, cu treabă.

— Cu grupul ăla de consultanţă de care vorbeai?

— Mda.

— Consultanţă, spuse Meredith. Asta-i o chestie. Unul dintre lucrurile alea despre care întotdeauna te-ntrebi ce-or fi însemnând, ştii…

— Păi, spuse, Frank coborând scara, în principiu ni se dă câte o problemă. Pe care încercăm să o rezolvăm.

— Aha, pricep, zise curios Meredith. Şi… ai rezolvat problema la care lucrai, Frank?

Frank îl privi pe Meredith timp de câteva secunde lungi.

— Nu, spuse el în timp ce ochii i se umbreau şi formularea replicii îl purta undeva, departe. Nu, n-am rezolvat-o, Jack. N-am reuşit s-o înţeleg.

— Nu, zău, făcu Meredith cu ochii mari.

Frank îşi întoarse privirile.

Până şi Jack Meredith înţelesese că această discuţie nu va merge mai departe.

— Ăă, ne mai vedem, Frank.

Frank zâmbi absent.

— Mda, ne mai vedem, Jack.

În seara aceea, pe măsură ce se apropia ora de culcare, Frank descoperi că citea o serie de materiale pe care nu le mai consultase de o bună bucată de vreme. Şedea pe marginea patului, îmbrăcat ca de obicei în pantaloni şi tricou de bumbac, cu ochelarii cu rame subţiri, metalice, cocoţaţi pe nas. În poală ţinea o carte groasă. Sfânta Biblie Creştină.

În Efesienii, capitolul şase, versetul doisprezece, găsi un pasaj care îi atrase atenţia:

„Stăpânii întunericului din această lume se luptă pentru domnia asupra trupurilor şi minţilor tuturor membrilor rasei umane”.

Frank medită la semnificaţia acestui pasaj. Apoi se întoarse la un fragment pe care îl găsise ceva mai devreme, în Cartea lui Matei. Capitolul douăzeci şi cinci, versetul patruzeci şi unu, spunea:

„Piei din faţa Mea, blestematule, în focul veşnic pregătit pentru diavol şi ai lui”.

Vorbele păreau să-i sară în ochi, atrăgându-i atenţia.

Catherine intră în dormitor, îmbrăcată cu halatul de baie.

— Vrei să-i spui noapte bună lui Jordan? îl întrebă ea.

— Da, răspunse Frank, lăsând Biblia deoparte.

Catherine văzu titlul de pe coperta acum vizibilă a cărţii.

— Aud că-i un adevărat roman de aventuri, remarcă ea. Plină de trădări, moarte, violenţă…

Frank dădu din cap absent.

— Mda, acceptă el, în timp ce un zâmbet poznaş îi înflorea în colţul gurii.

— Cauţi o îndrumare morală? întrebă dulce Catherine. Sau e doar un pic de lectură înainte de culcare?

Frank ridică din umeri.

— Doar nişte răspunsuri, presupun, îi replică el cu o

expresie prudentă, visătoare. S-a întâmplat ceva la San Francisco.

— Ceva despre care ai vrea să vorbim?

— Mă nedumereşte puţin un lucru pe care credeam că îl înţeleg, replică Frank. Râul. Ce e el exact.

— Adică ce-l provoacă? zise Catherine, aşezându-se pe pat lângă el.

Frank dădu din cap.

— Am impresia că vechiul concept biblic al influenţei diavolului şi-a pierdut orice valabilitate.

Catherine medită.

— Părerea mea e că s-a schimbat numai limbajul, comentă ea. Cred că ştiinţa şi psihologia ne-au oferit o idee mai clară asupra motivelor pentru care oamenii comit fapte rele.

Oftă şi vorbi mai departe.

— O văd în fiecare zi în munca mea. Copii supuşi violenţelor, care devin adulţi violenţi.

Frank îi aruncă o privire.

— Deci, adevărata sursă a râului e în noi înşine, spuse el pe un ton în care se citea îndoiala.

— Mă-ntrebi dacă suntem toţi capabili să facem rău? rosti Catherine.

Dar Frank păru să nu audă întrebarea.

— Sau există ceva, undeva, continuă el, o forţă sau o prezenţă. Care aşteaptă. Până când poate da naştere unei noi crime, unui nou viol. Unui nou holocaust.

Catherine clipi. Pe un ton atent, care recunoştea greutatea preocupărilor lui, spuse:

— Cred că asta e o întrebare pe care şi-o pun toţi aceia care privesc viaţa în profunzime.

Frank se uită la ea, neliniştit.

— Ce-i poţi spune unui copil? Ce pot să-i spun eu lui Jordan?

Timp de o clipă, pe faţa lui Catherine pluti

îngrijorarea. Apoi se lumină şi şopti blând:

— Poate că nu trebuie să-i spui decât noapte bună.

Frank ridică din sprâncene. Gândirea echilibrată a soţiei sale era reconfortantă. Recunoscător, se apropie şi o sărută tandru.

Când intră în camera ei, Jordan dormea. Dar surâse când el se aplecă să o mute de la marginea patului şi să-i tragă pătura până sub bărbie. Apoi Frank se ridică, rămânând aplecat deasupra ei, fără a se putea hotărî să plece, privind chipul liniştit al fiicei sale. Priveliştea îi aduse prima clipă de bucurie şi primul zâmbet nereţinut după foarte multă vreme.

Câteva minute mai târziu, aprinse lumina în biroul său de la subsol, activând computerul.

Studiul Bibliei nu fusese provocat de meditaţii întâmplătoare. Frank nu se putea desprinde de misterul de la San Francisco. Avea nevoie de răspunsuri şi era dispus să facă tot ce-i stătea în puteri ca să le capete.

În timp ce computerul se pregătea de lucru, luă de pe raft un dicţionar şi îl deschise la litera G. în dreptul cuvântului Gheena găsi următoarea definiţie:

„1. (în Noul Testament) iad; 2. loc de tortură, de ardere sau de suferinţă”.

Pe ecranul luminat apăru un meniu. Frank apăsă pe câteva taste, accesă Search Netul şi scrise: GHEENA.

Telefonul sună. Tresărind, Frank se uită la ceas. La ora aceasta, telefoanele erau neobişnuite.

— Alo? spuse el în microfon.

— Frank, sunt Mike Atkins, spuse omul cu care Frank stătuse de vorbă în dimineaţa aceea în Victory Park din San Francisco. Îmi cer scuze câte sun atât de târziu.

— Oricum eram treaz, lucram, îi replică Frank.

— Şi eu, spuse Atkins.

— Unde eşti? îl întrebă Frank.

— Sunt tot în San Francisco, în laboratorul de

expertiză legală, spuse Atkins cu încordare în glas. Un pic mai devreme am primit datele referitoare la băiatul care a murit. Am descoperit un lucru la care nu ne aşteptam.

— Ce? întrebă Frank, răsucindu-se în scaun.

— Hainele şi ţesuturile prezentau urme dintr-un insecticid folosit la fabricarea unei substanţe care se cheamă sarin.

Frank spuse încet:

— Gazul sarin.

— Utilizat în atacul terorist dintr-un metrou din Japonia. Liderul unei secte considerate răspunzătoare e judecat în prezent pentru atentat, ca şi pentru alte câteva crime.

— Shoko Asahara, spuse Frank, amintindu-şi cazul. Liderul lui Aum Shinrikyo.

— Exact, spuse Atkins. „Adevărul Suprem” ar fi traducerea cea mai apropiată a numelui acestei secte. Ştii ce se spune despre modul în care se debarasa Asahara de victime, Frank?

Frank se încruntă, cu o concentrare dintr-odată maximă.

— Într-un cuptor cu microunde la scară industrială…

Eedo bătând cu pumnii în geam… Faţa în agonie lipită de sticlă… Mâna moale, alunecând… Capul care dispărea din raza vederii…

Bătu câteva comenzi pe tastatură; inima îi zvâcnea acum nebuneşte.

Atkins tocmai spunea:

— Asahara a acumulat peste un miliard de dolari. A încercat să cumpere armament de la ruşi. Se crede chiar că a încercat să pună mâna şi pe virusul Ebola.

— A vrut să aducă Armaggeddonul pe pământ, spuse Frank.

— S-ar putea întâmpla şi aici, Frank? vru să ştie Atkins.

Frank nu ştia. Dar simpla posibilitate îl electriza. Ca şi articolele de pe Internet care se desfăşurau pe monitorul computerului. Ultimul era:

GHEENA INTERNAŢIONAL, PTY.
REG. INSULELE CAYMAN. INSTA
LAŢIE DE CHIMIE INDUSTRIALĂ
NEW YORK, MONACO.
SAN FRANCISCO, TOKIO.
SYDNEY, CAIRO.
FACILITĂŢI DE STOCARE.

— Frank? întrebă Atkins. Mai eşti acolo?

— Ascultă, Mike, spuse Frank, brusc neliniştit. Tocmai am descoperit ceva. O companie înregistrată sub numele de Gheena International. Pare să fie un holding.

— Şi cu ce se ocupă?

— Produse chimice industriale, răspunse Frank, atent la tastatura computerului. Mike, una dintre instalaţiile lor e înregistrată în San Francisco.

Timp de o fracţiune de secundă, pe fir se aşternu o tăcere stupefiată. Apoi Atkins izbucni:

— Sunt pe ei.

Legătura se întrerupse. Încet, Frank lăsă telefonul jos. Rămase privind ţintă la monitor, meditând la descoperirea sa. La Mike Atkins care urma să facă investigaţiile… Brusc, îl cuprinse o nelinişte acută. Ridică din nou telefonul şi formă rapid numărul laboratorului din San Francisco, ascultând câteva apeluri lungi. Care rămaseră fără răspuns.

În mod evident, Atkins ieşise deja.

Frank trânti telefonul, sări în picioare şi urcă în fugă scara până în holul în care dădea dormitorul lui şi al lui Catherine. Trecu pragul şi se opri, cu tot trupul încordat, tensionat ca un arc.

Catherine, care, aşezată în pat, citea o carte, îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce-i? întrebă ea.

— Nu ştiu, murmură Frank, intrând în încăpere. Dar am o presimţire rea.

Se apropie de telefonul de pe noptieră, îl ridică şi sună la San Francisco. Într-un fel sau altul, ştia că Atkins va avea probleme la Gheena

International. Definiţia din dicţionar îi bubuia în minte:

Un loc de tortură, de ardere sau de suferinţă.

Catherine îl privi cu o nelinişte crescândă.

CAPITOLUL 18

Ploaia cădea perdele din cerul întunecat al oraşului San Francisco, dând cartierului industrial de la periferie un aer şi mai dezolant decât în mod normal. Mike Atkins nu mai fusese niciodată-prin zonă. Ajunsese aici cu ajutorul hărţii şi al adresei firmei Gheena International, Pty.

Complexul căruia îi aparţinea această adresă se compunea din câteva clădiri spaţioase, legate între ele. Înăuntrul sau împrejurul lor nu ardea nicio lumină. Atkins nu văzu niciun fel de semnalizare. Aerul anonim al complexului i se păru puţin ciudat. Dar pe cuprinsul întregii Americi industriale existau mii de asemenea firme, dintr-un motiv sau altul nedispuse să îşi anunţe prezenţa sau scopurile. Proiecte guvernamentale secrete, prezenţa materialelor ultrasensibile, motive care ţineau de securitate sau de relaţiile cu publicul – erau zeci de argumente care puteau convinge un manager să îşi treacă sub tăcere prezenţa.

Ca producţia de gaz sarin, de exemplu. Doisprezece oameni fuseseră ucişi şi mai bine de şase mii afectaţi grav în atacul desfăşurat în metroul din Tokio, la o oră de vârf în dimineaţa zilei de 20 martie 1995. Deşi însemnate, pierderile ar fi fost mult mai mari dacă membrii sectei ar fi preparat un gaz cu un grad mai mare de puritate. Şi nimeni nu şi-ar fi putut măcar închipui care ar fi fost

efectele dacă Aum Shinrikyo ar fi utilizat măcar o fracţiune din restul resurselor sale. La doi ani după aceea, noi amănunte continuau să iasă la iveală în legătură cu o fermă pe care secta o deţinea în Australia şi care se întâmpla să fie tocmai în apropierea locului unde avusese loc o explozie misterioasă, pe care unii experţi o considerau de origine nucleară. Oficialităţile insistau să afirme că ea fusese efectul unui meteorit; Atkins se îndoia de această explicaţie.

Un gard înalt de sârmă înconjura complexul Gheena. Atkins parcă lângă poarta care se dovedi, oarecum spre surprinderea lui, a fi descuiată. Intră, luminând înaintea lui cu lanterna şi ignorând ploaia care continua să cadă. Umezeala era ultima dintre grijile lui în acest moment. Pe primul loc pe lista de preocupări erau paznicii şi sistemele de alarmă.

Dar nu găsi nici pe unii, nici pe celelalte. Cine – sau ce – păzea locul acesta?

Poate nimic. Una dintre intrările laterale era încuiată, dar numai de formă. Lui Atkins nu-i luă niciun minut ca să o descuie.

Uşa dădea într-o sală lungă, în care era un întuneric ca de smoală. Ca şi exteriorul clădirii, sala era pustie. Sau aproape pustie.

Pe la mijlocul ei, Atkins deschise o uşă şi descoperi primele semne ale unei activităţi organizate. O încăpere mare, fără oameni, dar plină cu şiruri întregi de mese şi scaune. Mese de lucru, de vreun fel sau altul. Toate scaunele erau aşezate cu faţa în aceeaşi direcţie şi în faţa fiecăruia se afla câte un telefon.

La capătul opus al încăperii, aşezat în aşa fel încât să fie vizibil pentru ocupanţii scaunelor, stătea un monitor video. Aparatul funcţiona.

Chiar în timp ce Atkins se uita la el, pe ecran apărură cuvintele:

FREILITRŢI INUIDIR

Mintea lui Atkins lucra febril. Îşi aminti frazele disperate ale lui „Bob Smith” despre numere. Numere de pe cărţi de credit, între altele. Era o cameră a cazanelor, realiză brusc Atkins. Un loc de unde se făceau vânzări la telefon.

Cuvintele de pe monitor se schimbară:

MUNCA TE ELIBEREAZĂ

Atkins se întrebă cine sau ce punea în funcţiune sistemul video. Şi de ce. Lozincile erau afişate pentru el? în orice caz, nu pentru ocupanţii absenţi ai scaunelor acestora.

Încordat, privi în jur. În continuare, niciun semn al vreunei prezenţe umane. Obiectele montate pe tavan îi atraseră atenţia: trei emisfere acoperite cu oglinzi, aşezate la intervale egale pe toată lungimea camerei. Atkins văzu că erau camere de supraveghere video. Ochiul din cer. Oare funcţionau chiar în clipa aceasta? în cea mai apropiată dintre ele, ceva sclipi.

Cu ajutorul sistemului de supraveghere video… Urmărea pe ecran… îl urmărea pe bărbatul cu păr alb, care privea drept în cameră… Văzând neliniştea crescândă de pe faţa lui… Tensiunea…

Primii fiori ai spaimei…

Atkins decise să treacă mai departe, să investigheze puţin restul complexului. De ce nu? Până acum nu-l împiedicase nimeni. Se întoarse în hol, îl traversă până la capăt şi urmă un pasaj acoperit care făcea legătura cu o clădire adiacentă. Un depozit, după cum arăta.

Asta şi era. Nu avea decât o încăpere, plină cu teancuri de produse pe platforme de lemn. Rafturi lungi de metal, pline ochi, împărţeau cea mai mare parte a spaţiului într-un labirint de culoare. Atkins nu avea nicio posibilitate să evalueze cantităţile de materiale stocate aici, dar un lucru era limpede. Dăduse peste un depozit de dimensiuni

mari.

Pomi pe unul dintre culoare, folosindu-se de lanternă pentru a discerne detaliile. O grămadă de butoaie voluminoase de oţel îi atrase atenţia. Pe ele scria cu litere mari: INFLAMABIL. Cu litere mai mici era scris: FLUORURĂ DE SODIU, substanţă chimică utilizată în fabricarea insecticidelor. Şi a gazului sarin.

Drept în faţa lui, câteva lăzi de lemn îi stârniră curiozitatea. Pe ele se vedeau caractere şi marcaje chinezeşti şi cuvintele REPUBLICA CHINA. Pe un raft era o rangă; cu ea, Atkins deschise una dintre lăzi. Nu era o treabă uşoară; transpiraţia începu să se amestece cu apa de ploaie pe faţa lui. Desfăcu capacul. Dedesubt stăteau pachete lunguleţe, învelite în hârtie cafenie de ambalaj. Atkins simţi mirosul de ulei şi metal; era un miros pe care îl cunoştea. Ca să-şi confirme bănuielile, spintecă hârtia. Da, era aşa cum bănuise: raza lanternei sclipi pe ţeava unei puşti de asalt AK-47 nou-nouţă.

O armată de maşini de poliţie, şapte civile şi cinci alb cu negru, goneau în noapte. Sirenele nu sunau, dar razele lămpilor de pe capote străpungeau noaptea ploioasă, croind drum printre automobilele de pe străzi.

Peter Watts şi Jim Penseyres stăteau pe bancheta din spate a maşinii din frunte, nervoşi şi nerăbdători. Nu ştiau la ce să se aştepte din partea companiei denumite Gheena International – căci cursa nu fusese convocată pe baza unor informaţii ferme. Ceva mult mai convingător făcuse acest lucru:

Un telefon din Seattle. Tensiunea din glasul lui Frank Black.

Atkins dădu un colţ în labirintul de coridoare al depozitului. Raza lanternei mătură un cub metalic mare, la zece metri deasupra. O uşă grea, de aproape doi metri înălţime şi întredeschisă, ducea până la obiectul acesta, care părea să fie o maşinărie de un fel sau altul. Uşa avea

o ferestruică din sticlă groasă, un hublou. Atkins se apropie.

Înţelese că maşinăria era un cuptor uriaş, cu ventilator. Un cuptor cu microunde de uz industrial.

Întinzând înainte lanterna, privi în interior. Acesta mergea preţ de doi metri în adâncime. În fund de tot era o grămăjoară dintr-un praf albicios, din care ieşeau obiecte ce păreau să fie mai consistente.

Cenuşă, îşi spuse Atkins îngrozit. *Fragmente de os*.

Ceva produsese abraziuni pe peretele cuptorului, chiar în dreapta sa. Suprafaţa era frecată, tocită; ca şi interiorul uşii, pe porţiunea de sub hublou. Zgârieturi? se întrebă Atkins sumbru. Urme ale disperării?

Cavalcada de maşini ale poliţiei intră în goană în complexul Gheena şi opri scrâşnind din frâne. Watts şi Penseyres pătrunseră în fruntea unui grup de ofiţeri pe poartă şi apoi pe o uşă laterală. Alergând pe culoarul întunecat, razele lanternelor nu găsiră nicio urmă a lui Atkins sau a altcuiva, în niciuna dintre încăperile adiacente. Watts strigă:

— Clădirea alăturată, repede, repede!

Atkins intră în cuptor şi îngenunche ca să examineze oasele care ieşeau din grămăjoara de cenuşă. Era destul de multă pe podea…

!

În spatele lui, uşa masivă se trânti, închizându-se.

Atkins se răsuci, aruncându-se cu umărul asupra uşii. Aceasta nu se clinti.

— Hei! strigă el. Hei!

Continuă să bată în uşă – dar realiză că era încuiată, încuiată pe dinafară. Apoi constată că bătea exact în locul în care bătuseră şi alţii înaintea lui.

Cuptorul se umplu de un zumzăit puternic şi de lumini strălucitoare. Maşinăria fusese pusă în funcţiune – Atkins se opri din bătut, nevenindu-i să creadă că aşa ceva

i se întâmpla tocmai lui. Simţi valul radiaţiilor care îl loveau şi îl pătrundeau; ochii i se căscară de groază.

Apoi zări o siluetă întunecată, dincolo de fereastra de sticlă groasă. Un bărbat care stătea acolo. Şi care îl privea prin nişte ochelari cu vedere de noapte.

Atkins izbi geamul cu toată puterea, răcnind din străfundul plămânilor.

Watts dădu buzna dinspre pasajul acoperit în depozit. La celălalt capăt al spaţiului enorm, întunecat, auzi un zumzet tare. Îndemnându-şi cu un strigăt colegii, pomi în fruntea celorlalţi spre sursa zgomotului. Dădu un colţ şi zări cubul mare de metal, cu ferestruica luminată, puternic tăiată în uşă.

— Opriţi-l! răcni el în secunda în care înţelese ce trebuia să fie maşinăria care bâzâia.

Apucă de miner şi răsuci, dar acesta nu voia să cedeze. Apoi cedă şi uşa se deschise, rotindu-se în balamale.

Atkins zăcea grămadă pe podeaua cuptorului, alb la faţă, cu părul ca o aureolă asudată şi aburi ridicându-i-se din haine.

— Chemaţi o salvare! strigă Penseyres pe deasupra confuziei generale. Haideţi, daţi-i drumul!

Penseyres şi Watts scoaseră trupul din cuptor, târându-l.

— Am ajuns prea târziu? întrebă Penseyres neliniştit.

— Nu ştiu, murmură Watts, aplecându-se deasupra lui Atkins, în căutarea pulsului.

Încheietura ardea.

Watts nu găsea pulsul. Poate, foarte slab, doar o urmă… foarte, foarte slab.

În spatele lui, ofiţerul care conducea grupul dădea ordine scurte:

— Răspândiţi-vă prin complex şi înconjuraţi zona!

Apoi, prin radio, chemă întăriri. În număr cât mai

mare.

— Mike, îi spuse Watts mentorului şi prietenului său, care zăcea moale pe jos. Ţine-te tare, prietene. Ajutoarele sunt pe drum. Ţine-te tare.

CAPITOLUL 19

Frank nu-şi pierdu timpul încercând să închirieze o maşină la o oră atât de târzie la Aeroportul Internaţional San Francisco, ci sări direct într-un taxi.

Principala sa destinaţie era spitalul. Înainte însă, trebuia să facă o escală la laboratoarele de expertiză legală. Poliţia pusese mâna pe un individ pe care voia să-l vadă.

Ploaia lovea cu furie geamurile maşinii, fără a-i uşura povara gândurilor: Mike Atkins. Lucrul oribil care i se întâmplase. Entitatea oribilă care îl provocase.

Taxiul opri la un cvartal de SFPD, incapabil să mai înainteze din pricina carelor de televiziune care se înghesuiau pe întreaga stradă. Frank plăti, parcurse în goană cvartalul rămas şi intră pe uşa din spate.

La etajul doi, pe culoarul din faţa camerei de observaţie, exista un televizor care transmitea programul de ştiri. Crainicul tocmai spunea solemn:

— Toate forţele de ordine din San Francisco au colaborat în efortul susţinut, depus pentru a identifica şi aresta o aşa-numită „sectă a morţii”, care şi-a propus nici mai mult, nici mai puţin decât distrugerea în masă.

Frank se opri pentru a vedea imaginile în care tinerii tunşi scurt, cu cătuşe la mâini, erau urcaţi în maşinile poliţiei. Printre prizonieri era şi un bărbat ceva mai în vârstă, cu o expresie încruntată pe chipul palid. Crainicul spunea:

— Presupusul lider este un fost inginer chimist pe nume Ricardo Clenett. El a fost reţinut, bănuit de a fi asasinat cel puţin un membru al sectei.

Frank privi imaginea video; în stomac, simţi un nod

strâns de teamă.

— Autorităţile au confiscat o mare cantitate de arme chimice şi biologice, achiziţionate pe piaţa neagră mondială, continuă crainicul. Finanţate de…

Frank intră în galeria de vizionare. Nu era nimeni înăuntru. Dincolo de geamul-oglindă însă, era în plină desfăşurare un interogatoriu.

Peter Watts, aplecat peste masă, cu palmele lipite de tăblia ei, îl chestiona pe Ricardo Clenett.

— Câţi băieţi au murit acolo? întrebă Watts. Câţi copii ai trimis la moarte? Zece? *Douăzeci*?

Clenett îl ignoră.

Frank se apropie mai tare de geam. Chipul său supt, bântuit, se reflecta în sticlă; imaginea părea să plutească undeva în aer, în apropierea prizonierului care privea impasibil pe lângă Watts, ca şi cum acesta nici n-ar fi fost în încăpere.

Watts izbi cu palma în masă şi răcni:

— *Ce dracu' eşti*?

Pe faţa lui Clenett nu apăru nici cea mai mică reacţie.

Dezgustat, Watts părăsi încăperea. Câteva clipe mai târziu, i se alătură lui Frank în galeria de vizionare.

— Nimic, mormăi el. Absolut nimic.

— Cred că ştiu, spuse încet Frank.

— Ce?

— Cine e, şopti Frank.

Ca şi cum ar fi ştiut că Frank se afla acolo, ca şi cum ar fi simţit chipul obosit şi ochii arzând reflectaţi în geamul-oglindă al galeriei, Clenett se ridică de la masă, se apropie de geam şi privi drept prin suprafaţa lustruită către el.

Drept către Frank.

Faţa ciupită de vărsat a lui Clenett avea un aer ciudat. Ceva închis, ca şi cum chipul însuşi ar fi fost un câmp de forţă. Dincolo de care se găsea un lucru feroce.

Un lucru care stătea să explodeze. Spiritul acestui om părea atât de fin ascuţit, încât nimic nu putea trece de el.

În schimb, el putea provoca multă suferinţă. Şi chiar provocase.

Frank murmură:

— Trebuie să ies de-aici, Peter.

Părăsi încăperea.

La spital, în rezerva lui Mike Atkins, Frank îşi trăsese un scaun alături de patul acoperit cu o folie de plastic ca un cort şi stătea privind în gol. Stătea aici de câteva ore. Şi nu intenţiona să plece prea curând.

Sub folia de plastic, chipul lui Mike avea o paloare anormală, lucioasă. Trăia, totuşi. Ca prin minune.

Uşa se deschise. Jim Penseyres băgă capul în cameră şi spuse:

— Soţia ta e-aici.

În spatele lui Penseyres stătea Catherine, privindu-şi soţul cu o îngrijorare mută. Frank se însenină un pic. Se ridică şi trecu dincolo de uşă. Penseyres intră în rezervă şi îi luă locul lângă pat.

Închizând uşa, Frank îi spuse lui Catherine:

— Nu era nevoie să vii.

— Am vrut să fiu şi eu aici, îi răspunse blând Catherine. Am vrut să fiu cu tine, Frank.

Îi atinse braţul cu mâna şi adăugă:

— Ştiu că ăsta e lucrul de care te temi.

— Care?

— Faptul că pierzi controlul, îi răspunse Catherine.

Frank o privi drept în ochi, acceptând adevărul spuselor ei, în timp ce ea continuă:

— Că aşa ceva i se poate întâmpla unuia dintre cei la care ţii.

El îşi întoarse privirile.

— A suferit distrugeri celulare interne grave din cauza radiaţiilor, spuse el sec. Dar doctorii zic că o să se

facă bine.

— Ştiu, spuse Catherine. Şi o să se facă.

Frank dădu din cap.

— Ştiu că ştii asta, continuă Catherine, încercând să comunice cu el, să-l mângâie. Câte alte vieţi vei fi salvat. Câţi alţi oameni ar fi fost ucişi de toate armele alea.

Frank îşi întoarse din nou ochii şi chipul i se întunecă, privirea i se umbri.

— Ştiu, spuse el fără convingere.

Catherine se apropie şi mai tare, luându-i mâinile într-ale sale.

— Ce ai făcut e important, îi spuse pe un ton calm, mângâietor. Ţi-ai făcut datoria, Frank.

Îl strânse de mână şi rosti încet, dar ferm:

— L-ai prins pe omul rău.

— Nu sunt sigur, murmură Frank, aruncându-i o privire scurtă.

— Nu eşti sigur că ce? îl întrebă Catherine.

— Nu sunt sigur… murmură Frank.

Din nou se uită la ea şi se întoarse, încruntând din sprâncene.

— Nu sunt sigur, spuse el în cele din urmă, că omul rău poate fi prins.

Catherine cântări afirmaţia, în timp ce în ochi i se citea îngrijorarea. Şi apoi înţelegerea.

Frank o înconjură cu braţele. Se îmbrăţişară strâns, pentru o clipă uniţi, completându-se unul pe celălalt, în îmbrăţişarea care îi purtă afară din spitalul cu coridoare cu lumină crudă, afară din locul acesta al faptelor reci şi al incertitudinilor finale. Care îi îndepărtă, fie şi doar preţ de o clipă, de suferinţă. De oroare.

Frank Black, detectivul retras la Seattle pentru a-şi proteja familia de răzbunarea unui criminal în serie. Ceea ce îl deosebeşte de cei mai mulţi este putinţa sa de a vedea cu ochii minţii răul pe care se pregătesc să-l săvârşească semenii. În felul acesta Frank intră în atenţia Grupului Millennium, o structură misterioasă şi gata să intervină în anomaliile vremii. Prima lor misiune are în vizor un ucigaş profetic care îşi însoţeşte crimele cu citate din poezii. Zestrea paranormală a lui Frank Black, ironizată de scepticii din FBI şi resimţită de cunoscuţi, ajută până la urmă la rezolvarea unui caz ale cărui elemente te duc cu gândul că în anul 2000 s-ar putea, totuşi, ca fiara să iasă din bârlog.

— *Vifelul de aur*
Franz KAFKA – *Opera antumă*
— *Castelul*
André M ALRAUX – *Antimemorii I – Oglinda limburilor*
— *Condiţia umană*
— *Ispita Occidentului, Saturn. Eseu despre Goya, Capul de obsidian, Omul precar şi literatura*
Thomas MANN – *Doctor Faustus*
— *Casa Buddenbrook*
J. P. SARTRE – *Zidul*
Virginia WOOLF – *Valurile*
RAO CONTEMPORAN Don DeLILLO – *Mao II*
Dominique FERNANDEZ – *îngerul destinului*
Joseph HELLER – *Catch-22*
— *Ora închiderii*
John IRVING – *Hotelul New Hampshire*
Julia KRISTEVA – *Samuraii*
Javier MARÂAS – *Inimă atât de albă*
Rose TREMAIN – *Restauraţia*
SUCCESE INTERNAŢIONALE
Ted ALLBEURY – *Arată-mi un erou*
— *Oglinzi*
— *De o parte şi de alta a frontierei*
Jeffrey ARCHER – *în linie dreaptă*
— *O duzină de tertipuri*
— *Hoţi de onoare*
Noel BARBER – *Plâns şi râs*
Tom CLANCY – *Fără şovăire*
— *Datorie de onoare* (2 voi)
— *Pericol iminent*
Nelson DEMILLE – *Spencerville*
William DIEHL – *Fiinţa răului*
— *Huliganii*
— *Chipul răului*

Dominick DUNNE – *Un anotimp în purgatoriu*
Daniel EASTERMAN – *Frăţia mormântului*
Paul ERDMAN – *Ultimele zile ale Americii*
— *Panica din ’89*
Colin FORBES – *Führerul şi damnaţii*
— *Furia*
Mark FROST – *Lista celor* 7
— *Cei 6 Mesia*
Ernest K. GANN – *Magistratul*
John GRISHAM – *Firma*
— *Juriul*
Laura HASTINGS – *Secretul şoimului*
Mary HIGGINS CLARK – *Aminteşte-ţi* de *mine*
— *Lasă-mă să-ţi spun iubita mea*
— *Noapte de vis*
P.D. JAMES – *Planuri şi dorinţe*
— *Moartea unui expert*
— *Fiul omului*
John KATZENBACH – *Ziua răfuielii*
John le CARRÉ – *Jocul*
— *O crimă la case mari*
Margaret MITCHELL – *Insula pierdută*
— *Pe aripile vântului* (2 vol.)
Marcia MULLER – *Trofee şi lucruri moarte*
Ridley PEARSON – *Nume de cod*: *Albatros*
Ralph PETERS – *Flăcări din cer*
Rosamunde PILCHER – *Caruselul*
Stanley POTTINGER – *A patra tentativă*
Mario PUZO – *Arena sumbră*
— *Norocosul pelerin*
— *Nasul*
— *Ultimul Don*
Anne RICE – *Interviu cu un vampir*
— *Vampirul Lestat*
— *Regina damn a şi lor*

— *Povestea hoţului de trupuri*
Robert ROSENBERG – *Teroare la Ierusalim*
— *Camera de montaj*
Kenneth ROYCE – *Dansul marionetelor*
— *Preşedintele a murit*
Lawrence SANDERS – *Reversul medaliei*
— *Norocul lui McNally*
Paul THEROUX – *Dublă personalitate*
Michael TOLKIN – *Printre morţi*
Scott TUROW – *Vinovăţie dovedită*
— *Vină mărturisită*
A.E. van VOGT – *Destinaţia Univers*
— *Cartea lui van Vogt*
Barbara VICTOR – *Coriander*
Robert James WALLER – *Vals lent la Cedar Bend*
Joseph WAMBAUGH – *Nopţile fugarului*
— *Execuţia*
Michael WEAVER – *Impuls*
Herman WEISS – *Operaţiunea Jessica*
PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ
Ioan-Mihai COCHINESCU – *Visul de iarnă al Isabellei*
Damian NECULA – *Sărbătoare continuă*
Alex Mihai STOENESCU – *Misiunea dominicană*
Cristian TEODORESCU – *Povestiri din lumea nouă*
RAO PENTRU COPII
Erich KÄSTNER – *35 Mai*
C.S. LEWIS – *Nepotul magicianului*
— *Şifonierul, leul şi vrăjitoarea*
A. A. MILNE – *Cartierul Winnic-Puh*
— *Ursuleţul Winnic-Puh*
Louis PERGAUD – *Războiul bumbilor*
R.L. STEVENSON – *Răpit de tâlhari*
PL. TRAVERS – *Mary Poppins*
— *Mary Poppins se întoarce*
— *Mary Poppins deschide uşa*

— *Mary Poppins în Parc*
— *Mary Poppins pe Aleea Cireşilor*
— *Mary Poppins şi Casa de Alături* Basmele copilăriei
— *Alice în ţara minunilor*
— *Cocoşatul de la Notredame*
— *Degeţica*
— *Frumoasa şi bestia*
— *Povestiri de la curtea regelui Arthur*
O poveste ca un puf
— *Iepurica*
— *Puiuţul*
Aripioare
— *Bufniţa*
— *Papagalul*
— *Pinguinul*
— *Răţuşca*
Cranţ! Ce mai poveste!
— *Alex, un aligator*
— *Pelicanul Polly-cioc*
— *Titi, un tiranozaur*
— *Toby tucanul*
LOVE STORY
Jay mi CRISTOL – *Trei dorinţe*
NON-FICŢIUNE
Carlos CASTANEDA – *Povestiri despre Putere*
— *Darul vulturului*
Zlata FILIPOVII – *Jurnalul Zlatei*
Sam & Chuck GIANCANA – *Trădarea*
Hans HOLZER – *Fereastră spre trecut*
Holger KERSTEN & Ehnarr. GRUBER – *Iisus*?
Brian LANE & Wilfred GREGG – *Enciclopedia ucigaşilor în serie* Naomi OZANIEC – *Elemente de chakra*
Martin PALMER – *Elemente de taoism*
John SNELLING – *Elemente de budism*
Alex Mihai STOENESCU – *Armata, Mareşalul şi*

evreii

L. Fletcher PROUTY – *JFK*

Donald SPOTO – *Marilyn Monroe*

Ernest VOLKMAN – *Spionaj*»

Simon WIESENTHAL – *Calea speranţei*

FAHRENHEIT

John SAUL – *Stigăt în noapte*

— *Se arată furia oarbă*

— *Pedeapsă păcătoşilor*

— *Vlăstarul minţii*

— *Roiul*

Dosarele X

Kevin J. ANDERSON – *Ruinele*

— *Dosarele X*: *Anticorpii*

Brian LOWRY – *Adevărul este dincolo de noi*: *Ghidul oficial al Dosarelor X*

— *Nu vă încredeţi*: *Noul ghid oficial al Dosarelor X*

Science fiction

Lino ALDAN I – *Crucea de gheaţa*

Poul ANDERSON – *Avatarul*

Ray BRADBURY – *Fahrenheit 451*

John BRUNNER – *Oile privesc în sus*

David COPPERFIELD – *La limita imposibilului*

William GIBSON – *Chrome*

Gérard KLEIN – *Povestiri de parcă ar fi…*

Walter M. MILLER Jr. – *Cantică pentru Leibowitz*

Norman SPINRAD – *Între două lumi*

Document

Ion HOBANA – *Un englez neliniştit*

ENCICLOPEDIA RAO

— *Incredibila călătorie* Prima mea enciclopedie

— *Dinozaurii*

— *La ţară*

— *Plantele*

— *Transporturile*

— *Universul*

Enciclopedia pentru tineri

— *Corpul omenesc*

— *Energia şi materia*

— *Pământul, o planetă activă*

RAO EDUCAŢIONAL

Viorela ANASTASIU – *Geografia României*

Z. APOSTOIU, M. POPA, A. SOARE – *Limba Franceză pentru clasa a IV-a* Aurelia TURCU, Ilie MINESCU – *Limba Franceză pentru clasa a V-a*

— *Caiet de exerciţii pentru Limba Franceză clasa a V-a*

ULTIMELE APARIŢII

Franz KAFKA – *Scrieri postume şi fragmente I* [opere xx]

Peter MAYLE – *Un an în Provence* [succese]

John GRISHAM – *Avocatul străzii* [succese]

Colin FORBES – *Terminal* [succese]

Carlo COLLODI – *Pinocchio* [rao pentru copii]

Elizabeth HAND – *Francezul* [millennium]

Lewis GANNETT – *Gheena* [millennium]

CLUBUL CĂRŢII RAO

Şi dumneavoastră puteţi deveni membru al *Clubului Cărţii RAO*, beneficiind de următoarele avantaje:

b Veţi primi cu maximum de rapiditate cărţile comandate şi veţi fi informat cu regularitate asupra ultimelor apariţii, planuri editoriale, oferte speciale.

b Pentru cărţile comandate, *editura suportă costurile de transport prin poştă*. În plus: b pentru 2 cărţi se acordă o reducere de *10*%, b de la 3 cărţi în sus se acordă o reducere de *15*% şi titlul de membru al *Clubului Cărţii RAO*.

Despre *alte avantaje ce* decurg din calitatea de membru al *Clubului Cărţii RAO* vă puteţi informa din taloanele editurii noastre sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2 – 124, Bucureşti

MISTUITORUL FOC AL GHEENEI

Montat de Grupul Millennium pe urmele unui nou instrument al răului, Frank Black se vede pus în riscanta postură de adversar al unui cult sîngeros, a cărui valoare supremă e iminența Judecății de Apoi și a cărui formă de relief o reprezintă movilițele de cenușă rămase din cei executați. Fața în fața cu o asemenea amenințare, ciclică și nocturnă, Black știe că dincolo de reflexele sangvinare se ghicește năprasna Gheenei și simte că pariul făcut nu are cîștigător și învins, ci victimă și călău.

La granița dintre intuiție și revelație, soluția detectivului vizionar e privilegiul celor aleși, iar viața lui atîrnă, ca de fiecare dată, de un fir de păr.

MILLENNIUM

GHEENA

Editura
FAHRENHEIT

ISBN 973-98626-4-0

9 789739 862646